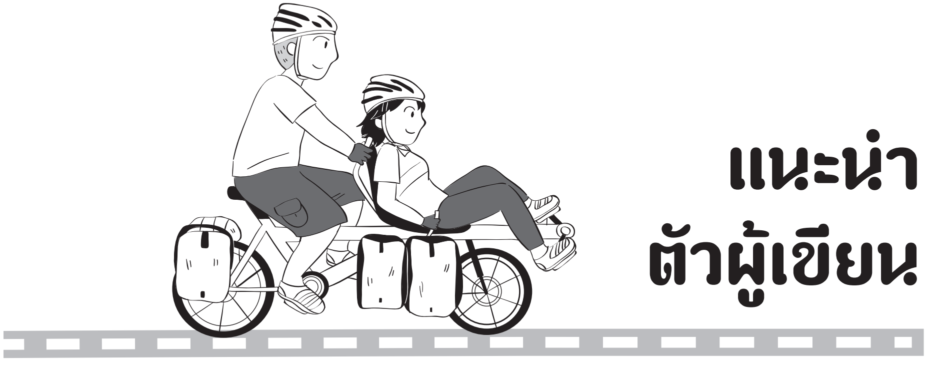


มิตรภาพ ความทรงจำ จักรยาน





แนะนำตัวผู้เขียน

ย้อนไปเมื่อ 8 ปีที่แล้ว หนุ่มแดนจิงโจ้ได้โคจรมาเจอสาวไทยที่กรุงเทพ แล้วที่ใครๆ มักจะพูดว่า เป็นพรหมลิขิต หรือบุพเพสันนิวาส ก็ตามแต่นั้น ก็ได้เริ่มต้นขึ้น แต่เราสองคนคิดว่าน่าจะเป็นบุพเพอาละวาดซะมากกว่า ฮ่าๆ เพราะมันมีความต่างที่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอายุ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา วิถีชีวิต วัฒนธรรมประเพณี ที่ดูเหมือนจะไปด้วยกันไม่ได้ แต่ในความต่างนั้นกลับมีสิ่งที่เข้ากันได้อย่างน่าประหลาด

หลังจากที่คุยกันไปได้ไม่นาน เราก็พบว่าเราทั้งสองคนนั้นเป็นคนที่มีนิสัยมองโลกในแง่ดี ชอบหัวเราะ ติ๊งต๊อง บ้าๆ บอๆ อารมณ์ดี สุนทรีย์เป็นที่หนึ่ง และยังคงมีหัวใจของความเป็นเด็กที่ชอบวิ่งเล่นซุกซน สนุกสนาน ค้นหาสิ่งใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากเดิม กลายเป็นสิ่งที่เข้ากันดีโดยที่ไม่ต้องพยายามอะไรมากมาย

ผ่านไป 8 ปี ที่ได้รู้จักกับพอล วันนี้แน็ตทำงานเป็นมัคคุเทศก์ เป็นเจ้านายตัวเอง มีตารางงานที่เราสามารถกำหนด

ได้เอง มีโอกาสได้ท่องเที่ยวไปตามที่ต่างๆ ได้พบเจอผู้คนแปลกหน้าหลากหลายเชื้อชาติ ที่เข้ามาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ย้อนกลับไปเมื่อตอนที่แน็ตเพิ่งจบปริญญาตรีมาใหม่ๆ ก็ได้เริ่มทำงานออฟฟิศเหมือนคนอื่นๆ ทั้งๆ ที่ลึกๆ ก็คิดว่าคงจะไม่ชอบวิถีชีวิตแบบนี้แน่นอน แต่ในเมื่อยังไม่ลอง เราก็ไม่ควรที่จะตัดสินใจไปก่อนที่ยังไม่ได้ทำ หลังจากที่ทำได้ประมาณ 1 ปีกว่าก็รู้ว่ามันไม่ใช่วิถีชีวิตที่เราต้องการจริงๆ เช้าตื่นมา ตอกบัตร กินข้าวเที่ยง เย็นตอกบัตร กลับบ้าน นอน เช้าตื่นมา ตอกบัตร... เป็นวังวนชีวิตไปแบบนี้ไม่รู้จบ บางคนอาจชอบนะแต่เราไม่ชอบจริงๆ อยากใช้ชีวิตที่มีอิสระเรื่องเวลามากกว่านี้ มีเวลาไปใช้ทำอย่างอื่นบ้างนอกจากทำแต่งานและงาน และที่สำคัญทำงานที่เราชอบหรือรักจริงๆ แต่ก็ได้แต่คิดไม่กล้าที่จะทำ เพราะคนรอบข้าง สังคมที่อยู่นั้นทุกคนทำงานบริษัท มีวิถีชีวิตแบบนี้ทุกคน จนกระทั่งได้มาเจอพอล

พอลก็เคยทำงานออฟฟิศนะ แต่เขาไม่ชอบ แล้วเขาตัดสินใจที่จะออกจากระบบวังวนนี้ แล้วออกมาทำงานด้านการตลาดแบบฟรีแลนซ์ เพราะผู้ชายคนนี้เลยนะ ที่ผลักดัน และสนับสนุนให้เรากล้าที่จะก้าวออกจากวังวนนั้น แล้วออกมาหาตัวตนของเราเองที่แท้จริง ออกมาค้นหาว่าจริงๆ แล้วเราชอบอะไร

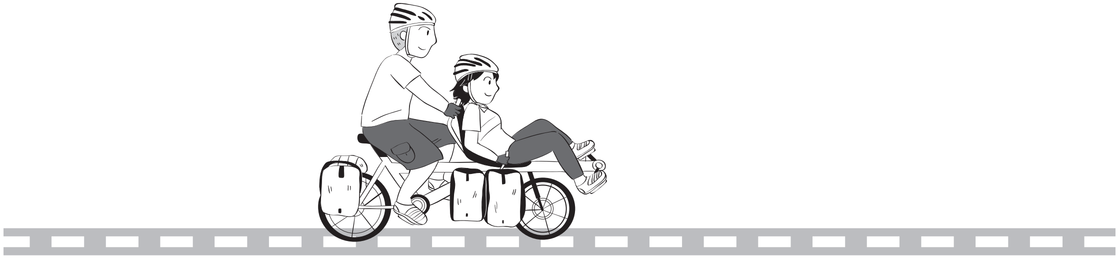
เราสองคนเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนควรมีสิทธิ์ที่จะเลือกทางเดินของชีวิตด้วยตัวเอง ไม่ว่าใครก็ตาม เด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย เพศที่สาม หรือแม้แต่คนพิการ ย่อมมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน ทุกคนสามารถมีความฝันอันยิ่งใหญ่ได้ ฝันที่อยากจะเป็นอะไร อยากทำอะไร ก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกทางเดินนั้น ถ้าไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

แต่ก็มีสิ่งที่ขวางกั้นความคิด การตัดสินใจ ทำให้ใครหลายคนไม่สามารถไปตามทางเดินชีวิตที่เลือกไว้ ไม่ว่าจะเป็นความกลัวส่วนตัว คนในครอบครัวที่ไม่เข้าใจ โดยเฉพาะสังคมไทยที่ปิดกั้นโอกาส ยังมีการแบ่งชนชั้นวรรณะ หรือแม้แต่เพศ มีหลายครั้งที่ได้ยินคำนี้กับตัวเองว่า **“เป็นผู้หญิง ทำแบบนี้ไม่ได้หรอก”** กรอกหูอยู่บ่อยครั้งจนเริ่มสับสน หรือเราจะทำไม่ได้จริง ๆอย่างที่เขาว่านะ แต่สุดท้ายก็คิดได้ว่า คนเรามีความสามารถกันทุกคน อยู่ที่ว่าเราชอบอะไร อยากเป็นอะไร อยากทำอะไร มากกว่า ตัวตนของเราเป็นอย่างไร ก็เป็นอย่างนั้น ซึ่งเป็นความจริงที่หนีไม่ได้

เราสองคนเชื่อนะว่า ผู้หญิงสามารถปีนเขาเอเวอร์เรสได้ ผู้ชายก็สามารถไปเต้นบัลเลต์ เด็กก็สามารถที่จะสอนผู้ใหญ่ในหลาย ๆเรื่องได้เหมือนกัน เพศที่สามเป็นทนายหรือผู้พิพากษา คนพิการตาบอด ขาด้วน ก็ปั่นจักรยานเที่ยวได้เช่นกัน

ในเมื่อคุณรู้แล้วว่าอยากจะทำอะไร อยากเป็นอะไร ให้รีบลงมือทำเลย พยายามมองเป้าหมายของตัวเองให้ชัดเจน แล้วยิ่งถ้าใครพูดจาสบประมาท โดยที่คนนั้นๆ ก็ไม่เคยลงมือทำ ไม่มีความรู้ หรือไม่มีแม้แต่ประสบการณ์ในสิ่งนั้นเลย เราก็ควรเอามาเป็นแรงผลักดันแล้วทำมันให้เขาเห็น พิสูจน์ให้เขารู้ไปเลยว่าเราทำได้ เพื่อลบคำสบประมาทเหล่านั้น นอกจากว่าเป็นสิ่งที่คนๆ นั้นเคยทำมาก่อน แล้วเขามาเตือนเรา เราก็ควรที่จะรับฟังแล้วนำไปปรับใช้ใหม่ แต่ไม่ใช่การหยุดทำความฝัน เพราะถ้าคุณหมดฝันแล้ว ก็ไม่ต่างอะไรกับร่างกายที่ไร้หัวใจ เราสองคนหวังว่าหนังสือเล่มเล็กๆ นี้จะช่วยสร้างแรงบันดาลใจ ให้คุณออกไปตาม **"หา"** ฝันหรือออกไป **"ทำ"** ตามความฝัน ที่รอมานานแสนนานให้สำเร็จด้วยหัวใจที่มุ่งมั่นและมีความศรัทธาในตัวเองค่ะ

ณัฐรีย์ โอภาสานนท์ (แน็ต)
พอล เหมันต์ (พอล)



มิตรภาพ ความทรงจำ จักรยาน

Published by Bicycle Thailand

ISBN 978-0-9892192-1-1

Printing by PNK and Sky Printing Co., Ltd

Story

Nattaree Opasanon

Editor

Tanaporn Chuentrakul

Illustrator

Benjamas Jarussangsakul

Design

Monrudee Nijpiyanan

ปั่นทั่วไทย ได้ทั่วใจ



ก่อนพลิกหน้าถัดไป เราต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนว่า ตัวแน็ตเป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่ง ที่มีนิสัยขี้เล่น ไม่ใช่คนหยิ่ง ถือตัว หรือเคร่งเครียดอะไร ภาษาที่ใช้นั้นจึงดูเป็นกันเอง เพื่อให้คุณผู้อ่านเข้าถึงแน็ตได้ง่ายขึ้น บางครั้งอาจจะใช้ถ้อยคำที่ดูไม่สุภาพบ้าง ก็อย่าว่ากันเน้อ และต้องขอออกตัวก่อนเลยว่า แน็ตไม่ใช่นักกีฬาปั่นจักรยานอาชีพ ก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่กลัวแดดร้อน กลัวฝ้าขึ้นหน้า กลัวสีผิวคล้ำ กลัวหมดตูด (หมดเงิน) และยังรักความสบายเหมือนคนทั่ว ๆ ไป แต่ก็มีความคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า

สีผิว ปล่อยนานไป เดี๋ยวมันก็กลับมาขาวขึ้น
ฝ้าที่หน้า ถ้าป้องกันดี ๆ มันก็ไม่มาหรอก
เงินทองเป็นของนอกกาย ถ้าเรายังไม่ตายก็หาใหม่ได้

แต่สมรรถภาพของร่างกายนี่สิ มันไม่คงทนถาวร ตอนนี้ยังมีแรงทำได้ก็ทำไป ก่อนที่จะไม่ได้ทำ ความสะดวกสบายต่างๆ ถ้าเราไม่ละทิ้งบ้าง มันก็ไม่ประสบผลสำเร็จ คล้ายๆ กับคำว่า

'No Pain No Gain'
ถ้าไม่ยอมลำบาก ก็ไม่มีทางได้สิ่งนั้นมา

ผลลัพธ์สุดท้าย จะมีสิ่งหนึ่งที่ยังคงอยู่กับเราไปจนวันตาย โดยที่ไม่มีใครสามารถเอาสิ่งนั้นไปจากเราได้ นั่นก็คือ

'**ความทรงจำ**'
'**ประสบการณ์**'
และ '**มิตรภาพ**' ระหว่างทาง
ลองปั่นจักรยานไปด้วยกันกับเราดูสิ

START...

เชื่อว่าเด็ก ๆ ทุกคนก็ชอบปั่นจักรยานกันทั้งนั้น จากเคยปั่น 4 ล้อ พอโตขึ้นมาอีกหน่อย ก็ถอด 2 ล้อเล็กออก เหลือเพียง 2 ล้อใหญ่ แต่จะปั่นเล่นกันแค่ในหมู่บ้านเท่านั้น เมื่อแน็ตได้มารู้จักกับพอล ก็ทำให้แน็ตมีมุมมองใหม่ต่อจักรยานมากขึ้น

การปั่นจักรยานจริง ๆ มันมีไปอีกระดับหนึ่งแล้วนะ

มันไม่ใช่แค่ปั่นเอาสนุกไปวัน ๆ

แน็ตมาเริ่มปั่นจริง ๆ จัง ๆ เมื่อปี 2550 ก็คือตอนรู้จักกับพอลนี่แหละ เริ่มปั่นครั้งแรกจากบ้านตัวเอง(ลาดพร้าว) ไปบ้านพอลที่สุขุมวิท (นานา) ความจริงมันไม่ไกลเลย แล้วจักรยานที่ใช้เป็นแบบเมาเท่นไบค์ (จักรยานเสือภูเขา) ซึ่งมีเกียร์ มันไม่น่าจะช้า แต่ด้วยความที่ไม่เคยปั่นเกิน 200 เมตร แน็ตใช้เวลาปั่นนานมากกว่าจะผ่านไปแต่ละกิโลได้ แล้วที่ตลกคือ ในขณะที่กำลังปั่นอยู่ มีคุณลุงแก่ ๆ อายุร้อยกว่าปีได้ (เว่อร์มั้ย ฮ่า ฮ่า) คือแก่มากอะ ปั่นจักรยานธรรมดาด้วยสภาพสนิมเขรอะ ไม่มีเกียร์

ด้วยนะ ทั้งสองข้างมีกล่องกระทิงแดงถ่วงเอาไว้ แต่คุณลุงปั่นเร็วกว่าแน็ตอีก พูดได้คำเดียวว่า อายมาก

หุยย... ลุงไปไกลแล้ว

และแล้ว... ก็หายลับตาไป

ลุงคงคิด

ไอ้หนูเอ้ยย... ใหม่ซะเปล่า

มานึกเปรียบเทียบ จักรยานเรานี่ใหม่เอี่ยมรุ่นใหม่ล่าสุดเลยนะ ส่วนของคุณลุงเป็นจักรยานเก่า ๆอายุพอ ๆกับคุณลุงได้ แต่เราสู้ไม่ได้ อายจนไม่กล้าเงยหน้า ได้แต่ก้มหน้าก้มตาปั่น วันนั้นเป็นอะไรที่อับอาย ขายขี้หน้าสุด ๆ สูญเสียความมั่นใจในการปั่นจักรยานทางไกลครั้งแรกของแน็ต ซึ่งยังจำได้ถึงตอนนี้

เมื่อก่อนไม่เคยมีความคิดที่อยากจะปั่นจักรยานแข่งกับใครเลย เพราะรู้ดีว่าตัวเองคงไปแข่งกับใครไม่ได้ แน็ตก็ปั่นของแน็ตไปเรื่อย ๆ แต่เวลาที่ไปปั่นจักรยานไกล ๆ ที่ไหน แล้วเห็นคุณตาคุณยายแก่ ๆ ปั่นจักรยานเก่า ๆ อยู่ข้างหน้า มันทำให้นึกถึงเรื่องราวน่าอับอายนั้น และถ้าถามแน็ตว่า ในหัวเคยมีความรู้สึกอยากจะปั่นจักรยานแซงมั้ย ตอบเลย

อยากกก...(ลากยาว ๆ) ขามันจะไปเองโดยอัตโนมัติ ปั่นอัดเต็มที่ เพียงแค่ต้องการแซงหน้าคุณตาคุณยาย พอแซงได้แล้วมันก็มีความสุข ยิ้มแก้มแทบปริ เราทำสำเร็จแล้ว เหมือนได้ล้างความทรงจำที่ไม่ดี ให้หายไปจากใจ

ปกติพอลเป็นคนชอบปั่นจักรยานอยู่แล้ว เพราะวิถีชีวิตที่บ้านพอล(ออสเตรเลีย) ระบบรถสาธารณะแพงเลยใช้วิธีการปั่นจักรยานแทน และการเดินทางด้วยจักรยานจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งจะง่ายกว่า แถมยังเป็นการลดน้ำหนักไปในตัว พอมาอยู่เมืองไทย พอลก็อยากปั่นจักรยานเลยชวนแน็ตปั่นด้วย ตอนแรกก็ไม่เอาด้วยหรอก ปฏิเสธ ไม่ๆๆ

"ไม่ปั่น ร้อน เหนื่อย ฉันเหวี่ยง"

แต่พอลบอกว่า

"ฉันซื้อจักรยานมาเรียบร้อยแล้ว ปั่นเหอะ"

คุณเธอไม่ฟังฉัน คุณเธอตื๊ออยู่นั่น สุดท้ายแน็ตก็เลย...

"เออ ปั่นก็ได้วะ"

เพื่อสุขภาพของตัวเอง เพราะตอนนั้นก็เริ่มอ้วน ฮ่า ฮ่า

สาเหตุที่ตัดสินใจยอมมา ปั่นจักรยานแนวท่องเที่ยว (หรือเรียกสั้นๆ ว่า ทัวร์ริ่ง) ในใจก็รู้ดีว่ามันเหนื่อย รู้ว่ามันต้องท้อ รู้ว่ามันต้องมีเรื่องให้ปวดหัวอยู่ตลอดเวลา แต่แน็ตก็มีความคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า สุดท้ายแล้วเราจะจำแต่เรื่องดีๆ มันจะเป็นความทรงจำและประสบการณ์ที่ติดตัวเราไปจนตาย

มันเป็นครั้งหนึ่งในชีวิตนะ

มันมีไม่กี่คนที่ทำแบบนี้ได้

ไม่มีใครที่จะเอาเรื่องพวกนี้ไปจากฉันได้

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว การปั่นทัวร์ริ่งครั้งแรกก็ได้เริ่มต้นขึ้น

คือปั่นจากหัวหินไปกัวลาลัมเปอร์ ความจริงทริปนี้ไม่ได้วางแผนไว้แต่แรก ตอนนั้นแน็ตกำลังหาตั๋วเครื่องบินไปออสเตรเลีย เพื่อไปเยี่ยมพ่อแม่ของพอล พอลบอกว่า

"ซื้อตั๋วจากกรุงเทพเลยมันแพงนะ เอางี้เราไปขึ้นที่สิงคโปร์ละกัน"

"อ้าว...แล้วจากนี่ไปสิงคโปร์ จะไปไงล่ะ?" แน็ตถามพอล

"ก็ปั่นจักรยานไปไง"

"หือ... จะบ้าหรอ ปั่นจากนี่ไปสิงคโปร์เนี่ยนะ!!!"

"ก็นี่ไง เดี๋ยวเราวางแผน มีคนเคยไปมาแล้วนะ ระยะทางประมาณเดือนนึงถึง" หึม...

ตอนแรกแน็ตไม่เอาด้วยหรอก เพราะมันไกล มันเหนื่อยดูเป็นเรื่องที่ไม่มีทางทำได้ แต่ด้วยความที่แน็ตเป็น

พวกยิ่งห้าม ยิ่งทำ แล้วมาเจอพ่อพูดว่า

"ไม่ได้หรอก แกเป็นผู้หญิง แกทำไม่ได้"

แน็ตเลยรู้สึกว่า หึยย...ไม่ได้ละ ฉันต้องทำให้พ่อเห็นว่าฉันทำได้ อย่ามาท้าเชียวนะฮ้า เดี๋ยวฉันจะทำให้ดู!

จากที่ตั้งใจจะปั่นไปถึงสิงคโปร์ กลายเป็นแค่กัวลาลัมเปอร์เท่านั้น เพราะเกิดอาการเจ็บเข่า ไปต่อไม่ไหว เนื่องจากตั้งความสูงของเก้าอี้ต่ำเกินไป เลยจำเป็นต้องเก็บจักรยาน แล้วนั่งรถบัสจากกัวลาลัมเปอร์ไปสิงคโปร์ เพื่อต่อเครื่องบินไปออสเตรเลียอีกที หลังจากจบทริปนี้ ก็ได้ทำให้แน็ตรู้ว่า ระหว่างทางนั้นมีทั้ง

เรื่องดีและไม่ดี

แม้เราจะทะเลาะกัน ไม่คุยกัน

แต่สุดท้ายแล้วเราจะจำแต่เรื่องดี ๆ

พอมองย้อนไปในสิ่งที่ไม่ดีมันจะกลายเป็นเรื่องตลก ฉันทำไปได้ไงเนี่ย ฮ่า ฮ่า แต่ตอนนั้นมันเครียดมากนะ ดราม่าสุด ๆ ขำไม่ออกเลยทีเดียว

ทริปปั่นฮันนีมูนทั่วไทย 77 จังหวัด

เมื่อตอนปี 2554 แน็ตกับพอลคุยกันเรื่องการแต่งงาน พอลถามว่า หลังแต่งงานเราไปฮันนีมูนที่ปารีสกันมั้ย? แน็ตก็ เอาสิ ๆ อยากไปปารีสอยู่แล้ว เพราะยังไม่เคยไป พอลก็พูด เอ่อ... แต่เราเริ่มจากกรุงเทพไปนะ แน็ตบอก ใช่ ๆ แล้วเราจะไปยังไงกัน ? (ความรู้สึกตอนนั้นมันต้องมีอะไรทะแม่ง ๆ)

"ก็ปั่นจักรยานไปไง" พอลพูดออกมาหน้าตาเฉย

"จะบ้าเหรอ!!!"

(แต่ความจริง มีเพื่อนแน็ตเคยปั่นไปปารีสมาแล้ว ใช้เวลา 1 ปี)

แน็ตยืนยันไม่เอาเด็ดขาด ไม่ ๆ ๆ ตอนแรกก็นึกว่าแค่ปั่นตอนออกจากสนามบินปารีสเข้าไปในตัวเมือง แต่ถ้าจะปั่นจากกรุงเทพฯ นี่ มันใช้เวลานานมาก แถมยังต้องปั่นผ่านพวกตะวันออกกลาง เช่น อัฟกานิสถาน อิหร่าน น่ากลัวมาก เคยฟังจากเพื่อนที่เคยปั่นผ่านแถบนั้นว่า เวลาจะปั่นไปไหนต้องมีรถ

ตำรวจตามประกบตลอดเวลาทุก ๆ วัน แน็ตรู้สึกว่ามันอึดอัดไป ไม่อิสระ อันตรายด้วยแหละ แน็ตจึงไม่อยากไป เลยบอกพอลว่า ให้ฉันปั่นทั่วประเทศฉันก่อนดีกว่ามั้ย ฉันยังเห็นไม่ทั่วเลย ให้ฉันเห็นประเทศฉันก่อน แล้วค่อยไปเห็นประเทศอื่น (ความจริงมันเป็นข้ออ้างที่จะไม่ปั่นไป ฮ่า ฮ่า) พอลก็ เออ ๆ ก็ได้ (เย้! เข้าทาง)

เมื่อครั้งที่ไปเยี่ยมพ่อแม่ของพอล ปี 2550 ได้ไปเจอจักรยานแบบปั่นสองคน คนหนึ่งนั่งหน้า อีกคนนั่งหลัง หรือที่เรียกว่าจักรยานแทนดัมนั่นแหละ เราสองคนได้ลองปั่นที่แคนเบอร์ร่า รู้สึกชอบมาก พอถามราคา เจ้าของบอกว่าประมาณสามแสนกว่าบาท ยังไม่รวมค่าภาษีนำเข้านะ โอ้...ช็อกกับราคาไปพักนึง ด้วยความที่ราคาแพงเลยบอกพอลไปว่า ถ้ามีคันนี้นะ ยอมไปด้วยทุกที่เลย เพราะแน็ตรู้ดีว่า ทั้งตัวเองและพอลคงไม่มีปัญญาซื้อหรอกในราคานี้ ก็ปากดีไปงั้น

จนวันหนึ่งพอลบอกว่า ที่ฮ่องกงมีจักรยานรุ่นที่เราอยากได้ลดครึ่งราคาเหลือแสนห้า แล้วถามว่า จะเอามั้ย แน็ตบอกว่า ไม่เอา แต่คุณเธอบอกว่า ไม่เป็นไร ติดต่อส่งอีเมลไปแล้ว เดี๋ยวเราไปเอาจักรยานกัน แน็ตก็อ้าว... แล้วจะถามทำไมเนี่ย ก็ซื้อไปแล้วหนิ พอลบอก ก็นี่ไงมันลดครึ่งราคา ก็แน็ตบอกว่า ถ้ามีจักรยานคันนี้ แน็ตจะไปด้วยไง แน็ตเลยสวนกลับไปว่า มันตั้งแสนห้า จะเอาเงินมาจากไหน แต่คุณเธอบอกว่า เรื่องเงินนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไม่ต้องห่วง แน็ตบอก แน็ตไม่เอานะ แต่คุณเธอก็มัดมือชกอีกครั้ง

ด้วยการบอกว่า

"ซื้อตั๋วเครื่องบินมาเรียบร้อยละ เอาเลขที่พาสปอร์ตมา เดี๋ยวเราไปนอนที่ Hilton"

ติ๊ง!!

ก็อยากจะปั่นในประเทศไทยให้ทั่ว ไม่ใช่เหรอ

แล้วทุกอย่างมันพร้อมสรรพแล้วไง

ทำไงได้ มันเลยต้องไป

Let's Go


ภาคใต้ →

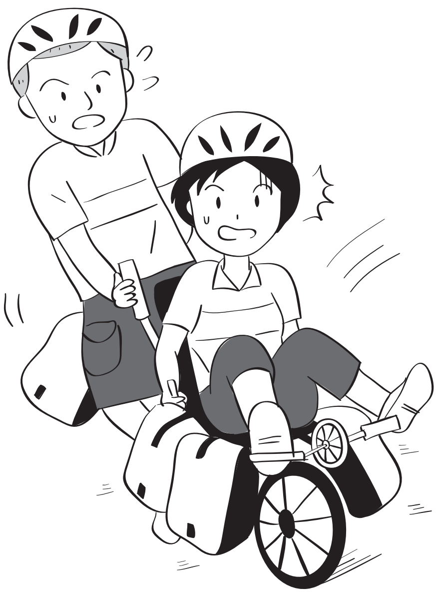
เกือบหน้าแหก ที่กลางสี่แยก

วันที่ 29 พฤษภาคม 2555 การเริ่มต้นปั่นฮันนีมูนทัวร์ริ่งของเราสองคนในวันแรก ได้ฤกษ์งามยามดีเหลือเกิน เพราะดันไปเจอเรื่องเกือบหน้าแหกต่อหน้าสาธารณชนซะแล้ว เราเริ่มต้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดแรก หลายคนคงอาจจะสงสัยว่า ทำไมถึงมาเริ่มต้นที่แดนถิ่นหอยใหญ่ก่อน ถ้ามองจากแผนที่ประเทศไทย ภาคใต้เราจะมีสองฝั่งคือ ฝั่งทะเลอ่าวไทยและฝั่งทะเลอันดามัน เราเริ่มจากฝั่งอ่าวไทยก่อนแล้วลงใต้สุด จากนั้นก็ปั่นขึ้นมาทางฝั่งอันดามันเพื่อไม่ให้ต้องปั่นซ้ำเส้นทางเดิมสองรอบ ในช่วงจากชุมพรไปยังหัวหิน

เช้าวันนั้นเราสองคนปั่นจักรยานออกจากที่พักด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ รอบ ๆ บริเวณนั้นก็มีรถมากมายทั้งรถยนต์ กระบะ มอเตอร์ไซค์ ต่างพากันมองมาที่จักรยานหน้าตาประหลาด ๆ กับคนหน้าตาแปลก ๆ

จักรยานคันนั้น อะไรอะ ดูแปลก ๆ จัง

ในขณะที่ทุกคนกำลังมองเราสองคนกับจักรยานหน้าตาประหลาดอยู่นั้น มือของพอลก็ได้ละจากแฮนด์จับ เพื่อดึงเสื้อให้เลื่อนลงมาปิดก้นเธอ แล้วแฮนด์จักรยานมันก็เอียงแบบเสียศูนย์บวกกับกระเป๋าที่เต็มไปด้วยของทั้งสองข้าง จนเกือบล้ม โชคดีที่พอลคว้าแฮนด์ไว้ได้ทัน ตอนนั้นเลยรู้ว่า ปล่อยแฮนด์ไม่ได้นะ ถ้าปล่อยก็จะเป็นแบบนี้ เกือบหน้าแหกแล้ว ถ้าล้มไปนี่อับอายขายขี้หน้า



แน่ๆ เพราะคนมองกันเยอะมาก

ต้นเหตุของความไม่บาลานซ์คือ ของที่เอาไปวันแรกเนี่ย มีเยอะมาก...ทั้งเสื้อผ้า โน๊ตบุ๊ค กล้องวิดีโอ และอื่นๆ อีกมากมาย เอามาแทบทุกอย่าง คิดว่าได้ใช้แน่ๆ แบกของมาเต็มที่ น้ำหนักของกระเป๋าที่วางไว้ข้างหน้าก็ดันหนักไม่เท่ากัน พอปล่อยมือปุ๊บ แฮนด์จักรยานมันเลยบิด ล้อเอียงทำให้จักรยานเสียการทรงตัว เกือบหน้าคว่ำ แน็ตก็โวยวายใส่พอล อายก็อาย คนก็เพียบ มันเขินนะ

ส่งของ (+แน็ต) กลับบ้านกันเถอะ

จากวันแรกที่เราเกือบหน้าแหก พอลก็เริ่มคิดแล้วว่าจักรยานมันหนักเกินไป คุณเธอก็แอบบ่น นี่เรายังไม่ได้ขึ้นเขาเลยนะ ถ้าแบกของไปหมดนี่ตายกันพอดี เลยวางแผนว่าจะส่งของที่ไม่จำเป็นบางส่วนกลับบ้าน

การส่งของครั้งแรกนี้รวมน้ำหนักทั้งสิ้น 4 กิโลกรัม ของที่



ส่งกลับไปส่วนใหญ่จะเป็นพวกกล้องวิดีโอ เสื้อผ้า ซึ่งเอาเข้าจริง ใช้ไม่กี่ตัวเอง เพราะแน็ตใช้เสื้อสำหรับปั่นจักรยานเป็นหลัก พวกเครื่องสำอางนี่ ไม่จำเป็นอย่างแรง ตอนแรกคิดว่าเผื่ออยากสวย พอปั่นจริง ๆรู้เลยว่า ถ้าใช้เครื่องสำอางทำสวย คงได้หน้าเยิ้มเป็นกระทะทอดไข่แน่ ๆ แดดร้อนซะขนาดนั้น มันเหนียวเหนอะหนะไปหมด ไป ๆ มา ๆ พอลอยากจะส่งแน็ตกลับไปด้วยจ้า คุณเธอคิดว่า คงเบาขึ้นไปอีกหลายสิบกิโลแน่ ๆ

นี่ฉันเป็นตัวถ่วง(น้ำหนัก) ขนาดนั้นเลยหรือ?

มันน่า...นักเชียว

อาการปวด กับจุดที่ไม่เคยใช้

หลังจากที่ปั่นมาได้ 2 วัน รวมระยะทางได้ประมาณ 120 กิโลเมตร เริ่มรู้สึกได้ว่า อาการเจ็บแก้มก้นมันแผลงฤทธิ์ นั่งปั่นทีก็ อูยย... ก้น...เจ็บก้น เจ็บมาก ซี้ดด... ก้นทำงานหนักเกิน เพราะเราได้ใช้ส่วนกล้ามเนื้อก้นที่ไม่ค่อยได้ใช้งานมันเท่าไหร่นัก มัน

เกร็งมาก เพราะจักรยานคันที่เราปั่น คนนั่งหน้า ซึ่งก็คือแน็ต ต้องปั่นจักรยานแบบยกขาขนานพื้น (ถ้านึกภาพไม่ออกดูที่รูปประกอบได้เลยจ้า)



การใช้ชีวิตประจำวันตามปกติของคนเรา จะไม่มีกิจกรรมใดๆ ที่บีบบังคับให้ขาอยู่ในสภาพนี้เป็นเวลานาน กล้ามเนื้อก้นมัดนี้จึงไม่เคยถูกใช้งานเลย พอมาปั่นจักรยานคันนี้แล้วนั่งท่านี้นานๆ มันถึงเจ็บปวด ถ้าเทียบกับการปั่นจักรยานธรรมดาก็จะเจ็บคนละแบบ แต่ลักษณะอาการเช่นนี้ อาจจะเข้าใจยากไปหน่อยต้องมาเจอเองถึงจะรู้

ส่วนอาการปวดตามแขน ขา นั้นเป็นเรื่องปกติของคนที่

ไม่ค่อยออกกำลังกาย พอเราปั่นไปเรื่อยๆ กล้ามเนื้อจะเริ่มชินปรับสภาพได้ ความปวดจะหายไปเอง

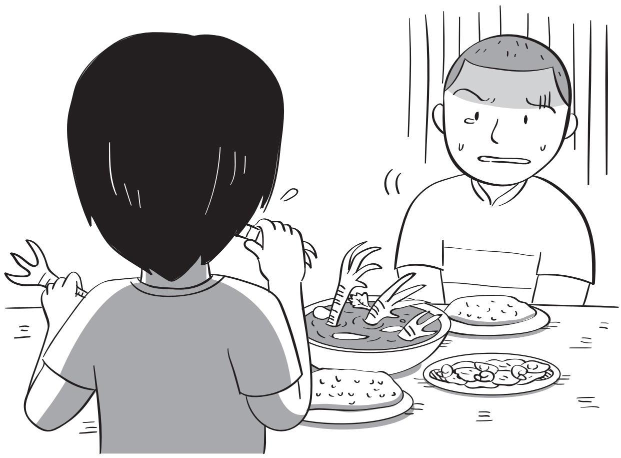
ถ้าถามแน็ตว่าปวดหลังบ้างมั้ย ?

ตอบได้เลยว่า ไม่ปวดเลย เพราะจักรยานส่วนที่แน็ตนั่งนั้น มีที่พิงหลัง และเราก็พักจอดยืดเส้นยืดสายบ่อย แต่ตอนปั่นไปกัวลาลัมเปอร์ แน็ตมีปัญหาปวดเข่า ปวดหลัง เพราะจักรยานไม่ได้ปรับให้ตรงตามสัดส่วนของร่างกายเรา ซึ่งตรงนี้ขอแนะนำมือใหม่ว่า ให้นำจักรยานไปฟิตติ้งที่ร้านจักรยานก่อน เหมือนเวลาเราขับรถนั่นแหละ ก็ต้องปรับเบาะนั่ง ปรับพวงมาลัย ให้ถนัดรับกับร่างกายเรา คุณจะได้ไม่มีอาการปวดเมื่อย และมีความสุขไปตลอดทริป

พอล กับ ตีนไก่

เพื่อนต้น (ปฏิพัทธ์ ช่อมณี) เป็นรุ่นน้องตั้งแต่สมัยอยู่มหาวิทยาลัย แต่เนื่องจากหน้าแก่พอกันเลยนับเป็นรุ่นเดียวกัน ฮ่า ฮ่า แล้วบ้านก็อยู่นครศรีธรรมราช พอรู้ว่าแน็ตกับพอลมาถึงแล้ว ก็ขับรถมารับไปเที่ยวและกินข้าวกัน เพื่อนต้นได้พามาที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง คุณเพื่อนแนะนำว่าต้องกินร้านนี้ แล้วถามว่าอยากกินอะไรบ้าง แน็ตก็บอกไปว่า สั่งเลย อะไรเด็ดๆ สั่งมา เพราะไม่รู้ว่าอะไรอร่อย เพื่อนต้นก็ได้ทีสนองมาแบบจัดเต็มเลยทีเดียว หนึ่งในนั้นมีตีนไก่ตุ๋น พอลแอบส่งกระแสจิตผ่านทางสายตาว่า

จะดีหรอ ให้กินตีนไก่เนี่ยนะ คือปกติแล้วพอลไม่กินตีนไก่ คุณเธอจะกลัว เวลาเห็นคนไทยกินพวกตับย่าง ข้อไก่ เครื่องในอะไรพวกนี้ ก็จะถามว่า กินเข้าไปได้ไง นั่นมันอาหารหมานะ!



ทีนี้กลับมาที่โต๊ะอาหารอีกครั้ง เพื่อนต้นหยิบตีนไก่เข้าปาก ดูดเนื้อเปื่อยๆ ชนิดหมาเห็นแล้วยังร้องไห้ แล้วเอาข้อกระดูกออกมาด้วยความเอร็ดอร่อย แต่พอลเห็นแล้วหน้าก็เริ่มแดง น้ำตาซึมๆ กินเข้าไปได้ไง สงสารไก่ คุณเธออี๋มาก รับไม่ได้ อย่านะๆ ฉันไม่กินๆ อย่าเอามาเข้าใกล้ฉัน ทำประหนึ่งโดนจับยัดตีนไก่เข้าปากเสียเอง มีครั้งหนึ่งแน็ตเคยกินกรรเชียงปูให้พอลดู คุณเธอก็หน้าแดง น้ำตาไหล เห็นหน้าพอลตอนนั้นมันตลกมาก จนต้องสั่งมากินให้ดูอีกรอบ บางทีก็ชอบสั่งพวกไก่ติดกระดูกมาแกล้งพอลเป็นประจำ ฉันรักเธอนะ แต่ฮา ฮ่า ฮ่า

ปกติคนฝรั่งจะไม่กินไก่ติดกระดูก จะกินเฉพาะส่วนเนื้อ เช่น อก แน็ตก็เคยบอกพอลว่า คนไทยกินกันแบบนี้แหละ กินข้อกระดูก ข้อไก่ ปีกไก่ ไม่ใช่ว่ามันคืออาหารหมาเพียงอย่างเดียว พอลเลยต้องมาเรียนรู้ใหม่ว่ากระดูกคืออะไร คำว่า Bone คืออะไร หรือ เวลาสั่งอาหารไม่เอากระดูก จะต้องพูดยังไง แล้วมีเรื่องหนึ่งที่แน็ตรู้สึกว่ามันฮามาก

พอล เป็นคนที่ชอบแกงมัสมั่นมากทั้ง หมู ไก่ เนื้อ เคยไปสั่งมัสมั่น คุณเธอพูดว่า

"มัสมั่นไก่ไม่ใส่ปลาดุก"

ไม่ผิดค่ะ คุณเธอสั่งว่าไม่ใส่ปลาดุก ป้าคนขายงง สรุปสั่งเอามัสมั่นไก่ หรือ มัสมั่นปลาดุก แต่มัสมั่นบ้านไหนเค้าใส่ปลาดุกกัน แน็ตก็งงว่าทำไมสั่งไม่ใส่ปลาดุก พอลบอกไม่เอาปลาดุกไง ไม่เอาโบนน่ะ -*- เอิ่บ...

แน็ตก็บอกว่า กระดูก ไม่ใช่ปลาดุก คือพอลจะสั่งมัสมั่นไก่ไม่ใส่กระดูก แต่ดันไปสั่งว่าไม่ใส่ปลาดุก ขำฝรั่ง มีความพยายามในการสั่งอาหารเป็นภาษาไทยด้วยตัวเองเป็นเลิศ แต่ก็อดขำกับภาษาไทยเวอร์ชั่นพอล ไม่ได้จริง ๆ

เด็กน้อยพูดภาษาอังกฤษ

ระหว่างทางที่แน็ตกำลังจะเข้าไปยังตัวเมืองพัทลุง เพื่อไปที่สำนักงานการท่องเที่ยวฯ ประจำจังหวัด ก็ได้เจอบ้านไม้เรือนไทย

แบบภาคใต้โบราณ แน็ตไม่แน่ใจว่าที่เห็นนั้นเป็นบ้านทรงแบบไหน หรือเรียกว่าอะไร แต่ที่รู้คือ บ้านทรงโบราณนี้สวยมาก อยากขอบคุณเจ้าของบ้านที่ยังรักษามาจนถึงตอนนี้ ไว้ให้คนรุ่นหลังได้มีโอกาสได้เชยชม และแน็ตก็ไม่พลาดที่จะแวะจอดถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึก



ในขณะที่ถ่ายรูปกันอยู่นั้น ก็มีเด็กอนุบาลหลายคนวิ่งออกมาจากโรงเรียน ตรงเข้ามาหาและพูดคุยด้วย น้องๆ พูดภาษาอังกฤษกันไม่ค่อยได้ แต่ก็พยายามที่จะสื่อสารคุยกับพอลให้ได้ ซึ่งปกติแล้วเด็กไทยมักไม่ค่อยกล้าคุยกับฝรั่ง ทำให้แน็ตกับพอลประทับใจมาก ที่น้องกล้าคุยภาษาอังกฤษกับฝรั่ง นี่แหละอนาคตของชาติที่เฝ้ารอ พอลก็พูดภาษาไทยได้นิดหน่อย พยายามโต้ตอบพูดคุยกับเด็กๆ คือพยายามกันทั้งสองฝ่าย เห็นภาพนี้แล้วมันน่ารักอะ พอลเองก็ชอบ และรู้สึกแปลกใจที่เด็กไทยกล้ามาคุยกับเขาถึงแม้จะคุยกันไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ก็ใช้ภาษาไทยคำ อังกฤษคำ บวก

ภาษามืออีกนิดหน่อย ส่วนแน็ตก็ถ่ายรูปเก็บไว้ใหญ่เลย รู้สึกชอบโมเม้นต์นี้จริงๆ

ควายแช่น้ำ

ไหนๆ ก็มาถึงพัทลุงแล้ว ก็วางแผนว่าจะไปเที่ยวไหนดี ปกติแน็ตเป็นคนที่ชอบควาย มองว่ามันน่ารัก ชอบอะไรแปลกๆ ฮ่า ฮ่า แล้วก็ได้ข้อมูลมาว่าที่ทะเลน้อยจะมีควายมาว่ายน้ำ ก็เลยเกิดความเพ้อเจ้อ จินตนาการว่าควายว่ายน้ำ มันต้องน่ารักแน่ๆ เลย (อร๊าย...) อยากจะไปดูควายว่ายน้ำ เลยต้องปั่นจักรยานย้อนกลับไปทางทะเลน้อย เพื่อที่จะปั่นข้ามถนนเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษาอีกทอด แต่ยอม ฮ่า ฮ่า

หลายคนคงสงสัย ทำไมควายถึงชอบมาว่ายน้ำที่ทะเลน้อย ปกติแล้วเจ้าของมักจะเปิดคอก เพื่อปล่อยให้ควายเดินไปหากินเองที่ทุ่งหญ้าในทะเลน้อย มีบางทีฝนตกหนัก น้ำท่วมทะเลแห่งนี้ แต่ควายก็สามารถปรับตัวว่ายน้ำ ดำน้ำลงไปกินหญ้าได้เหมือนกัน แน็ตอยากเห็นภาพนี้มาก ตื่นเต้นสุดๆ พอปั่นไปถึง

ตึ้ง!! (ยืนอึ้ง)

เพราะสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า มีกลุ่มควายยืนแช่น้ำโคลนกันเป็นกระจุก ในเวิ้งใหญ่ๆ ของทะเลสาบแห่งนี้

“ทำไมควายไม่ว่ายน้ำอะ” แน็ตอุทานออกมา

พอลบอก ก็ดูน้ำสิ มีอยู่แค่เนี้ยะ จะว่ายได้ไง

คือมันผิดคาดมาก เพราะตอนแรกจินตนาการไว้ว่า ควายมันต้องว่ายน้ำแบบนี้ ไม่ก็ดำน้ำแบบนี้ มันต้องน่ารักแน่ๆ

สรุปปั้นมาดูควายแช่น้ำ เอาน่ะ น่ารักไปอีกแบบ

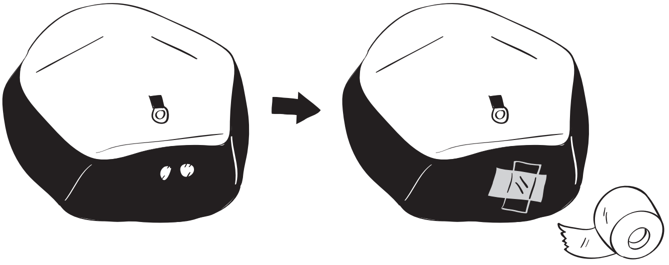


กระเป๋าสก็อตเทป

ปกติจักรยานแทนดัมที่เราสองคนใช้ จะมีกระเป๋าใบใหญ่ 2 ใบ แขวนอยู่ตรงจุดที่เป็นล้อหลัง และอีก 4 ใบอยู่ตรงใต้ที่นั่งแน็ตข้างหน้า ลักษณะของกระเป๋าจะคล้ายๆ กับกระเป๋าที่เราเอาไปใช้เวลาดำน้ำ แต่วัสดุจะหนากว่า คงทนกว่า กันน้ำได้ดีกว่า ทั้งนี้ขึ้นกับเกรดของวัสดุซึ่งมีผลกับราคาด้วย

ประเด็นคือ กระเป๋าที่อยู่ด้านหน้าดันเอาใบใหญ่มาแล้วของเยอะมาก มันหนัก ก้นกระเป๋าเลยย้อย เวลาเลี้ยวทีก็จะครูดกับพื้น พอสีกันมากๆ เข้า ก้นกระเป๋าเลยเป็นรู โชคดีที่ต้องผ่านร้านจักรยาน 'ฉอยเซน' ในตัวเมืองพัทลุง เลยได้ความช่วยเหลือจากพี่เจ้าของร้านซึ่งเป็นคนรักจักรยานเหมือนกัน ด้วยการออกแบบซ่อมกระเป๋าให้ โดยนำยางในของจักรยานมาแปะ แล้วเอาสก็อต

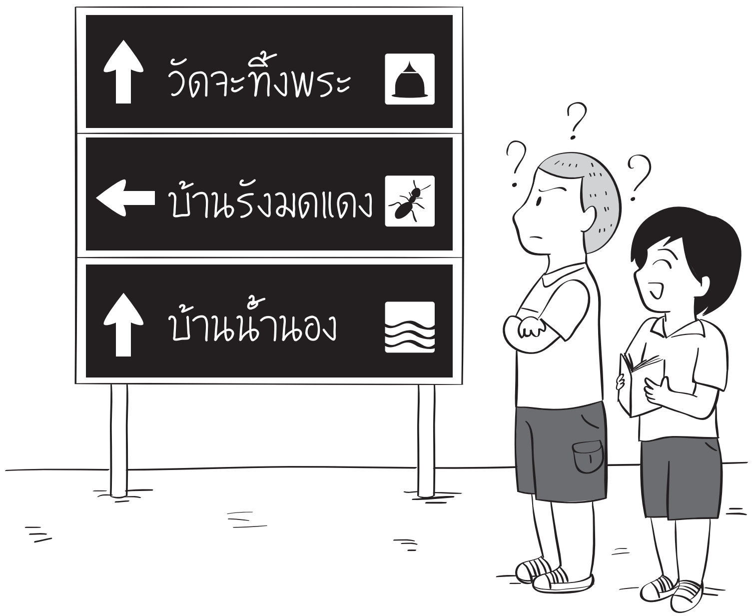
เทปมาแปะทับอีกที เพื่อกันไม่ให้น้ำเข้า โชคดีที่ตอนนั้นฝนไม่ตก เลยไม่ต้องมาลุ้นว่าน้ำจะเข้าอีกไหม



หลายครั้งที่เราสองคนมักจะได้เจอร้านจักรยาน ที่เจ้าของร้านมีใจรักจักรยานเหมือนกัน และยินดีช่วยเหลือโดยไม่คิดเงินเลย เพราะเขาถือว่า การได้เจอกลุ่มคนรักจักรยานเหมือนกัน ได้พูดคุยแชร์ประสบการณ์กัน ก็ถือว่าเป็นการจ่ายค่าซ่อมให้แล้ว นี่คือวงจรของกลุ่มคนรักจักรยาน ที่มีกลุ่มคนเล็ก ๆ มาปั่นจักรยานทัวร์ริ่งแล้วได้เจอคนคอเดียวกัน ได้มิตรภาพใหม่ ๆ จากคนแปลกหน้าโดยมีจักรยานเป็นตัวเชื่อม ซึ่งไม่สามารถหาซื้อได้ด้วยเงินนอกจากหยิบยื่นความรัก ความจริงใจมาแลกกัน

สทิงพระ - จะทิ้งพระ มันคืออะไร?

ปกติเวลาก่อนเราจะเข้าตัวอำเภอ ก็จะมีป้ายชื่ออำเภอบอกล่วงหน้า ว่าจะถึงอำเภอนั้น อำเภอนี้แล้วนะ ขณะที่กำลังปั่นเข้าจังหวัดสงขลา เห็นป้ายชื่อว่า



'อำเภอสทิงพระ'

พอเห็นป้ายนี้ รู้สึกว่าชื่อมันแปลก ๆ ดีนะ แล้วก็ปั่นต่อจนมาเจอโรงเรียนชื่อว่า

'โรงเรียนจะทิ้งพระ'

พอปั่นไปต่อ ก็เจอวัดชื่อว่า

'วัดจะทิ้งพระ'

เลยเกิดคำถามขึ้นมาในใจ วัดอะไรชื่อแปลกจัง

จะทิ้งพระ จะทิ้งพระจริง ๆเหรอ

อย่างนี้วัดนี้ก็ไม่มีพระน่ะสิ

แล้วพระจะไปอยู่ไหนล่ะเนี่ย วัดร้างหรือเปล่า จะทิ้งพระฟังดูใจร้าย

ตอนหลังได้ความรู้ใหม่ว่า เมื่อก่อนชื่อ `อำเภอจะทิ้งพระ' พวกวัด โรงเรียน เลยเป็นชื่อจะทิ้งพระ ตามชื่อของอำเภอเก่า ต่อมาเปลี่ยนชื่ออำเภอใหม่เป็น `สทิงพระ' แต่วัด โรงเรียนไม่ได้เปลี่ยนชื่อตาม เลยยังเป็นชื่อเก่าอยู่ คือ `จะทิ้งพระ' แต่แน็ตก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่า ทำไมจะต้องชื่อจะทิ้งพระ

หลายครั้งที่แน็ตปั่นจักรยาน มักจะเจอป้ายชื่อ ถนน อำเภอ ตำบล หมู่บ้านแปลก ๆ ก็ชอบเก็บมาคิดอยู่ในหัว เพราะรู้ว่าชื่อเหล่านี้มันต้องมีที่มาที่ไปแน่นอน แล้วก็เอาไปจินตนาการว่า มันต้องเป็นยังงั้น ยังงี้แน่ ๆ เช่น แน็ตปั่นไปเจอป้ายหมู่บ้าน

บ้านบางวัน

เอ๊ะ! เป็นบ้านแค่บางวันหรอ แล้วอีกวันเป็นอะไรล่ะ ฮ่าฮ่า

บ้านรังมดแดง

แค่คิดก็ไม่กล้าเข้าไปละ นี่ถ้าเราปั่นเข้าไปคงจะคันด้วยมดแดงใช่มั้ย?

บ้านปากสวะ

อะไรเนี่ย! หมู่บ้านนี้มีแต่คนปากไม่ดีเหรอ?

บ้านสุขสรรค์

ฟังชื่ออาจไม่แปลก เพราะก็ดูมงคล แต่พอปั่นเข้าไป ไม่เห็นจะดูมีความสุขเลย เอ๊ะ! หรือว่าตอนที่ผ่านไป ดันเจอช่วงกำลังทะเลาะกันอยู่พอดี

อันนี้ฮาสุด แน็ตไปเจอป้ายของ 4 หมู่บ้านที่อยู่ติดกัน มีชื่อว่า

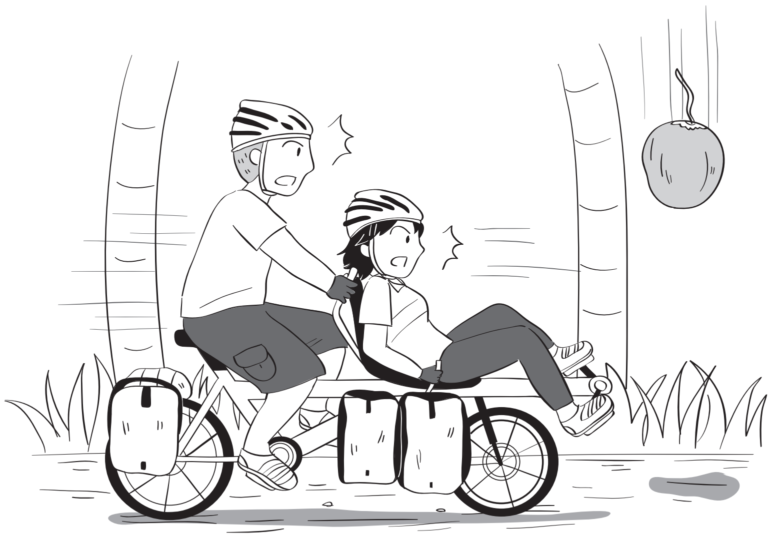
บ้านน้ำผุด
บ้านนี้น้ำคงกำลังเพิ่งขึ้น
บ้านน้ำนอง
บ้านนี้คงแฉะ น้ำนองไปหมด
บ้านน้ำกระจาย
พอหมู่บ้านข้างๆ น้ำนอง เลยกระจายมาหมู่บ้านนี้
บ้านน้ำหมด
พอน้ำมันกระจาย ก็หายหมด หมู่บ้านนี้เลยไม่มีน้ำใช้
ช่างจินตนาการไปเรื่อยเนอะ ตลกดี ฮ่า ฮ่า

เกือบตาย

ขณะที่เราสองคนกำลังปั่นจากสงขลาไปปัตตานี สองข้างทางเต็มไปด้วยทุ่งนาและมีต้นมะพร้าว ที่สูงชะรูดอยู่ริมถนน เราสองคนกำลังปั่นเพลินๆ ชิดริมทาง อยู่ๆ ก็มีลูกมะพร้าวหล่นลงมาที่พื้น เสียงดังตุบ ดังใช้ได้ ซึ่งห่างจากปลายเท้าแน็ต เพียงนิดเดียว จะเรียกว่าเฉียดตายก็ว่าได้ เพราะถ้าเราปั่นเร็วกว่านี้ไป 2 วินาที ก็จะตกใส่หัวแตกพอดี ถึงแม้ว่าจะใส่หมวกกันน็อกก็เถอะ ตายอย่างอนาถแน่นอน ขึ้นข่าวหน้าหนึ่ง

"คู่ฮันนีมูนตายที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้วยลูกมะพร้าวตกใส่หัว"

น่าขำพิลึก (แต่อายนะคะ)



ความรู้สึกตอนนั้นมันเสียววูบสุดๆ แน็ตหันมามองหน้าพอล

รักเธอจังเลย จุ๊บๆ เราเกือบตายกันแล้ว อึ๊ยย...

จากเหตุการณ์นี้ทำให้แน็ตคิดได้ว่า

ชีวิตคนเราอาจจะตายเมื่อไหร่ก็ได้

การปั่นจักรยานใช่ว่าจะต้องตายด้วยรถชน หรือถนนลื่นตกเหวเสมอไป แต่อาจจะตายแบบง่ายๆอย่างเช่น ลูกมะพร้าวตกใส่หัวก็เป็นได้ มีหลายคนชอบคิดว่าการไปที่ไกลๆ อาจเกิดอันตรายไม่ปลอดภัย

ชอบกลัวไปก่อนในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง

กลัวนั่น กลัวนี่ กลัวไปหมด

แน็ตเข้าใจว่า พื้นฐานของคนเราย่อมต้องการความปลอดภัย

แต่...อย่าเอาเรื่องนี้มาเป็นตัวขวางกั้นในการใช้ชีวิต ถ้าคนเราเมื่อถึงเวลาจะตาย มันก็ต้องตาย ไม่ว่าคุณจะอยู่สถานที่ไหน ใกล้หรือไกล ทุกที่ ทุกเวลา หรือแม้แต่คุณอยู่ในบ้านก็อาจตายได้ ฉะนั้น

อย่ากลัวเกินที่จะใช้ชีวิต

คุณอยากทำอะไร ทำเลย ชีวิตเรามีอยู่แค่นี้แหละ ไม่ได้มีเวลามากมายอย่างที่หลายคนเข้าใจเลย ดีกว่าต้องมานั่งเสียใจภายหลังว่า ยังไม่ได้ทำ

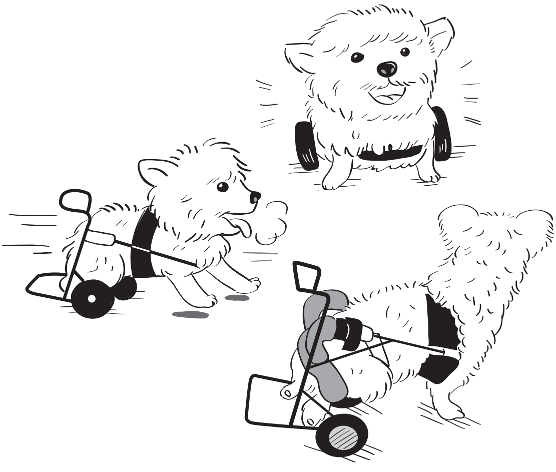
น้องหมูสะกอม

ก่อนเข้าเขตปัตตานี แน็ตกับพอลได้แวะพักที่ สะกอม คาบาน่า (หาดสะกอม) ซึ่งอยู่ในอำเภอเทพา จังหวัดสงขลา วันนี้งบประมาณประจำวันพุ่งทะลุกำแพงไปเลย แต่ไม่เป็นไรมันจำเป็นนี่นา ราคาห้องพักที่นี่ตกคืนละ 800 บาท แต่ก็ถือว่าคุ้ม สถานที่สวยมาก เป็นบ้านไม้ทั้งหลังซึ่งกว้างมาก แถมมีระเบียงติดทะเลอีกด้วย เตียงนอนนุ่มกำลังดี หลับสบายแน่

เจ้าของโรงแรมเป็นคู่สามีภรรยามาจากกรุงเทพฯ หลังเกษียณแล้วก็มาสร้างโรงแรมแห่งนี้ เป็นทั้งเจ้าของและเจ้าหน้าที่สุดยอดมาก เห็นแล้วต้องบอกว่าใช่เลย นี่แหละ ถ้าแน็ตแก่แล้วก็อยากมาเป็นแบบนี้บ้าง อยากมีโรงแรมเล็กๆ ริมทะเลเป็นของตัวเอง ใครปั่นผ่านมาทางนี้ ขอแนะนำที่นี่เลย ชอบจริงๆ

การได้มาพักที่นี่ ทำให้แน็ตได้เจอกับน้องหมู หมาที่ขา

หลังพิการ เพราะโดนหมาตัวใหญ่กว่ากัดเข้าที่สันหลัง ทำให้กระดูกเคลื่อน ท่อนล่างเป็นอัมพาต แต่เจ้าของได้สั่งทำล้อติดให้ เพื่อให้มันยกตัว ไปไหนมาไหนได้สะดวกขึ้น พอติดล้อปุ๊บ วิ่งปรู๊ดไวมาก กลายเป็นหมาติดจรวด ฮ่า ฮ่า แน็ตเป็นคนรักหมา พอมาเจอน้องหมู โอ้ย น่ารักมาก ร่าเริง กระดี๊กระด๊า ได้กอดเล่นกันตั้งหลายรอบ



เห็นสภาพน้องหมูแล้ว แน็ตก็คิดได้ว่า

เฮ้ย ทั้งที่ขามันพิการ หมามันยังมีความสุขเลย มันไม่เอาปมด้อยของตัวเองมาปิดกั้นความสุข ใจมันสู้ แล้วเราเป็นคน เวลามีปัญหาจะยอมแพ้หมาเหรอ

ทำไมไม่สู้ล่ะ

ใช้ชีวิตให้มีความสุขสิ

ใครที่กำลังท้อแท้อยู่ แน็ตอยากให้ลองใช้ใจสู้สักตั้ง ถ้าลองลุกขึ้นยืนอีกครั้งแล้วจะตาย ก็ให้มันรู้ไป ลองปรับเปลี่ยนความคิดใหม่ มองในแง่บวก

แล้วจะรู้ว่า โลกนี้ยังมีพื้นที่ ที่น่าอยู่อีกเยอะ

กฎเหล็ก ก่อนเข้า 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้



ระหว่างทางจากสงขลาเข้าปัตตานีได้เจอลุงคนหนึ่งกำลังตกปลาอยู่ แกมาจากยะลา ลุงถามว่า จะไปไหนกัน แน็ตก็ตอบไปว่า กำลังจะเข้าปัตตานีค่ะ ลุงบอกว่า นี่รู้มั้ยว่ามันอันตรายมาก แล้วลุงก็วงอำเภอที่อันตรายและให้กฎมา 5 ข้อ คือ

1. เวลาปั่นจักรยาน ให้ปั่นช่วง 8-9 โมง อย่าปั่นเช้ากว่านั้น เพราะเวลาช่วงตี 5-8 โมง เป็นช่วงที่พระสงฆ์ออกบิณฑบาตร จะมีชุดทหารคุ้มกันพระและครู เดี๋ยวจะโดนหมายหัวตามไปด้วย

2. อย่าเข้าใกล้จุดที่มีทหารอยู่

3. อย่าเข้าใกล้สถานที่ราชการ หรือเจ้าหน้าที่รัฐ

(ข้อ 2 และ 3 เป็นจุดเสี่ยงต่อการโดนบอมบ์ เราอาจจะโดนลูกหลงได้)

4. อย่ากินข้าวหน้าร้าน หรือติดถนน ให้นั่งลึกด้านในของร้าน เพราะอาจจะโดนลูกหลงจากคาร์บอมบ์ได้อีกเช่นกัน (แต่หนูอาจจะตายเพราะแก๊สระเบิดก็ได้นะคะลุง แหม่ -*-)

5. ให้ปั่นจักรยานบนถนนหลัก 4 เลนอย่างเดียว อย่าปั่นเส้นถนนเก่าหรือเส้นใน จะได้ปลอดภัย

สรุปทั้ง 5 ข้อ เราสองคนทำตามหมด ก็เข้าใจว่าลุงหวังดี และตัวแน็ตเองก็ไม่ได้ตั้งใจทำห้าวแหกกฎลุงหรอก เพราะตอนนั้นก็กลัวเหมือนกันนะ ได้ขึ้นชื่อว่าสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ใคร ๆ ก็ได้ยินกิตติศัพท์มาว่า เป็น 3 จังหวัดที่น่ากลัว มีแต่เหตุการณ์ไม่สงบ วางระเบิดกันเป็นว่าเล่น แต่ด้วยสถานการณ์มันพาไปมากกว่า

เรื่องของเรื่องเริ่มมาจาก...

ชมรมจักรยานปัตตานี

ก่อนจะเข้าปัตตานี แน็ตได้ติดต่อกับพี่ซี (ฮาเลม มาลา)

ซึ่งเป็นช่างภาพของชมรมจักรยานปัตตานี ได้รู้จักกับพี่เขาจากเว็บ thaimtb ตอนนั้นได้ตั้งกระทู้ถามเกี่ยวกับเส้นทาง แล้วพี่ซีก็โพสต์ตอบกลับมาว่า มาเมื่อไหร่ เดี๋ยวไปรับครับ ตอนแรกก็นึกว่า คงมีคนมารับประมาณ 4-5 คน แต่พอปั่นมาถึงจุดที่นัดหมาย โห! เห็นแล้วอึ้งเลย มีคนในชมรมจักรยานปัตตานีมารอรับเราสองคนเกือบ ๆ สามสิบคนได้ ทุกเพศ ทุกวัยเลย ตั้งแต่เด็กน้อยยันสูงอายุ รู้สึกซึ้งน้ำใจทุกคนมาก แล้วพี่เขาพาเข้าตัวเมือง เปิดห้อง Honeymoon Suite ของโรงแรม C.S. Pattani 2 คืน ให้ฟรี ซึ่งทางชมรมจักรยานปัตตานีจัดการให้ทุกอย่างเลย โอ้ย เกรงใจมาก แต่ก็ขอขอบพระคุณมากค่ะ

เนื่องจากกระแสที่ไม่ดี ทำให้การท่องเที่ยวของที่นี่ซบเซา ด้วยความที่ไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวเข้ามา แต่พอเราสองคนปั่นเข้ามา ทำให้พี่ ๆ เขาตื่นเต้นกันมาก กุลีกุจอประหนึ่งรับแขกบ้านแขกเมืองคนสำคัญ พี่ ๆ ทุกคนดูแลดีมาก น่ารักมาก เป็นกันเองสุด ๆ ถึงแม้จะต่างศาสนา แต่ก็ไม่ได้เป็นช่องว่างที่ทำให้มิตรภาพห่างกันเลย เป็นอีกสิ่งที่แน็ตกับพอลซึ้งและประทับใจทุกคนที่นี่ ขอบคุณมากนะคะ



ระหว่างอยู่ที่ปัตตานี ก็ยังคงต้องออกเดินทางแต่เช้าตรู่ พี่ๆชมรมจักรยานปัตตานีอาสาเป็นไกด์พาเราปั่นเที่ยวไปในที่ต่างๆ ไม่ว่าจะพาไปเที่ยวในตัวเมือง ไปดู มัสยิดกลาง ที่เป็นศูนย์กลางในการประกอบศาสนกิจของชาวไทยมุสลิมในภาคใต้ รูปทรงคล้ายกับทัชมาฮาลของอินเดียเลย สวยมาก ชอบๆ นอกจากนี้ยังได้ไปดู มัสยิดวาดี อัล ฮูเซ็น หรือมัสยิดไม้ ศิลปะแบบมลายู อายุ 300 ปี ซึ่งมีประวัติมายาวนานมาก ถ้าใครสนใจเรื่องราวลองเสิร์ชถามกูเกิ้ล ให้แน็ตเล่าเดี๋ยวจะยาว ไม่ได้ออกจากปัตตานีสักที ฮ่า ฮ่า และถ้าใครชอบหลอนๆ นี่เลยต้องมาเที่ยว กุโบร์ เข้าไปแล้วขนลุกบรึ๋ยย... มายังถิ่นที่ว่ากันว่าอันตราย เราก็ไม่ลืมไปพรขอที่ ศาลเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว ขอให้ลูกแคล้วคลาดปลอดภัยตลอดการเดินทางด้วยเถิด...

นอกจากการเที่ยวแล้ว เราสองคนมีโอกาสได้เข้าพบท่านนายกเทศมนตรี พิทักษ์ ก่อเกรียติพิทักษ์ และท่านรองฯ สัมฤทธิ์ แนวบรรทัด ณ ที่ว่าการอำเภอ รู้สึกตื่นเต้นมาก กลัวพูดอะไรผิดแล้วเขาจะเตะเราออกจากจังหวัด คือทั้งแน็ตและพอลเป็นคนทำอะไรแบบทางการไม่เป็น เป็นแต่ชิลล์ๆ เรื่อยๆ แต่พอได้พบปะพูดคุย ก็ผิดคาดมาก ท่านทั้งสองน่ารักมาก ชิลล์ทั้งคู่เลย โดยเฉพาะท่านรองฯ ชิลล์สุดๆ ฮ่า ฮ่า

แล้วที่ฮาสุดคือ พาไปดู จุดเกิดเหตุคาร์บอมบ์ เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา

"นี่ไงน้องแน็ต ที่มีลงข่าวหน้าหนึ่ง เนี่ย เห็นมั้ยๆ ยังมีรอยกระสุนอยู่เลย"

แน็ตก็เอ่อ... พามาทำไม มาตามรอยคาร์บอมบ์กันหรอคะ -*- นี่คือสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใหม่ของปัตตานี ถ้ามาเที่ยวปัตตานีแล้วอย่าลืมมาที่จุดนี้กันนะคะ

พี่ๆ เขาพาเที่ยว จะพาไปไหน กินอะไร ทำอะไร จะมานั่งคิดเยอะเรื่องกฎเหล็ก มันก็ไม่ใช่ ปล่อยๆ มันไปเถอะ คิดไปก็เครียดเปล่าๆ พอได้เที่ยวมันก็เพลิน ลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท เอาเวลามากอบโกยความสุขดีกว่า จริงไหม?

ทหารน่ารัก

แน่นอนว่าการเข้าไปใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น ย่อมต้องเจอกับพี่ทหารถือปืน รถทหาร บังเกอร์ ฟังดูน่ากลัว แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลย โดยเฉพาะด่านตรวจที่ถนน ตอนแรกนึกว่าเป็นด่านตำรวจจับพวกขี่มอเตอร์ไซค์ไม่ใส่หมวกกันน็อค คิดไปได้เนอะ ฮ่าฮ่า (หนูไม่ชิน หนูเป็นเด็กกรุงเทพ) คือพี่ทหารน่ารักมาก หลายคนเลยที่มือหนึ่งถือปืน อีกมือยกนิ้วโป้งให้ บางคนก็โบกมือบ๊ายบายให้ พี่ทหารทุกคนยิ้มแย้มให้เราสองคน บางคนตะเบ๊ะให้ด้วยนะ รู้สึกดีมากเลย

การปั่นด้วยจักรยานแทนดัม เป็นที่สนใจของเหล่าพี่ทหารมากๆ ด้วยรูปลักษณ์ที่ประหลาดกับคนหน้าแปลกๆ เคยเจอพี่ทหารแซว

"คนนั่งหน้าปั่นมั่งเปล่าเนี่ย"

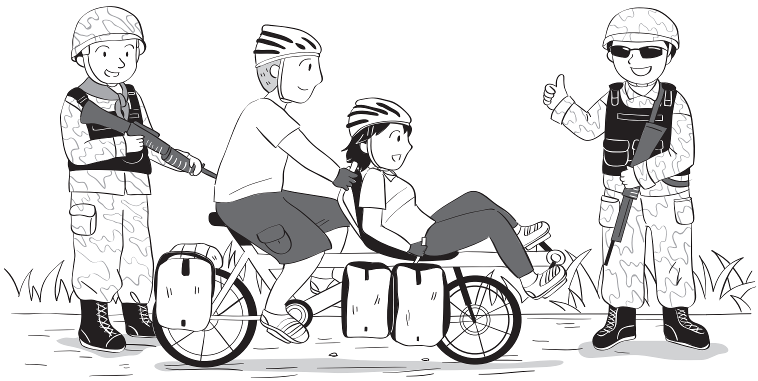
อ่าวพี่คะ หาว่าอู้เหรอคะ เคืองนะ แต่ก็ได้แค่แอบต่อว่า

ในใจ ไม่กล้าพอ... ฮ่า ฮ่า

ตลอดทางที่ปั่นใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มักได้รอยยิ้มจากคนในชุดเครื่องแบบสีเขียวเสมอ

คอยเชียร์เราให้สู้ๆ นะ

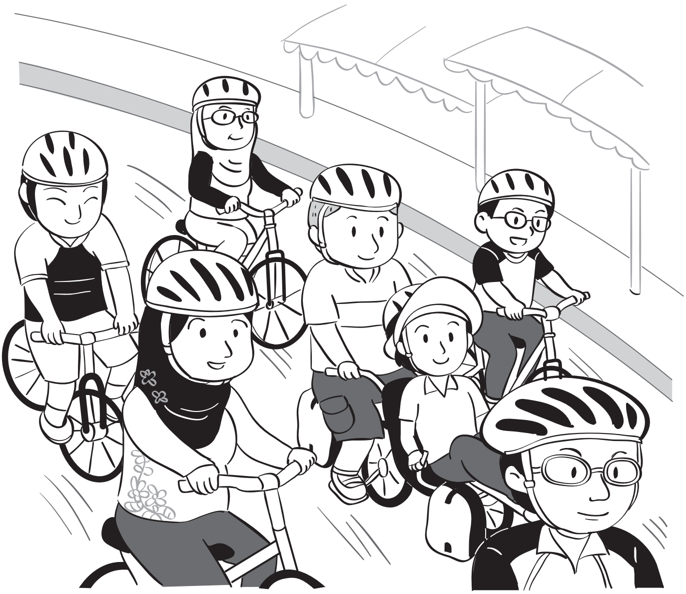
เป็นอีกหนึ่งความประทับใจที่ลืมไม่ลงเลยทีเดียว



แห่รับ อบอุ่น

จากปัตตานี กำลังจะเข้าสู่นราธิวาส ทางชมรมจักรยานปัตตานีได้ติดต่อกับชมรมจักรยานของแต่ละอำเภอที่ แน็ตจะต้องปั่นผ่าน ให้มาคอยต้อนรับเราสองคนด้วย เมื่อคุณอ่านมาถึงตรงนี้คงจะคิดว่า เฮ้ย จริงเหรอ มีชมรมจักรยานทุกอำเภอเลยเหรอ ก็ขอคอนเฟิร์มว่า จริง!!

คน 3 จังหวัดนี้ นิยมขี่จักรยานมาก ถึงขั้นมีชมรมจักรยานของแต่ละอำเภอ และก็มียิบย่อยแตกเป็นระดับตำบล ที่นี่เขาปั่น



กันจริงจังมาก แต่ละคนใช้ยี่ห้อจักรยานราคาแพงกันทั้งนั้น แน็ต เองก็แปลกใจ เคยไปร้านขายจักรยาน มีแต่ยี่ห้อแพง ๆ ขายกัน เยอะมาก เผลอ ๆกรุงเทพฯไม่มีเท่านี้ คนใต้รวยนะจ๊ะจะบอกให้

วันที่แน็ตจะปั่นเข้านราธิวาส ใช้ถนนเส้นหลัก ก็มีชมรมจักรยานของแต่ละอำเภอ บางที่มีแบ่งเป็นตำบลด้วย มาเฮโลคอยต้อนรับกันอุ่นหนาฝาคั่ง แถมยังปั่นเป็นเพื่อน ส่งไปยังอีกตำบลหรืออำเภอ แล้วชมรมของอีกตำบลก็จะรับช่วงต่อ ทุกคนที่มาร่วมปั่นต่างพูดเหมือนกันว่า

"ปล่อยให้ขี่กันเองไม่ได้หรอก"

ฟังดู น่ากลัวใช่มั้ย แต่ความหมายจริง ๆแล้วคือ ถ้าเขาไม่พาปั่นไปส่ง เวลามีคนมาเยี่ยมบ้าน มันจะเสียมารยาท มีประมาณ

10 คนเลยที่ปั่นไปส่งถึงนราธิวาส ฉะนั้นตลอดทางแน็ตกับพอลไม่เหงาเลย มีเพื่อนร่วมปั่น แถมยังมีคนคอยให้น้ำ ขนม ของกินเพียบ ทำให้การปั่นร้อยกว่ากิโลของวันนี้ ลืมคำว่า เหนื่อยไปเลย อิ่มท้อง อิ่มใจสุด ๆ

โดนหลอกเนียนๆ

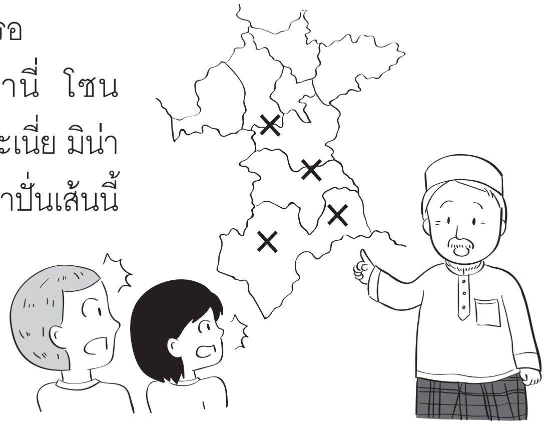
ปกติ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะมีแบ่งพื้นที่ของแต่ละจังหวัดออกเป็นสามโซน

1. พื้นที่สีขาว คือไม่มีปัญหา ไม่ใช่โซนที่มีระเบิด
2. พื้นที่สีชมพู คือมีปัญหาประปราย
3. พื้นที่สีแดง คือ...คุณก็น่าจะรู้ดี

ตอนเราสองคนปั่นมาก็ไม่รู้หรอกว่าตรงไหนเป็นโซนสีอะไร ได้แต่คุ้น ๆ ไม่แน่ใจว่าใช่รึเปล่า เมื่อเข้านราธิวาสก็วิ่งโซนสีขาวตลอดทาง แต่พอจะปั่นเข้ายะลา ก็เริ่มไม่แน่ใจว่าจะไปเส้นไหนดี เลยถามพี่ที่ชมรมจักรยานนราธิวาส พี่เขาบอกว่าเดี๋ยวปั่นไปเป็นเพื่อน แล้วก็พาปั่นจากถนนหลักเลี้ยวเข้าถนนเล็ก ผ่านอำเภอยี่งอ อำเภอรือเสาะ และอำเภอรามัน ก่อนจะมาโผล่ที่ตัวเมืองยะลา และตอนนี้แหละถึงได้รู้ว่าโดนหลอกเสียแล้ว ฮ่า ฮ่า พี่เขาเล่าให้ฟังว่า ที่นี่มีแบ่งเป็นสามสีนะ แน็ตถามพี่เขาว่า แล้วเส้นที่เราวิ่งมาเป็นสีอะไร พี่เขาบอก

"สีชมพูเกือบแดง และแดงตลอดทาง"

หา! จริงเหรอ
ที่เราปั่นมานี่ โซนอันตรายทั้งนั้นเลยนะเนี่ย มิน่าล่ะถึงไม่ค่อยมีใครมาปั่นเส้นนี้เลย ขอบคุณค่ะพี่ที่มาบอกตอนหลัง ไม่งั้นคงเสียวสันหลัง ตุ้ม ๆ ต่อม ๆ

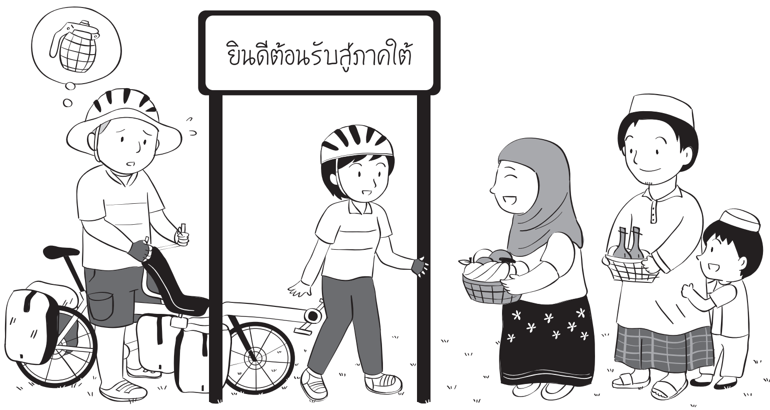


ตลอดทางแน่ ๆ และในระหว่างทางที่ปั่น พี่เขาจะไม่พูดเรื่องน่ากลัว หรือเรื่องหวาดเสียว เลยไม่ได้รู้สึกกลัวอะไร แต่จะจดจ่อกับการขึ้นเขามากกว่าอีก เพราะการขึ้นเขามันเหนื่อยมาก ใช้แรงเยอะมาก แต่พี่เขาก็พยายามหลอกว่า นี่เขาลูกสุดท้ายแล้วนะ พอเจออีกลูก ก็บอกว่านี่ลูกสุดท้ายแล้ว หลัง ๆ เริ่มจับไต๋ได้ ลูกสุดท้ายหลายครั้งแล้วนะคะพี่ แต่ก็หลอกมาได้ตลอดทาง ฮ่า ฮ่า

ด้วยสภาพอากาศที่ร้อนจัด ทำให้หน้ามันสุด ๆ พอปั่นไปถึงแต่ละจุด อบต.ต่าง ๆ ก็จะต้อนรับดีมาก ไม่ยอมน้อยหน้ากันเลย มีน้ำ ขนม กินฟรีตลอด จำนวนคนที่มาก็เยอะมาก มีอบต.หนึ่งถึงขั้นมีถ่ายวิดีโอกันเลยทีเดียว มีกลุ่มคนมาถ่ายรูปกันเยอะมาก ประหนึ่งเราเป็นเซเลบ แต่สภาพหน้าแน็ตในตอนนั้นไม่พร้อมอย่างแรง ฮือ... TT แน็ตไม่ลืมที่จะบอกพอลว่า ตอนออกตัว ออกให้ดี ๆ นะ ล้มมานี่อับอายขายขี้หน้าสุด ๆ เพราะมีหลักฐานจากกล้องเป็นร้อย ฮา...

การให้การต้อนรับแบบนี้ ทำเอาแน็ตประทับใจสุดๆ จากคนไม่เคยรู้จักกัน แปลกหน้าต่างถิ่น แต่ให้การต้อนรับอย่างดี มันอบอุ่น ซึ้งในน้ำใจทุกคนมาก หลังจากเวลาผ่านไปสองปี พี่ซีจากปัตตานีก็มาเล่าให้ฟังว่า คนทางใต้เขายังพูดถึงแน็ตอยู่เลยนะ เป็นเพราะแน็ตลงไป ทำให้ผู้หญิงทางใต้หันมาปั่นจักรยานมากขึ้น เพราะเมื่อก่อนไม่กล้าปั่นกัน รู้สึกปลื้มมากจริงๆ ที่เรากลายเป็นแรงบันดาลใจปั่นจักรยานของสาวใต้ และขอขอบคุณพี่ๆ ชมรมจักรยานของอำเภอต้นไทร ยี่งอ รือเซาะ รามัน และชมรมอื่นๆ ที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ ที่มาร่วมปั่นกับแน็ต พาไปส่งถึงที่ มิตรภาพนี้ไม่มีวันลืมแน่นอนค่ะ

Before & After



ก่อนเข้า 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เราสองคนมีความรู้สึกและทัศนคติด้านลบ คือกลัวมาก เราต้องไปอยู่อย่างหวาดผวา

รึเปล่านะ ที่นี่ต้องน่ากลัวแน่ๆ กลัวตาย กลัวโดนระเบิด กลัวโดนยิง ตามที่เราอ่านข่าวกันมา สถานการณ์ดูรุนแรงมาก บอมบ์กันได้ทุกเดือน ไม่จบไม่สิ้น แต่ก็มานั่งคิดใหม่ว่า ความกลัว เราคงหยุดมันไม่ได้ ถ้าอยากจะไปให้ทั่วครบทุกจังหวัดของประเทศไทยเราต้องผ่าน 3 จังหวัดอันตรายนี้ให้ได้ และอีกอย่างแน็ตคิดว่า ถ้าจะตายก็ต้องตาย มันห้ามไม่ได้

ปล่อยวางเถอะ

พอเข้าไปแล้ว เจอคนท้องถิ่น คนมุสลิม พวกเขาน่ารักมาก ดูแลคนแปลกหน้าอย่างเราสองคนที่ต่างศาสนา ต่างวัฒนธรรมด้วยจิตไมตรี ทุกสิ่งทุกอย่างมันกลับตรงกันข้ามกับสิ่งที่เคยคิดไว้ เคยถามพี่เขาว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมในสื่อถึงลงข่าวดูรุนแรง น่ากลัวจัง พี่เขาบอกว่า น้องแน็ตลองสังเกตง่ายๆ นะ ถ้ามีข่าวระเบิดแล้วไม่มีคนตาย นั่นไม่ใช่ผู้ก่อการร้าย มันคือคนสร้างกระแสเพื่อเรียกร้องความสนใจ พอได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด ถึงรู้ว่ามันมีเรื่องผลประโยชน์ที่ไม่ลงตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นเรื่องซับซ้อนที่คนภายนอกอาจจะไม่เข้าใจ แต่คนในพื้นที่นั้น รู้ตื้น ลึก หนา บางเป็นอย่างดี แต่พวกเขาไม่อาจจะต่อสู้กับกลุ่มคนที่มีอำนาจได้ เป็นเรื่องที่จบได้ยากตราบใดที่คนยังมีความโลภ ไม่รู้จักพอ ตักตวงผลประโยชน์อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

แน็ตอยากให้คนจังหวัดอื่นๆ เข้าใจเรื่องราวนี้เสียใหม่ ความจริงคน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด เวลาไปเที่ยว บางคนพอรู้ว่า พวกเขามาจาก 3 จังหวัดชายแดน

ภาคใต้ ก็จะถามคำถามแย่ๆ อย่างเช่น เอาระเบิดมาด้วยหรือเปล่า แน็ตก็มองว่าถึงแม้ต่างศาสนา ต่างภาษา แต่ก็คนไทยเหมือนกัน มีทั้งคนดีและคนไม่ดี อย่าไปเหมารวมว่า เพราะพวกเขามาจาก 3 จังหวัดนี้แล้วจะเป็นคนไม่ดี จังหวัดอื่นๆ ก็มีคนยิงกัน ฆ่ากัน วางระเบิด เผาอาคารเหมือนกัน ทำไมไม่มองคนจากจังหวัดเหล่านั้นว่าเป็นคนไม่ดีบ้างล่ะ คนเราดูอะไรอย่าดูแต่ภายนอก ควรดูกันที่เนื้อแท้จิตใจ

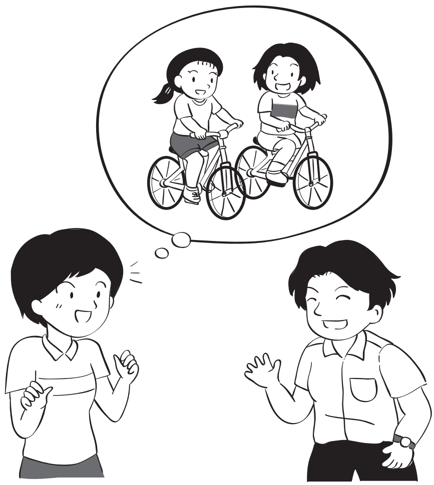
โลกมันกลม

จาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ต่อมาก็หาดใหญ่ ได้แวะไปที่สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สาขาหาดใหญ่ เพื่อขอลายเซ็นอีกเช่นเคย ขอบคุณเจ้าหน้าที่สำหรับข้อมูลการท่องเที่ยวในพื้นที่และเซ็นสมุดให้นะคะ ต่อมาก็ไม่ลืมที่จะไปร้านจักรยาน ระหว่างรอเจ้าของร้านเซ็นหนังสือให้ แน็ตก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในร้าน รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตามาก แต่นึกชื่อไม่ออก ถามพอลว่ารู้จักผู้หญิงคนนี้มั้ย แต่พอลไม่รู้จัก แล้วมันก็คาใจ ใครนะๆ ในหัวก็พยายามระลึกชาติ นึกไปนึกมา ชื่อ พี่บี ก็ฟุ้งขึ้นมา แน็ตก็เดินไปถามว่า ใช่พี่บีรึเปล่าคะ เธอคนนั้นก็หันมาแล้วพูดว่า

"ไอ้แน็ต มาทำอะไรที่นี่"

แน็ตก็เอ่อ งั้นใช่แล้วแหละ ทักกันซะขนาดนี้ ฮ่า ฮ่า

พี่บี (สายชล หอมชื่น) เมื่อก่อนเคยอยู่บ้านตรงข้ามบ้านของแน็ต



ที่ลาดพร้าว ผ่านมาประมาณยี่สิบกว่าปีแล้วที่ไม่ได้เจอกันเลย แต่ตอนนี้พี่บีอยู่หาดใหญ่แล้ว แน็ตรู้สึกแปลกใจ

ทำไมโลกมันกลมอย่างนี้เนี่ย

จากคนที่ไม่ได้เจอกันมาตั้งนาน ยังอุตส่าห์มาเจอกันได้ในที่ไกลเช่นนี้

พอพี่บีเห็นจักรยานแน็ต พี่เขาก็บอกว่า เมื่อกี้แกขี่จักรยานตัดหน้ารถฉันมา ตลกดี มีแต่คนจำจักรยานเราได้ ตอนนี้พี่บีมาเป็นผู้จัดการแบรนด์จักรยาน Bianchi แน็ตไม่เคยรู้เลยว่า พี่บีก็ชอบปั่นและเข้าวงการจักรยานเหมือนเรา ไม่ว่าจะเป็นเพราะโชคชะตา เบื้องบนจัดสรรมา ก็ถือเป็นความโชคดีที่มีโอกาสได้มาเจอกับคนคอเดียวกัน ที่เคยสนิทสนมกันมาก่อน

จูงจักรยานครั้งแรก

สถานีต่อไป -------- ตรัง

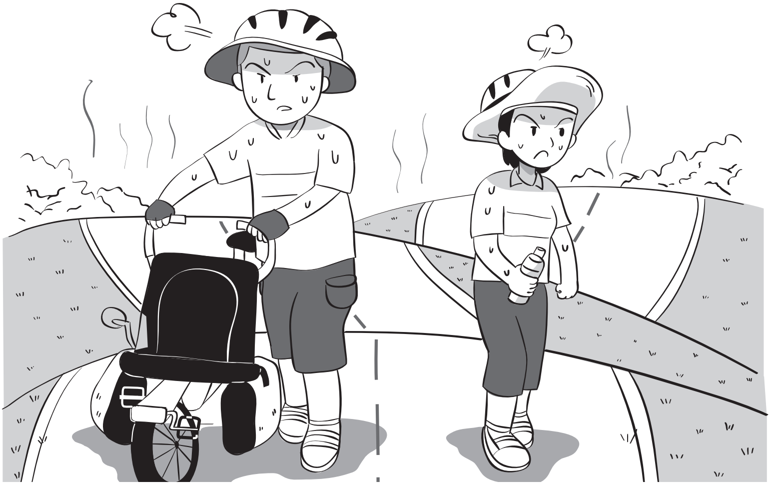
ถ้านั่งรถไฟมันก็ไปง่าย ๆ สถานีหน้าเอง แต่ถ้ามาด้วยจักรยานแล้วต้องปั่นขึ้นเขาด้วยนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ความจริงระยะทางที่จะข้ามเขาไปแค่ 300 เมตร ไม่ไกลเลย (แต่ความรู้สึก

ตอนนั้นเหมือน 300 กิโลเมตร) และลักษณะของเนินก็ไม่ได้โหดอะไรมากมาย แต่เพราะก่อนหน้านี้ปั่นมาแล้ว 50 กิโลเมตร กำลังขาเริ่มล้า หมดเรี่ยวแรง แถมแดดเปรี้ยง ร่มไม้ไม่ค่อยมี อากาศก็ร้อนจัด

เส้นทางนี้เป็นเนินเขาจากสตูลข้ามไปยังตรัง ถ้าเลยอำเภอทุ่งหว้ามาสักพัก ก็จะเห็นเขาลูกนี้ตั้งตระหง่าน แต่น แต้น แต๊นอยู่ข้างหน้า พอปั่นขึ้นไปได้นิดนึงก็รู้สึกไม่ไหวแล้ว ยอมแพ้ดีกว่าเลยต้องจูงจักรยานขึ้นเขาจ้า รู้สึกอนาถตัวเอง เหนื่อยตายไปเลยคุณลองคิดดู ของที่แบกมาก็หนัก เหนื่อยก็เหนื่อย ร้อนก็ร้อน ตรงช่วงเที่ยงพระอาทิตย์กำลังเล็งหัวอยู่พอดี สุดท้ายให้พอลจูงจักรยานคนเดียว เพราะแค่เดินก็เหนื่อยแล้ว

พอลก็เหวี่ยง อะไร ไม่มาช่วยเข็น เดินตัวปลิวเลยนะ

แน็ตก็เฮ้ย แค่เดินฉันก็เหนื่อยแล้วนะ ทำไมต้องมาช่วยเข็นด้วย ทริปนี้เธออยากมาก็เป็นคนเข็นสิ



อารมณ์ผู้หญิงเข้าสิง เหวี่ยง ฟาด ฉะ ปะทะ แล้วก็ทะเลาะกันจริงจัง สะบัดบ็อบเดินแยกโซนใครโซนมัน อย่ามายุ่งเชียวนะ ตอนนั้นดราม่ามาก ด้วยนิสัยต่างคนต่างไม่ยอม อย่าหวังเลยว่าจะเห็นมาง้อกัน ต่างคนต่างเดิน ต่างมีพื้นที่ส่วนตัว

พอมานั่งนึกย้อนตอนปั่นไปภาคเหนือซึ่งภูเขาเยอะมาก ยังปั่นได้เลย ทำไมไอ้เขาแค่นี้ถึงปั่นไม่ได้ คงเป็นเพราะช่วงนั้นทักษะการปั่นขึ้นเขาของเรายังไม่สูง เพราะเป็นการปั่นทัวร์ริ่งช่วงแรก ๆ กล้ามเนื้อยังไม่แข็งแรงพอให้ปั่นขึ้นเขา มีหลายคนชอบคิดว่าการปั่นทัวร์ริ่งต้องรอร่างกายให้ฟิตพร้อมก่อน ซึ่งความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องรอถึงขนาดนั้น เพราะการปั่นสนามจริง ร่างกายจะค่อย ๆปรับสภาพไปในตัวเอง เนื่องจากเราปั่นต่อเนื่อง ก็เหมือนเวลาเราเข้าฟิตเนส ช่วงแรก ๆ คุณอาจจะต้องปวดกล้ามเนื้อ ถึงขนาดยกขาไม่ไหว พอเข้าบ่อย ๆ ก็เริ่มไม่ค่อยปวด จนในที่สุดก็จะหายปวดไปเอง

ถึงแม้จะมีเรื่องดราม่าทั้งกายและใจ
แต่สุดท้าย เราก็จะจำแต่สิ่งดี ๆ

ตรัง แปลว่า...

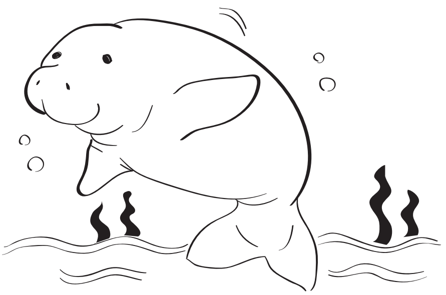
เส้นทางก่อนเข้าถึงในตัวเมืองตรัง มีลักษณะขึ้น ๆ ลง ๆ ตลอดทาง เหมือนเป็นลูกคลื่น จนรู้สึกว่านี่ถ้าฉันไปผิดทางจะไม่ย้อนกลับไปเด็ดขาด มันเหนื่อยมาก เป็นเมืองที่เนินจะเยอะไป

ไหน พอไปถึงสำนักงานการท่องเที่ยวฯก็ได้ถามเขาว่า ตรังแปลว่าอะไร ?

ตรัง แปลว่า *ลูกคลื่น*

เอิ่บ... มิน่าล่ะ

เส้นทางที่ปั่นมา เอาไปแข่งกับคลื่นทะเลได้ คลื่นเยอะไปนะ -*-



เจ้าหน้าที่จากการท่องเที่ยวได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมมาอีกว่า มาเที่ยวตรังแล้วต้องไปเกาะลิบง เพื่อไปดูพะยูนนะจ๊ะ ถือเป็นอีกหนึ่งไฮไลท์ของที่นี่ แต่ต้องใช้เวลาอยู่ที่นั่น 2-3 วัน แน็ตกับพอลจึงตัดสินใจว่า... ไม่ไป ฮ่าฮ่า เพราะว่า แน็ตต้องไปงานแต่งงานพี่ที่จังหวัดสุรินทร์ กลัวจะช้า เดี๋ยวเวลาจะเลื่อนเลยกว่าที่กำหนดไว้ และก็ไม่อยากไปแบบรีบๆ มาเที่ยวเกาะทั้งที ควรต้องใช้เวลาอยู่กับมัน ไว้รอบหน้านะจ๊ะน้องพะยูนของพี่

สรุปไม่ได้ไปเที่ยวไหนเลย ทั้งที่ตรังมีแหล่งท่องเที่ยว Unseen Thailand ตั้งหลายที่อย่าง เกาะมุก เกาะกระดาน เกาะเชือก เกาะม้า น่าไปดำน้ำทั้งนั้น ได้แต่ไปร้านกาแฟอินดี้ในตัวเมือง ก็เก๋ไปอีกแบบนะ รับรองว่ารอบหน้าต้องมาเก็บตกเที่ยวที่นี่อีกแน่นอน

ขออยู่เงียบๆ คนเดียว (จะอ้วก....)

จากกระบี่ มุ่งหน้าเข้าสู่ภูเก็ต แต่ไม่ได้ไปด้วยการปั่นจักรยาน ครั้งนี้เราขอไปทางเรือจ้า (แต่เราก็เคยปั่นมาแล้วนะ) อยากจะเปลี่ยนอารมณ์ ชมวิวทะเล เอนหน้ารับลมบ้าง จึงไปขึ้นเรือกันที่ท่าเรือคลองจิหลาด

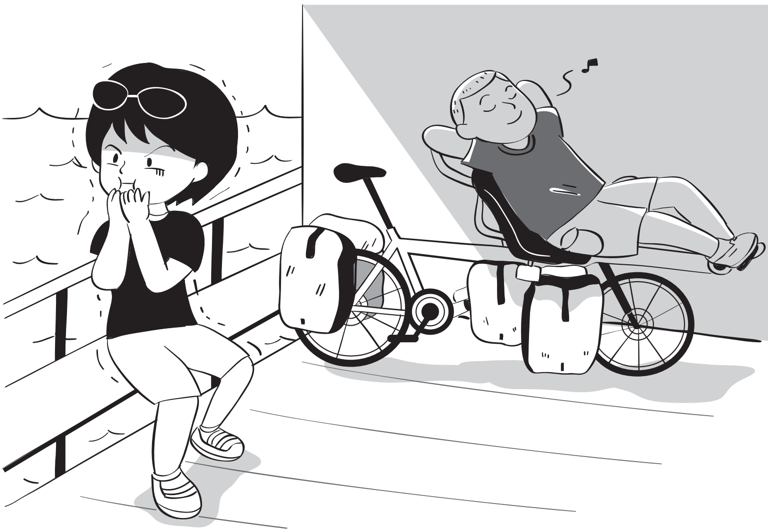
Passenger Ferry เป็นการนั่งเรือจาก

กระบี่ ---➤ เกาะพีพี แล้วจาก เกาะพีพี ---➤ ภูเก็ต

มีเรือออกจากท่า 4 รอบ คือ 09.00 , 10.00 , 12.00 , 15.00 น. แนะนำให้ไปถึงก่อนประมาณครึ่งชั่วโมง ราคาตั๋วจากกระบี่ไปภูเก็ต คนละ 600 บาท แต่ถ้าไปถึงแค่เกาะพีพี ก็ตกคนละ 400 บาท

ส่วนเวลาจากเกาะพีพี ไปภูเก็ต มีแค่ 2 รอบ คือ 09.00 และ 14.30 น. ราคาคนละ 400 บาท อีกเช่นกัน

สำหรับค่ารถจักรยานนี่เดาว่า แล้วแต่อารมณ์คนเก็บ โทรถามที่ท่าเรือ เขาบอกไม่มีกำหนดเก็บตายตัว แล้วแต่เจ้าหน้าที่จะเก็บ บางทีก็ 40 - 50 บาท แต่แน็ตโดนไป 100 บาท อ้าวไหน 50 เลยถามไปว่า ไม่ทราบว่าใช้เรท ไหนคิดคะ เจ้าหน้าที่บอกว่า ไม่มีแต่ทุกทีพี่เก็บ 100 ก็ไม่รู้ว่าจริงมั้ย เพราะคนบอกราคาเป็นคนละคนกับคนขายตั๋ว มั่วมาก แล้วทางท่าเรือยังบอกว่า มีจักรยานมาขึ้นท่านี้บ่อย ก็ในเมื่อมีบ่อย ทำไมไม่มีเรทที่ตายตัวไปเลยล่ะคะ เอาให้มันแน่นอน อย่ามามั่วนิ่ม เก็บตามอารมณ์ นี่ถ้าฉันไม่ใช่คนไทยเดินมา แต่เป็นฝรั่งสองคน คันนี้จะคิด 500 มั้ย ฮึ้ย... โมโห



เมื่อได้ขึ้นมาอยู่บนเรือแล้ว เราสองคนเลือกนั่งบนดาดฟ้า ถึงจะร้อนไหม้เกรียมก็ยอม (โดนมาเยอะแล้ว ไม่มีอะไรจะเสีย ฮ่า ฮ่า) เพราะต้องเฝ้าจักรยาน แน็ตนั่งอยู่ที่มุมหนึ่ง เพื่อให้ลมทะเลตีหน้า หวังจะช่วยคลายความร้อนระอุไปได้บ้าง แต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกพะอืดพะอม แน็ตก็พยายามนั่งนิ่ง ๆ (ถ้าเคลื่อนไหวนี่มีอ้วกแน่) อารมณ์ตอนนั้นห้ามใครมายุ่ง ขอฉันอยู่เงียบ ๆ คนเดียว เพราะมิเช่นนั้นฉันอาจจะพ่นบางสิ่งใส่คุณได้ โชคดีที่ไม่อ้วกให้เป็นเรื่องน่าอายอีกครั้ง แต่มันทรมานนะ ที่จะกลั้นใจ กลั้นคอ ไม่ให้หวั่นไหวไปกับแรงคลื่น เลยมานั่งคิดว่า

ระหว่างปั่นจักรยาน 80 กิโลเมตร ตากแดดร้อน ๆ เหนื่อย ๆ

กับนั่งเมาเรือ 4 ชั่วโมง

อันไหนจะแย่กว่ากัน...

สุข(มาก)โข

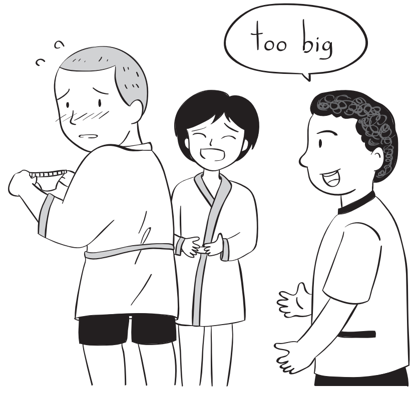
เราสองคนได้มีโอกาสเข้าพบท่านผู้อำนวยการ บังอรรัตร์ ชินะประยูร การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภูเก็ต และท่านได้แนะนำให้ไปนวดที่ **สุโข สปา (Sukko Spa)** ซึ่งสปาแห่งนี้ได้รับรางวัลมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นรางวัลกินนรีจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือรางวัล HAPA Awards จากมาเลเซีย และยังได้รับเครื่องหมาย การันตีว่า เป็นสปานวดที่ดีที่สุดใน Southeast Asia อีกด้วย ถ้างานนี้ไม่ได้ทางการท่องเที่ยวฯ ช่วยสนับสนุนให้นวดฟรี ก็น่าจะหมดไปไม่ต่ำกว่า 5,000 บาทได้ จากดำ ๆ ได้ซีดเผือกกันแน่ ๆ ฮ่าฮ่า ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการ ททท. สำนักงานภูเก็ต มาใน ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

สุโข สปา มีบริการครบวงจรเลยนะ ไม่ว่าจะเป็นห้องพักซาวน่า นวดแผนโบราณ โยคะ สอนทำอาหาร เรียนมวยไชยา พี่เจ้าหน้าที่บอกว่า สำหรับคนที่ต้องการมาดีท็อกซ์ร่างกาย ผ่อนคลาย ที่นี่สามารถตอบโจทย์ได้หมดทุกข้อ แน็ตกับพอลก็ประเดิมด้วยคอร์สอบซาวน่าครึ่งชั่วโมง และต่อด้วยนวดไทยอีก 1 ชั่วโมงสำหรับพอล ส่วนแน็ตมาต่อด้วยนวดน้ำมัน 1 ชั่วโมงเช่นกัน

ที่สปาแห่งนี้มีแบ่งห้องออกเป็นสัดส่วน มีเจ้าหน้าที่ช่วยให้คำแนะนำ และบังคับให้เราเข้าไปซาวน่าให้ครบตามเวลาที่กำหนดด้วย แน็ตแอบออกมาแป๊บนึง พี่เขาบอกว่า ยังไม่หมดเวลาเลยน้อง แน็ตก็บอกไปว่า ไม่ไหวอะพี่ ร้อน พี่เขาก็บอกอีกว่า ไป

อาบน้ำให้เย็นลงก่อน แล้วเข้าไปอบอีกรอบนะ พอเข้าไปซาวน่าได้ 2 รอบ แน็ตก็เดินออกมาไปเข้าห้องน้ำเพื่อปิดคอร์สนี้ พี่เขาก็ห้าม บอกว่า ไม่ได้ค่ะน้อง ต้องเข้าอีกรอบนึง แน็ตก็พูดขำ ๆ โหดอะ พี่เขาก็หัวเราะบอกว่า ไม่ได้โหด แต่เดี๋ยวลูกค้าไม่ได้ทำตามโปรแกรมที่วางไว้ ประมาณเดี๋ยวจะมาว่าของเขาไม่ดีจริง แหม่... น่ารักจริง ๆ นี่ฉันคิดผิดรึเปล่า พาตัวเองมาทรมาน ตอนไปนวดน้ำมัน พี่เขามีการนวดหน้าอกด้วยนะ ไม่ชินอะ รู้สึกแปลก ๆ อิอิ

ภาพรวมก็ถือว่าสบาย ถึงแม้จะจั๊กจี้ไปหน่อยก็เถอะ จะหัวเราะก็ไม่กล้า ได้แต่ขยับยุกยิกไปมา ขามันขยับไปเอง จนพี่ที่นวดต้องจับขาให้กลับมาอยู่ท่าเดิม หนูบ้าจี้ค่ะพี่ ฮ่าฮ่า พอสุดท้ายหลังจากจบคอร์ส รู้สึกได้ชัดว่า ร่างกายเราสบายขึ้น ของเขาดีจริง ๆ นะ



แอบขำอีกอย่างคือ พอล ปกติเข้าคอร์สอบซาวน่าเขาจะให้ถอดเสื้อผ้า พอแช่น้ำร้อนเสร็จ ก็จะให้ใส่กางเกงในกระดาษ พอลก็ยืนชูกางเกงในกระดาษด้วยท่าทีงง ๆ มองกางเกงในกระดาษตัวจิ๋ว ฉันจะใส่เข้าไปยังไงเนี่ย พอลก็ยังคงยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่พักนึง แล้วก็มีเจ้าหน้าที่เดินมาแซว

"ของคุณใหญ่นะเนี่ยเลยใส่ไม่ได้"

พอลก็เขินจ้า ถึงแม้ฉันจะเป็นฝรั่ง แต่ฉันก็อายเป็นนะ อย่ามาดูของฉันสิ คุณเธออายหน้าแดงสุด ๆ สุดท้ายมันคือกางเกงในกระดาษที่สามารถยืดได้ ฮา... พี่เจ้าหน้าที่ก็แสบมิใช่น้อย ปล่อยให้พอลยืนตัวใหญ่ โทงเทงอยู่ได้ ฮ่าฮ่า แล้วพอลเป็นฝรั่งตัวใหญ่ใส่เสื้อคลุมสำหรับแขกไม่ได้ ต้องใส่เสื้อคลุมของสต๊าฟ พอแน็ตเห็นแทบจะหัวเราะก๊าก เหมือนเด็กผู้ชายเลย เป็นภาพที่ฮามากแต่ก็น่ารักนะ

เจอเพื่อนทัวร์ริ่งใหม่

ถ้าพูดถึงจังหวัดพังงา หลายคนจะนึกถึงทะเลก่อนเป็นอันดับแรก เช่น เขาหลัก หมู่เกาะสุรินทร์ หมู่เกาะสิมิลัน เป็นต้น เพราะทะเลที่นี่สวยจริง ๆ แม้แต่คนต่างชาติเองยังนิยมมาเที่ยวที่นี่เลย เมื่อแน็ตมาด้วยการปั่นจักรยาน ทำให้ได้มีโอกาสเที่ยวชมตัวเมืองพังงา ขอบอกว่าสวยมาก ที่นี่เป็นเมืองเล็ก ๆ ตั้งอยู่ระหว่างเขาสองลูก ปั่นไปที่ใดก็เจอแต่วิวภูเขา ทางนี่เรียบกว่าเมืองลูกคลื่น(ตรัง)เป็นไหน ๆ เป็นเมืองที่มีความเป็นธรรมชาติสูงเชียวล่ะ แต่ก็ใช่ว่าจะไม่มีอะไร เพราะด้วยความเป็นเมืองท่องเที่ยว มันก็ต้องมีความเจริญอยู่บ้าง เช่น ร้านกาแฟ ร้านเค้กเก๋ ๆ ร้านอาหารต่าง ๆ รีสอร์ท หรือ โฮมสเตย์ และตอนนี้ทางการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงากำลังดันเกาะพระทอง ซึ่งเป็นเกาะที่สามารถเห็นสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์ถึง 24 ชนิด เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เชื่อว่ามีหลายคนยังไม่รู้จักเกาะแห่งนี้สักเท่าไหร่นัก ส่วนตัวแน็ตเองก็ยัง

ไม่ได้ไป เราไม่มีเวลามากขนาดนั้น ตั้งใจว่าจะมาเก็บตกรอบหน้าแน่นอน

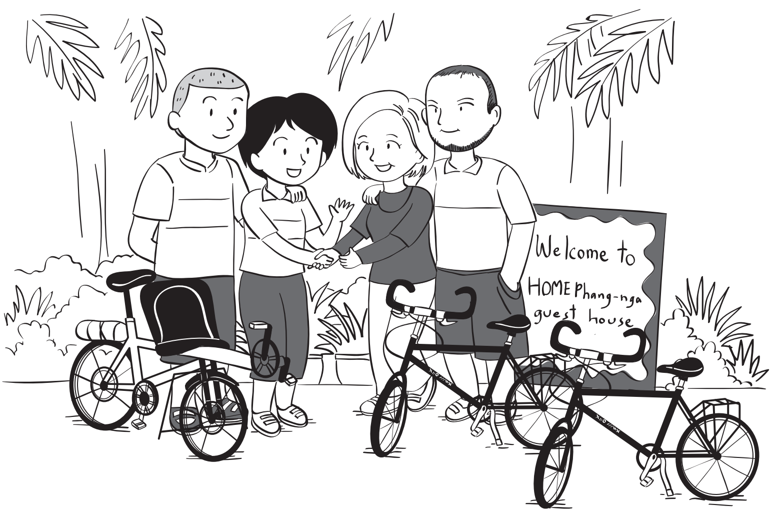
ที่พักของเราเป็นเกสต์เฮ้าส์เล็ก ๆ มีชื่อว่า Home Phang - Nga ถือเป็นอีกหนึ่งแห่งที่เราสองคนประทับใจ ถึงขั้นต้องเก็บไว้ในลิสต์ เพราะที่นี่บรรยากาศดีมาก วิวติดภูเขา มีวิวพระอาทิตย์ขึ้น หรือบางช่วงจะได้เห็นวิวทะเลหมอก มาพักผ่อนที่นี่แล้วรู้สึกดีมากเลย ได้ผ่อนคลายสุด ๆ แถมยังมีกิจกรรมสนุก ๆ อย่างเช่น ล่องแก่ง ดำน้ำ ปั่นจักรยาน ขับรถออฟโร้ด และพี่ชาย เจ้าของรีสอร์ทเองก็ใจดีมาก ๆ มีความเป็นกันเอง ทุกอย่างมันลงตัว เอาไปเลยแน็ตกดไลค์ แถมให้ดาวอีก 5 ดวง ฮ่าฮ่า

และไม่รู้ด้วยเหตุใด โชคชะตาถึงนำพาให้เรามาเจอพวกเดียวกัน

ระหว่างปั่นกลับโรงแรมก็เห็นคนต่างชาติข้ามถนนมาเหมือนอยากจะมาคุยด้วย พอมองดี ๆ อ้าวปั่นจักรยานทัวร์ริ่งเหมือนกันเลย เขาแนะนำตัว ชื่อ Thijs กับ Liesabeth เป็นชาวเบลเยี่ยม อายุประมาณ 25 ปี คู่รักสองคนนี้ปั่นมาจากเบลเยี่ยมผ่านอินเดีย ลาว ไทย และกำลังจะไปออสเตรเลียต่อ เพื่อมุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทางคือนิวซีแลนด์ ตอนนี้รวมระยะทางได้ก็ประมาณห้าพันกว่ากิโลเมตรแล้ว แข็งแรงมากจริง ๆ สุดยอด ทำเอาเราสองคนดูกระจอกไปเลย ฮ่าฮ่า ถือเป็นคู่แรกเลยที่ได้เจอในทริปฮันนีมูนนี้

หนุ่มสาวเบลเยี่ยมคู่นี้กำลังมองหาที่พัก แน็ตเลยแนะนำ

ให้มาพักที่เกสต์เฮ้าส์เดียวกัน เขาก็สนใจตามมาพักด้วย เพราะคงเห็นว่าเราสองคนเป็นพวกทัวร์ริ่งแถมมาเป็นคู่เหมือนกัน จะได้มีเพื่อนคุย คืนนี้เลยเม้าส์กันยาว คุยไปคุยมาก็ได้รู้ว่า Thijs กับ Liesabeth กำลังจะไป 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เหมือนกัน ก็ไม่คิดว่าจะมีคนบ้าเหมือนเรา ไม่ใช่มีแต่เราสองคนนี่หว่า มีเพื่อนแล้วนะ ฮ่าฮ่า ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์มากมาย ถือเป็นอีกหนึ่งคืนที่ประทับใจ



ณ จุดสูงสุด กับเส้นทางที่สาย

บรรยากาศยามเช้าที่พังงาสวยมาก เงียบสงบ สองข้างทางมีภูเขาโอบล้อม ต้นไม้ก็เยอะ ถนนก็ไม่ค่อยมีรถพลุกพล่านเท่าไหร่ เลยได้เก็บรูประหว่างทางมาเพียบ ถ้ามองเผินๆ อาจจะ

มองว่าเป็นที่เดียวกัน แต่จริงๆ แล้ว ต่างที่ต่างเวลากับธรรมชาติที่สมบูรณ์เช่นนี้

การปั่นจากพังงามาระนอง แน็ตมีเพื่อนร่วมทางด้วยคือ พี่ชาย (วรา สาธร เจ้าของรีสอร์ท Home Phang-Nga) และ พี่ต้อม (ทวีศักดิ์ ธรรมรักษ์) พี่ทั้งสองบอกว่า จะปั่นไปส่งให้ถึง ณ จุดสูงสุดของวันนี้ แน่นอนว่าต้องมีการปั่นขึ้นเขา แน็ตก็ปั่นผ่านเขามาหลายลูก จนถึงจุดหนึ่งคิดว่าลูกนี้แน่ๆ ที่เป็นจุดสูงสุด พี่ชายกับพี่ต้อมคงหยุดรออยู่บนยอดเนินแน่ๆ แต่ที่ไหนได้ พี่สองคนก็ยังปั่นต่อไป

อ้าวเฮ้ย ยังไม่ใช่ลูกนี้เหรอเนี่ย

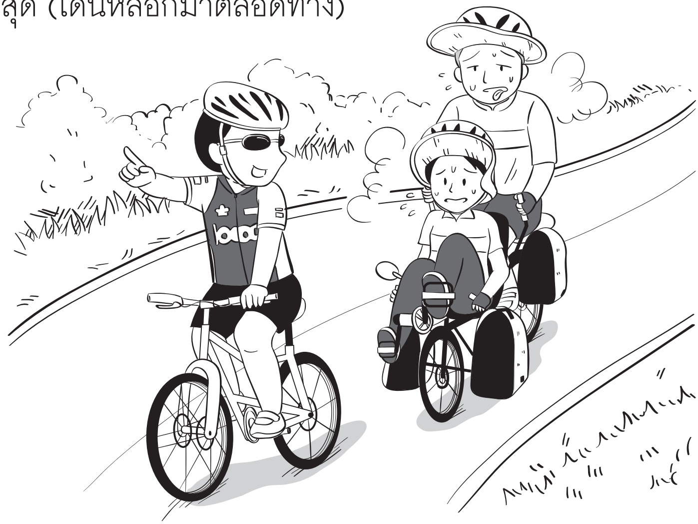
แล้วก็ปั่นต่อไปอีก จนถึงเนินอีกลูกหนึ่งคิดว่าใช่แน่ แต่แล้วมันก็ไม่ใช่ พวกเราปั่นผ่านไปเกือบ 2 ชั่วโมงได้ พี่ชายก็มาขอกล้อง จะถ่ายรูปเก็บเป็นที่ระลึกให้ แน็ตก็คิดอีก เขาลูกนี้แน่นอน พอไต่ขึ้นไปได้สักพัก พี่ชายก็ถ่ายรูปเราสองคนไปเรื่อยๆ สักพักพี่แกก็มาเทียบข้างแล้วบอกว่า

“ลูกนี้แค่ออเดิร์ฟนะน้อง ของจริงอยู่ข้างหน้า”

โอ้ว...แม่เจ้า...

พอเจอลูกจริงเท่านั้น ถึงกับงง เพราะมันดูเหมือนไม่สูงแต่เปล่าเลย พอหักมุมเลี้ยวนี่มันก็ขึ้นต่อ แล้วก็หักอีกหนึ่งมุม เอียงขึ้นไป มันเป็นทางหักมุมที่เราต้องปั่นขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่หยุด หักแล้วหักอีก จนสุดท้ายพอลหมดแรงขอพักกลางทาง พี่ต้อมบอกว่า เลยอีกสองเลี้ยวก็ถึงแล้ว ตอนนั้นมันเสียพลังงานไปหลายขีด

แต่พยายามฮึดปั่นขึ้นเนินมาหลายลูกด้วยความหวังว่าจะถึงจุดสูงสุด (โดนหลอกมาตลอดทาง)



เมื่อเราสองคนปั่นไปถึงยอด พี่ชายชมว่า เก่งมากมาถึงยอดแล้ว ที่เหลือไปคุระบุรีก็สบายแล้ว ไม่มีสูงกว่านี้แล้ว (พี่ชายเคยปั่นขึ้นดอยอินทนนท์มาแล้ว เลยไม่รู้ว่าจะเชื่อแกได้ไหม) อยากบอกว่ามันเหนื่อยมาก ต้องขออยู่ในโหมดทิ้งตัว ให้ธรรมชาติช่วยพัดคลายร้อน หายเหนื่อยสัก 5 นาที ก็ร่ำลากัน ก่อนลาพี่ชายให้ขนมปังกับช็อกโกแลตบาร์ เผื่ออดอยากกลางทาง ฮ่าฮ่า ขอบคุณมากค่ะพี่ รอบหน้าจะไปพักอีกแน่นอน อย่าลืมพาเที่ยวอีกนะคะ

13 เลขอาถรรพ์

เราสองคนมาเหยียบถิ่นระนอง ซึ่งเป็นจังหวัดที่ 13 แหม่

เลขอาถรรพ์เลยนะ แล้วก็เจอดีจนได้ ระหว่างที่ปั่นอยู่ พอลถามว่า รู้สึกจักรยานมัน วูบ ๆ แน็ตขยับผิดท่าเปล่า แน็ตก็ตอบกลับไปว่า เปล่า ก็นั่งอยู่เฉย ๆ เนี่ย พอลก็เริ่มเอะใจหรือว่ายางแบน ระหว่างที่ลงเนินและกำลังเข้าหัวโค้ง พอลก็เบรกเพื่อจะผ่อนความเร็วลง จักรยานก็สะบัดเสียหลักล้มลง แน็ตก้นไถลไปกับพื้นถนน จักรยานไปทาง คนไปทาง ดีนะที่ตัวไถลเข้าริมทางพอดี ถ้าลงกลางถนนอาจจะตายได้ และก็โชคดีอีกแหละที่ไม่มีรถตามมา ไม่งั้นคงมีเฉี่ยวชนแน่ ๆ เพราะจุดที่ล้มเป็นหัวโค้งและเป็นมุมอับพอดี และอีกหนึ่งความโชคดีที่ข้าง ๆ เป็นหญ้าไม่ใช่ก้อนหิน มิงั้น... พูดแล้วเสียว อึ๋ย! ส่วนเนื้อตัวได้แผลถลอกกันนิดหน่อย ดีนะที่ใส่ถุงมือ ไม่งั้นฝ่ามือแหกไปละ



พอลุกกลับไปดูจักรยาน โห! ยางหน้าแบนบู้บี้เลย สันนิษฐานว่าคงรั่วมาสักพัก ค่อย ๆ รั่วมาเรื่อย ๆ พอมาถึงจุดทางโค้งมัน

คงจะเกือบแบนแล้ว พอกดเบรกปุ๊บ ล้อเลยสะบัดล้มทั้งคนทั้งจักรยาน แถมกระเป๋าก็หลุดออกมา 1 ใบ ก้นถลอกเพราะครูดกับพื้นไม่แพ้กัน ตอนแรกก็ไม่รู้สึกถึงอาการเจ็บปวดอะไรมากมาย แต่พอผ่านไปสักพัก เริ่มปวดแขน กับขา ฝั่งขวาทั้งซีกเลย สงสัยตอนล้มเอาแขนขวาลงพื้นก่อน แต่ก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก ส่วนก้นนี่ก็ไม่แน่ใจว่าปวดเพราะกระแทก หรือว่าปวดจากการปั่นท่านั้นนานๆ ส่วนพอลไม่เป็นอะไรเลย ไม่มีรอยขีดข่วน ไม่มีฟกช้ำ ก็ไม่รู้ว่าคุณเธอลงมาท่าไหน (เทพจริง จะเก่งไปแล้วนะ) แต่จักรยานนี่สิต้องเปลี่ยนยางใน ขอบอกไว้ก่อนสำหรับมือใหม่ออกทัวร์ริ่งเลยว่า ควรจะฝึกเปลี่ยนยาง เพราะไม่ว่าคุณจะปั่นใกล้หรือไกล ย่อมต้องเจอปัญหา ยางแตก ยางรั่ว ยางระเบิด แน่นอน เพราะถนนเมืองไทยมีเรื่องให้เซอร์ไพร์สตลอด เมื่อก่อนแน็ตก็เปลี่ยนไม่เป็นหรอกนะ อย่างตอนทริปมาเลเซียก็อาศัยให้พอลเปลี่ยนให้ คุณเธอเปลี่ยนไปก็สอนไป คิดดูสิยางแตกบ่อยขนาดที่ว่า แน็ตสามารถเปลี่ยนยางเองเป็นแล้ว อีกข้อที่อยากแนะนำคือ อยากให้ลงทุนทั้งยางนอกและยางในเอาให้มันดีๆ ไปเลย มาเปลี่ยนยางบ่อยๆ มันก็ไม่คุ้มเหมือนกันนะ

ก่อนจะใส่ยางในกลับเข้าไป ก็ไม่ลืมที่จะเช็คยางนอกว่ามีเศษอะไรฝังติดอยู่ข้างในรึเปล่า เพราะถ้าเราไม่เช็ค ถึงจะเปลี่ยนยางใหม่ ก็มีโอกาสที่ยางจะแบนอีก พอเช็คดูอย่างละเอียด ก็เจอเศษลวดเล็กๆ ลักษณะคล้ายๆลูกแม็กที่ดัดเป็นเส้นตรง ที่เขาใส่ไว้ในล้อยางรถบรรทุก เพื่อเพิ่มความแข็งแรงของยางให้มากขึ้น

ก่อนมาถึงจุดเกิดเหตุครั้งนี้ ประมาณ 500 เมตร เห็นซากยางรถบรรทุกขาดวิ่นอยู่ข้างทาง แล้วเราก็ปั่นเข้าใกล้กับจุดนั้นพอดี คงไปทับมาเลยกลายเป็นแบบนี้ โชคดีที่มียางสำรองอยู่ ไม่งั้นคงไปไหนไม่ได้แน่ๆ เลข 13 นี่แรงจริงๆ

บ่อน้ำร้อน พ่อ แม่ ลูก

เมื่อไปถึงตัวเมืองระนอง แน็ตกับพอลได้มีโอกาสไปเที่ยวบ่อน้ำร้อน **'รักษะวาริน'** หรือบ่อน้ำร้อน พ่อ แม่ ลูก เป็นบ่อน้ำร้อนที่การแพทย์แนะนำให้มาบำบัดเชียวนะ เพราะที่นี่มีแร่ธาตุที่สำคัญ และเป็นแหล่งเดียวในประเทศไทยที่ไม่มีสารกำมะถันเจือปนอยู่เลย จึงทำให้ไม่มีกลิ่นของกำมะถันและมีความบริสุทธิ์มาก สามารถใช้ดื่มได้เลย โดยไม่ต้องผ่านการกลั่นกรองใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่แห่งในโลก ว้าว... ใครที่มีปัญหาปวดข้อ ปวดกระดูก ไขข้ออักเสบ เป็นอัมพาต ลองมาแช่ตัวด้วยอุณหภูมิเบาๆ ที่บ่อเล็กซึ่งมีอยู่หลายจุด แถมความร้อนก็มีหลายระดับ ตามใจชอบเลย คนแถวนั้นนิยมมาอาบน้ำแช่ตัวที่นี่กันนะ เพราะบ่อน้ำสะอาด แถมยังช่วยบำบัดผิวหนังอีกด้วย

อีกหนึ่งไฮไลท์ของที่นี่ คือ จะมีบ่อพ่อ แม่ ลูก โดยบ่อพ่อจะร้อนสุด ประมาณ 65 องศาเซลเซียส ได้แต่ต้มไข่นะคะ บ่อน้ำร้อนแห่งนี้เคยพยากรณ์ตอนก่อนสึนามิเข้าประมาณ 1 สัปดาห์ ตอนนั้นน้ำมีการเปลี่ยนสี น้ำเพิ่มขึ้นมาและอุณหภูมิผิดปกติ เหมือน

เตือนภัยว่ากำลังจะมีสิ่งไม่ดีจากธรรมชาติ แล้วก็เกิดแผ่นไหว เกิดสึนามิ เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก



แหม่...ก็เล่นบรรยายสรรพคุณมาขนาดนี้แล้ว ไม่ลองไปแช่ก็มาเสียเที่ยวเปล่าๆ

แน็ตกับพอลไปกันแต่เช้า แค่ 8 โมง คนก็เริ่มมากันแล้ว ถ้าเป็นวันหยุดคนเยอะกว่านี้แน่ๆ เราลงไปแช่น้ำร้อนได้ใจอย่างแรง ตอนแรกก็ร้อนไปนิด แต่พอร่างกายเริ่มปรับอุณหภูมิได้ก็เริ่มอยู่ตัว รู้สึกสบายขึ้น แต่แน็ตแช่ไปได้เพียงครึ่งชั่วโมงเอง ไม่ไหวร้อนอะ แต่พอขึ้นจากบ่อรู้เลยว่า ขาที่ปวดกล้ามเนื้อจากการปั่นมันดีขึ้น แต่ก็ยังปวดอยู่นะ คือมันช่วยบรรเทา ถ้าแช่นานกว่านี้อาจจะหายปวดได้ ครั้งนี้ดันขึ้นมาเร็ว รอบหน้าต้องมาแช่ใหม่เสียแล้ว

23 วัน 12 กิโล

ของที่แบกมาแต่ต้นทางจนมาถึงตอนนี้ รวม 23 วัน มีหลายอย่างแทบไม่ได้ใช้เลย เช่น อุปกรณ์โกนผมของพอล (ปัตตาเลี่ยน) มันหนักนะ แบกมาทำไมเนี่ย ตัดผมที่ร้าน 50 บาทก็ได้นี่

หว่า รองเท้าแตะเอามา 2 คู่ ก็ไม่รู้จะเอามาทำไมถึง 2 คู่ แล้วที่หนักสุดนี่เลย โน๊ตบุ๊ค ได้แต่บ่น เพราะส่งกลับไม่ได้ ถึงมาฮันนีมูนแต่งานยังต้องทำ และของอื่นๆ อีก บลา บลา บลา... ก่อนเดินทางไปชุมพร จึงทำการส่งกลับบ้าน รวม 4.2 กิโลกรัม

การส่งของครั้งนี้ถือเป็นครั้งที่ 3 แน็ตได้ส่งของไปแล้วรวมประมาณ 12 กิโลกรัม อุ๊ต๊ะ! รู้สึกอึ้ง ฉันแบกมาได้ยังไง ของเยอะแยะซะขนาดนี้ พอส่งกลับไปแล้ว ถ้าถามแน็ตว่า

"เบาขึ้นเยอะเลยมั้ย?"

ขอตอบ

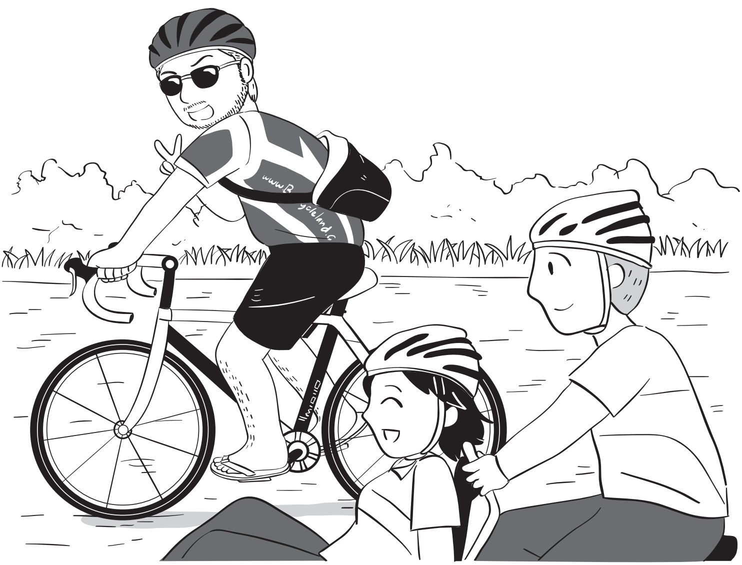
"ไม่เยอะ"



แต่ก็พอรู้สึกได้ว่ามันเบาขึ้นมานิดนึง ก็ไม่รู้ว่าจินตนาการไปเองหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ คือได้ส่งกลับบ้านอีกรอบแน่นอน

เพื่อนจอหิน

จากระนองจะมุ่งหน้าเข้าชุมพร เพื่อไปยังหาดทุ่งวัวแล่นซึ่งเป็นระยะทางรวม 145 กิโลเมตร นับเป็นระยะทางที่ไกลที่สุดเท่าที่ปั่นมาก็ว่าได้ เพราะปกติ 1 วัน เราจะปั่นประมาณ 70 - 80 กิโลเมตร แล้วก็เตรียมหาที่พัก ปกติถ้าปั่นคนเดียว 110 กิโลเมตรก็ถือว่าไกลมากแล้ว



มีการนัดแนะมาล่วงหน้าแล้วว่า เพื่อนจอห์น (John Graham) หนึ่งในสปอร์เซอร์จากเว็บไซต์ www.bicyclethailand.com จะมารออยู่ที่ชุมพร เพื่อปั่นกลับหัวหินด้วยกัน จอห์นเป็นอดีตนาวิกโยธินชาวอเมริกันที่บ้าจักรยาน เป็นผู้ชายที่มีความคิดแปลก ๆ เป็นของตัวเอง ลมหายใจเข้าออกของเขามีแต่จักรยาน จักรยาน และจักรยาน เขาชอบใส่รองเท้าแตะปั่นจักรยาน แม้แต่ระยะทาง 100 กิโลเมตร ก็สามารถใส่ปั่นไปได้ (ไม่รู้ทำไปได้ไง)

แน็ตประทับใจเพื่อนจอห์น ที่เขาเป็นคนเข้าใจในวิถีของการปั่นจักรยาน เช่น เวลาก่อนขึ้นเขา จอห์นจะปั่นมาข้าง ๆ แน็ต แล้วชวนคุยโน้นนี่ไปเรื่อย ทำให้ลืมการขึ้นเขาไปเลย หรือถ้าเนินเขาข้างหน้ามันขึ้นยากมาก จอห์นก็จะปล่อยให้เราโฟกัสกับการขึ้นเขา เพื่อนจอห์นปั่นมานานมาก จึงมีประสบการณ์มากเหมือนผ่านชั่วโมงบิน

มาเยอะ เขาเลยค่อนข้างเข้าใจในเรื่องของจิตวิทยาของคนปั่นจักรยานตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป พยายามหลอกล่อให้เราตายใจตลอด สุดท้ายแล้วมันก็ผ่านมาด้วยความสนุก

Thank You เพื่อนจอห์น

ป้ายหลักกิโล

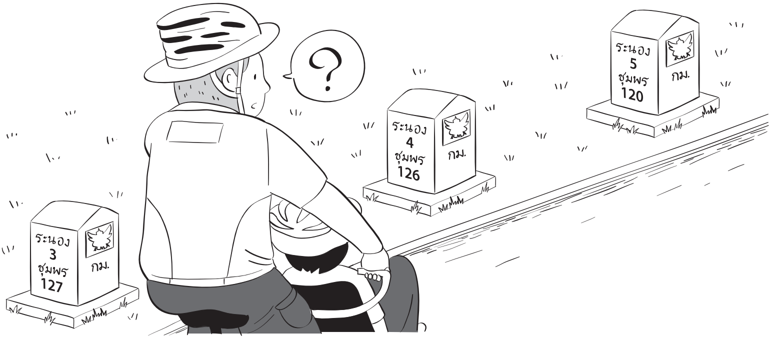
ปกติเวลาปั่นจักรยาน ก็อยากรู้ว่าเราปั่นมากี่กิโลแล้ว เราถึงไหนแล้ว ใกล้จะถึงหรือยังน้า... แน็ตนั่งปั่นอยู่ข้างหน้า ก็จะชอบมองป้ายหลักกิโลอยู่เป็นประจำ ตอนช่วงปั่นเส้นจากระนองไปยังชุมพร มองป้ายหลักกิโล รู้สึกมันแปลก ๆ

จากเลข 121 ลดลงมา 120 119

แล้วก็มา 108 107 106 105

แล้วขึ้นพรวดใหม่เป็น 120 แล้วก็ลดลงใหม่ 119

มันคืออารายยย



ฉันงงกับเธอ ป้ายหลักกิโล นี่ไม่ใช่แค่จุดเดียว ตั้งแต่ปั่นมาก็เจออยู่หลายช่วงที่ขึ้นมั่วๆ มึนๆ แบบนี้ บางทีก็เจอหลักกิโลหายไป เช่นตอนไปอยุธยา

จาก 14 13 12 11

แล้วก็เป็น 25 24 23 22 21

เอิ่บ... ฉันปั่นย้อนตั้งแต่เมื่อไหร่นี่

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

หลักกิโลเมืองไทยเชื่อไม่ได้นะจ๊ะ ปั่นไปเหอะ เดี๋ยวก็ถึง

ดูเหยี่ยา

เมื่อถึงตัวเมืองชุมพร ก็ไม่พลาดที่จะแวะเข้าสำนักงานการท่องเที่ยวฯ เพื่อให้ท่านผู้อำนวยการ อุทัย วรมาศกุล เซ็นหนังสือให้ ท่านบอกว่า เมื่อก่อนก็เคยปั่นจักรยานทัวร์ริ่งเหมือนกัน กระเป๋ายังเย็บเองเลย แต่ ณ.ปัจจุบัน ไม่มีเวลาไปปั่น น่าเสียดายจริงๆ ฟังแล้วแน็ตแอบรู้สึกดีอย่างหนึ่ง ที่ท่านเป็นถึงผู้หลักผู้ใหญ่ แต่ก็ชื่นชอบการปั่นจักรยานทัวร์ริ่งเหมือนกัน น่าจะเป็นโอกาสดีที่ชุมพรจะผันเป็นเมืองของการปั่นจักรยานได้

แน็ตไม่ลืมที่จะสอบถามถึงความเป็นมาของชื่อจังหวัดระนอง และ ชุมพร เหตุที่ชื่อระนอง เพราะเมื่อก่อนแถบนั้นมีแร่ดีบุกเยอะ ก็เลยเรียกว่า ' จังหวัดแร่นอง ' ตอนหลังก็เพี้ยนมาเป็นระนอง ส่วนชื่อจังหวัดชุมพร ตอนแรกก็สงสัยว่าเกี่ยวข้องกับ

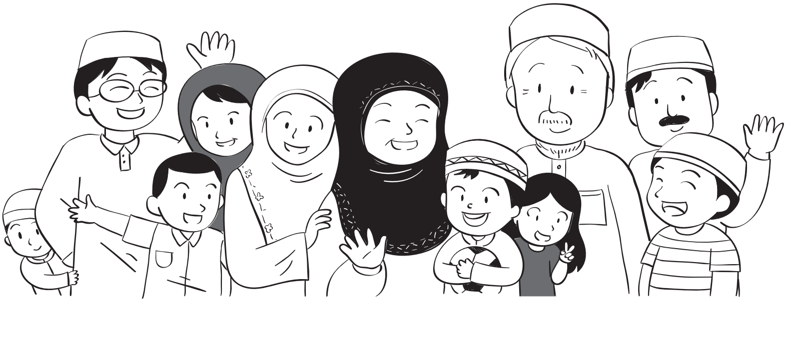
กรมหลวงชุมพรฯ หรือเปล่าหว่า ท่านเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนที่นี่มีต้นมะเดื่อ พันธุ์อุทุมพรเยอะ เลยเพี้ยนกลายเป็นชุมพร (เพี้ยนมาไกลมาก ฮ่าฮ่า)

ปกติช่วงเดือนตุลาคม จะเป็นช่วงที่เหยี่ยวอพยพ โดยจะบินผ่านจังหวัดชุมพร ประจวบคีรีขันธ์ ถือเป็นไฮไลท์ของที่นี่เชียวล่ะ แน็ตอยากดูมาก แต่ปรากฏว่ามาถึงเร็วไป เหยี่ยวยังมาไม่ถึง แอบผิดหวังปนเสียดายอยู่หน่อย ๆ อยากเห็นเหยี่ยวให้เป็นขวัญตา ตอนนั้นคิดว่าสงสัยคงไม่มีบุญได้ชื่นชม แต่พอตอนปั่นจากภาคเหนือลงมาภาคกลางก็ได้จ๊ะเอ๋กับเหยี่ยวเลยจ้า เห็นบินเหนือหัวอยู่ 5-6 ตัว ตัวใหญ่มาก พวกมันบินค่อนข้างใกล้เราอยู่เหมือนกัน จึงเห็นชัด ได้เห็นเหยี่ยวสมใจแล้ว เย้!



คนใต้น่ารัก

เมื่อเที่ยวภาคใต้ครบทุกจังหวัดแล้ว ทุกอย่างมันก็ผ่านไปได้ ถึงแม้มันจะมีอุปสรรคบ้าง แต่ก็ไม่เหนือบ่ากว่าแรงที่จะแก้ไข เมืองต่างๆ ที่ได้ไปเที่ยวชม ต่างก็มีความสวยงามเฉพาะของแต่ละถิ่น ผู้คนก็อัธยาศัยดี ความจริงคนใต้น่ารักมากนะ โดยเฉพาะชาวมุสลิม ชอบทักทาย ยิ้มแย้มแจ่มใส โบกมือบ๊ายบาย แถมดูแลเอาใจใส่ดี ซึ่งมันผิดคาดกว่าที่คิดไว้ ด้วยความที่เราเสพย์สื่อเกี่ยวกับภาคใต้มาเยอะว่า คนมุสลิมน่ากลัวอย่างงั้น อย่างงี้ แต่พอได้สัมผัสกับเขาแล้ว ก็ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดเลย พวกเขาน่ารักมาก ชอบคุยกับเราแถมยังอวยพรให้อีกด้วย จริงๆ ฟังไม่ออกว่าเขาพูดอะไร คิดว่าคงอวยพรให้เราแน่ๆ เลย ฮ่าฮ่า



แต่ก็มีเรื่องน่าแปลก ตอนไปชุมพร ก็เจอคนส่วนใหญ่บอกว่า ให้ระวังคนสุราษฎร์ฯ คนสุราษฎร์ฯ น่ากลัว พอไปถึงสุราษฎร์ฯ ก็มีคนบอกว่าระวังสงขลานะ มันน่ากลัวมาก อันตราย พอไปถึง

สงขลา ก็บอกให้ระวัง ยะลา ปัตตานีนะ คือทุกจังหวัดในภาคใต้ที่แน็ตไปสัมผัสมา มักจะชอบบอกว่า ให้ระวังคนจังหวัดนั้น จังหวัดนี้ (เฉพาะในภาคใต้) แต่พอไปถึงจริงๆ มันก็ไม่เห็นมีอะไรเลย คนใต้กลัวกันเองไปรึเปล่า พอมากลัวกันเองแบบนี้ ใครหน้าไหนจะกล้ามาล่ะจ๊ะ เลยขอมาแถลงการณ์ ณ ตรงนี้ว่า ลองไปเหอะ มันไม่ได้น่ากลัวอย่างที่เข้าใจ ก็แค่เหมือนมีหมอกมาบดบังเมืองเอาไว้ เมื่อเราแหวกฝ่าม่านหมอกนั้นได้ ก็จะได้เห็นความสวยงามที่ซ่อนอยู่


ภาคตะวันตก

ทัวร์ริ่งชาวฝรั่งเศส

จากชุมพร เราสองคนปั่นเข้าเส้นเลียบชายหาดจากอำเภอบ่อเมาเพื่อเข้าประจวบคีรีขันธ์ นี่เรากำลังเข้าสู่ภาคตะวันตกกันแล้ว เส้นทางนี้เป็นถนนเล็กๆ ที่ติดทะเลของอ่าวบ่อเมา ระยะทางไกลพอตัว ขอบอกเลยว่าสวยมาก แน็ตเคยปั่นมาที่เส้นนี้ 10 ครั้งแล้ว ทุกครั้งที่มาจะได้เจอกลุ่มคนปั่นทัวร์ริ่งเสมอ เนื่องจากเส้นทางนี้เป็นที่นิยมของเหล่าทัวร์ริ่งทั้งไทยและต่างชาติ เพราะวิวสวยมากเหมาะแก่การปั่นจักรยานที่สุด



และครั้งนี้แน็ตได้เจอกับชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง ชื่อ David Hiades เขามาเดี่ยวปั่นจากฝรั่งเศส เข้าเนเธอร์แลนด์ ข้ามมารัสเซีย แล้วลงมาจีน ผ่านเข้าลาว เวียดนาม ไทย และจุดหมายปลายทางคือ ออสเตรเลีย

แน็ตเห็นเขาแบกของมาเยอะ มีทั้งกระเป๋าและรถพ่วงด้วย เลยถามว่าเอาอะไรมาบ้าง เขาเล่าให้ฟังว่า มีเต็นท์ พวกของยังชีพ เสื้อผ้า จิปาถะ เพราะปั่นระยะทางไกลมากและใช้เวลาหลายเดือน บางประเทศข้าวของก็แพง อย่างเช่น ออสเตรเลีย จำเป็น

ต้องประหยัดงบค่าใช้จ่าย

พอได้ฟังเรื่องราวก็รู้สึกชื่นชมเขา พี่แข็งแรง บ้าพลังโคตร... ฮ่าฮ่า ปั่นข้ามมาหลายประเทศ และสามารถใช้ชีวิตอย่างพอเพียงได้ มีความมุ่งมั่นตั้งใจ ทำตามความฝันให้สำเร็จ ใจพี่สุดยอดมาก ยกนิ้วให้เลย

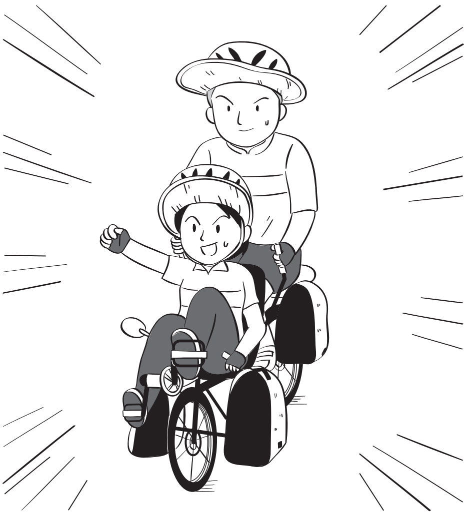
ภูเขา กับ ปัญหา

เจอเส้นทางเขาที่มีลักษณะขึ้นๆ ลงๆ จากอำเภอบ่อเมาไปยังตัวเมืองประจวบคีรีขันธ์มาหลายลูก รู้สึกได้เลยว่ามันเหนื่อยมาก มันทำให้แน็ตนึกถึงครั้งที่ปั่นไปมาเลเซียซึ่งเคยผ่าน ณ จุดเดิมนี้มาก่อน แล้วเรานั่งร้องไห้กับความเหนื่อยท้อ อยากกลับบ้านกลายเป็นเด็กงอแง (นึกแล้วก็ขำตัวเอง)

ภูเขาแต่ละลูกก็เหมือนกับปัญหา ที่เราต้องข้ามผ่านมันไปให้ได้ คนเรามักชอบหนีปัญหา เกิดอาการกลัวไปก่อน เมื่อเห็นภูเขา เอาละ มันมาอีกแล้ว รู้สึกแหยงไปก่อนละ แต่พอปั่นขึ้นแล้วลงมาได้ ก็จะเกิดความรู้สึกว่า

เฮ้ย...เราก็ปั่นได้นี่หว่า จะไปกลัวทำไมเนี่ย

ปัญหามันเกิดขึ้นมาเพื่อทดสอบจิตใจเรา ลองทำดูก่อนสิ บางครั้งที่เราคิดว่าปัญหามันดูใหญ่โตมากมาย มันดูยากจัง แต่ความจริงแล้วอาจจะเป็นปัญหาที่เล็กนิดเดียว ง่ายดาย ถ้าเราได้ลองแก้ไขมันดู และที่สำคัญเราต้องเตรียมพร้อมรับมือกับปัญหาทั้งใหญ่



และเล็ก อย่าประมาทตีค่าว่าเป็นเรื่องจิ๊บจ๊อย แต่จะมากลัวเกินเหตุ มันก็ไม่ถูก

จากประสบการณ์ครั้งที่แล้ว ณ ตรงจุดเดิม ทำให้แน็ตได้เรียนรู้ว่า เราจะรับมือกับปัญหาหรือภูเขาแต่ละลูกที่จะใกล้เข้ามาถึงอย่างไร และเตรียมวางแผนสู้กับปัญหาหรือภูเขาลูกหน้าอย่างไร เตรียมตัวเตรียมใจให้ดี แล้วเราจะผ่านไปได้

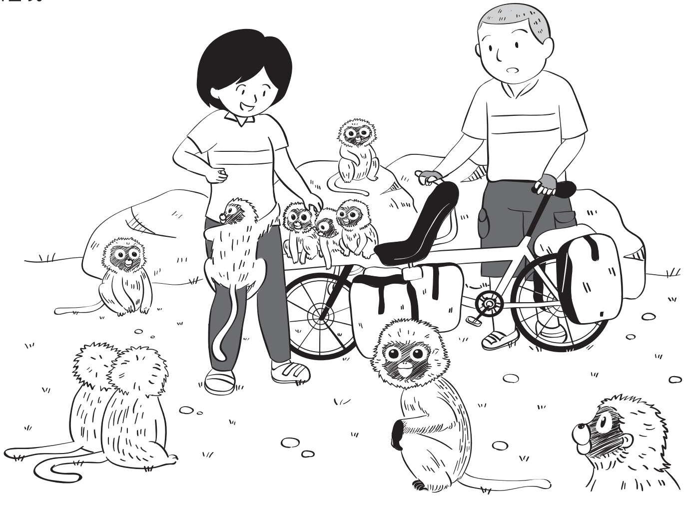
การปั่นขึ้นภูเขา หรือเนินทุกลูกเป็นบทเรียน
เหมือนเป็นปัญหาให้เราได้เรียนรู้ จากสิ่งที่เราผิดพลาด
สอนจิตใจให้แข็งแกร่งขึ้น ไม่ท้อแท้
แล้วเราจะก้าว (ปั่น) ผ่านมันไปได้
ปัญหาทุกอย่าง มีทางออกเสมอ

ค่างแว่นที่กองบิน 5

ระหว่างทางก่อนจะเข้าอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เราสองคนได้แวะไปที่ Wing 5 หรือ กองบิน 5 ตรงอ่าวมะนาว

ผ่านมาทางนี้ทีไร ต้องแวะไปหาเพื่อนเก่าเพื่อนแก่กลุ่มนี้ทุกที ที่กองบิน 5 ตรงศาลเจ้าพ่อเขาล้อมหมวก จะมีเขตอนุรักษ์ค่างแว่นถิ่นใต้อยู่ แน็ตเคยมาที่นี่ประมาณ 3 - 4 รอบแล้ว ทุกครั้งที่ได้เจอพวกเธอ มักจะมีอะไรฮา ๆ แปลก ๆ อยู่เสมอ

ปกติเจ้าค่างแว่นจะเล่นตัว ไม่ใช่เดินมาถึงจะเจอนะ ส่วนใหญ่จะชอบลงมาพบปะผู้คนในตอนเช้าและอีกทีช่วงเย็น เมื่อเจอแล้วก็ใช่ว่าจะได้สัมผัสอย่างใกล้ชิดนะจ๊ะ คุณต้องมีของมาแลกเปลี่ยน



แกให้ของฉันกิน ฉันก็จะให้เธอยลโฉมฉัน (ทำตัวประหนึ่งเป็นดาราเซเลบ)

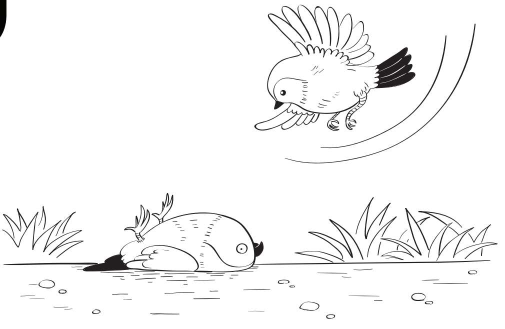
ใครผ่านมาทางนี้ สามารถแวะเข้าไปทักทายพวกเธอกันได้ เพียงแต่ไปให้ถูกเวลา จะได้ไม่เก้อ อิอิ และเมื่อเข้าไปแล้ว ก็อย่าลืมหาของฝากด้วยล่ะ หลายคนเห็นรูปโฉมของเจ้าค่างแว่น

แล้ว คิดว่าคงไม่ต่างอะไรกับลิง น่าจะชอบกินกล้วยเหมือนกันแน่ๆ แต่หารู้ไม่ว่าพวกเธอสนใจถั่วลิสงมากกว่า

พวกเธอน่ารักมากๆ เลย ตอนป้อนถั่ว จะใช้มือข้างหนึ่งจับมือเราไว้ แล้วใช้มืออีกข้างหนึ่งหยิบถั่วเข้าปาก บางทีก็มาเกาะขาเพื่อจะขอกินถั่ว บ้างก็มาอ้อนบนหัวแน็ต บางตัวก็เดินเข้ามาหาด้วยสายตาไร้เดียงสา แต่พอเราเผลอ ก็คว้าถุงถั่วไปหมดเลยก็มีแล้วขนพวกเธอนะ นุ่มมาก... รู้สึกอยากกรี๊สส...! เห็นแล้วละลายน่ารักเกิน (เสียงสูง) เห็นอย่างนี้พวกเธอก็แสบใช่ย่อย เพราะเคยโดนพวกเธอกระโดดเกาะหลังแล้วฉี่ใส่!!! แต่ด้วยความน่ารักเลยให้อภัย ฮ่าฮ่า แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อจะมาเยี่ยมพวกเธอ อย่าลืมนำถั่วลิสงต้ม หรืออบแห้งแบบไม่ใส่เกลือด้วยนะจ๊ะ

ฉันหลงรักค่างแว่นถิ่นใต้ซะแล้ว....

นกแกล้งตาย



ระหว่างทางที่ปั่น เป็นเส้นที่ไม่ค่อยมีรถเท่าไหร่นัก เจอนกตัวหนึ่งนอนหงาย ขาชี้ฟ้าอยู่บนถนน แล้วก็มีนกอีกตัวบินโฉบ ฟิ้ว... อย่างเร็ว ลงมาหาตัวที่นอนหงายอยู่ แล้วก็บินฟิ้ว... ขึ้นไป แล้วก็โฉบลงมาอีก เป็นแบบนี้ 3-4 ครั้ง แน็ตก็คิดว่า

นกคงตาย แล้วตัวที่บินโฉบก็คงเป็นคู่กัน เหมือนโฉบลงมาดูใจ

เธอเป็นอะไร ตื่นๆ สิ อย่าตายนะ อย่าเพิ่งทิ้งฉันไป นกมันคงเศร้าเสียใจแน่ๆ เลย

พอแน็ตปั่นเข้าไปใกล้จะถึงตัวนกที่นอนหงาย ขาชี้ฟ้า ทำท่าเหมือนตาย มันก็เด้งลุกขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ดึ๋ง! แล้วก็บิน พรึ่บ พรึ่บ หนีไป

ชึ้งง! อ่าวววว

แล้วที่เห็นเมื่อกี๊ มันคืออารายยย

เอ... หรือ มันแกล้งตาย เพื่อเรียกร้องความสนใจให้อีกตัว (รวมถึงแน็ตด้วย สงสาร หรือมันแกล้งตายเพื่อประชดรัก

เธอไม่สนใจฉันแล้ว ฮือ...ฉันตายดีกว่า

อารมณ์นี้ก็เริ่มเพ้อเจ้อ คิดอยู่นั่นแหละว่ามันคืออะไร พยายามหาคำตอบ หรือว่ามันอย่างงั้น อย่างนี้นะ เป็นแบบนี้ครึ่งชั่วโมงได้ จนพอลบอกว่า นี่ยังไม่จบอีกเหรอเนี่ย -*-

แต่มันตลกมากจริงๆ นะ พอเห็นนกตามที่เล่าข้างต้นมันก็ขำขึ้นมา เพราะเกิดมาไม่เคยเห็นนกแกล้งตายมาก่อน

ปกติเวลาแน็ตปั่นจักรยานจะมีสมาธิอยู่ช่วงหนึ่ง นอกนั้นจะเพ้อเจ้อ เวิ่นเว้อไปเรื่อย และนี่ถือเป็นอีกหนึ่งเรื่องที่เพ้อเจ้อ เพราะมันไม่มีอะไรทำนอกจากใช้ขาถีบ แล้วปล่อยให้สมองได้ลอยไป พอคิดฟุ้งจนเหนื่อยก็จะกลับมามีสมาธิใหม่อีกครั้ง แต่เรื่องเพ้อเจ้อนั้นใช้เวลาเยอะกว่าการมีสมาธิเสียอีก ฮ่าฮ่า

ใครเคยมีประสบการณ์แบบนี้มาแชร์กันหน่อย

พี่ชู้ต สุดประเทศ

พอปั่นมาถึงอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ก็เห็นคนปั่นจักรยานสวนมา แล้วมาจอดหน้าร้านขายน้ำ แน็ตก็บอกพอลว่า เฮ้ยๆ เราแวะเข้าไปคุยกับเขากัน พอจอดเทียบข้างจักรยานเขา โอ้...กระเป๋าเพียบเลย อย่างนี้ต้องทัวร์ริ่งแน่นอน สักพักเจ้าของจักรยานก็ออกมาจากร้าน พร้อมกับถามว่า

"ใช่คู่ที่ปั่นฮันนีมูนทั่วประเทศไทยเปล่าครับ เห็นผ่านทาง Facebook ของเพื่อน ยังสงสัยอยู่เลยว่าเราจะได้เจอกันมั้ย" แล้วเขาก็หัวเราะ



พี่เจ้าของรถจักรยานคลาสสิค อายุ 7 ขวบคันนี้คือ พี่ชู้ต พี่แกเป็นชายหนุ่ม อายุ 31 ปีที่ออกจากงานแล้วก็ตัดสินใจมาปั่นจักรยานโดยเริ่มจากเหนือสุดของประเทศไทย ไปยังตะวันออกสุดของประเทศ และจากตะวันตกสุดของประเทศ กำลังมุ่งหน้าไปยังใต้สุดของประเทศ เรียกง่ายๆ ว่าพี่แกมีคอนเส็ปเป็นเอกลักษณ์ คือ ปั่นไปเหนือสุด ใต้สุด ออกสุด ตกสุด ที่สุดของประเทศไทยจริงๆ รวมระยะทาง

ที่ปั่นมา 5,700 กว่ากิโลเมตรแล้ว สุดยอดมากพี่

แน็ตได้พูดคุยกับพี่ชู้ตไปหลายเรื่อง แลกเปลี่ยนประสบการณ์เส้นทางกัน พี่เขาใช้งบเดือนนึงไม่ถึงหมื่นบาท โอ้ว สุดยอด! ของแน็ตเดือนนึงใช้เป็นหมื่นอยู่นะ เพราะแน็ตนอนโรงแรมไง แบบขอสบายนิดนึง แต่พี่เขากางเต็นท์ ปั่นถึงไหนก็นอนนั่น สมถะสุด ๆ และพี่ชู้ตมีความคิดเกี่ยวกับจักรยานที่น่าสนใจ

"การขี่จักรยานทำให้ได้เปิดโลกทัศน์ที่พาหนะอื่นไม่สามารถนำเสนอได้ โลกทัศน์ในมุมมองของความมีน้ำใจของคนไทย ที่เราเคยได้ยินกันมาแต่เด็ก ๆ แต่กลับไม่เคยได้สัมผัสกันเท่าไหร่"

"พี่ก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมคนถึงได้มีน้ำใจให้กับจักรยานมากกว่ายานพาหนะอื่น หรือเป็นเพราะเห็นว่าเราออก หยาดเหงื่อแรงกายมาเอง ก็อาจเห็นใจ"

"การปั่นจักรยานก็เป็นการออกกำลังกาย ความเร็วต่าง ๆ ที่เราปั่นไปก็สุดแท้แต่ตัวเราจะพาไป เป็นพลังงานของเราเองล้วน ๆ ไม่ได้ไปเบียดเบียนโลก ใช้พลังงานโลก หรือพลังงานฟอสซิลต่าง ๆ จะไปช้าไปเร็ว สุดแท้แต่ตัวเรา"

"เรื่องการปั่นระยะทางไกล มีหลายคนที่มาบอกว่า เป็นไปไม่ได้หรอก ให้ไปด้วยจักรยาน พี่ ๆ ชมรมจักรยานหลายคนพูดแบบนี้ทั้ง ๆ ที่เวลาคุยกันเรื่องระยะทางนี่พี่คุยกันเป็นร้อยกิโล อำเภอแต่ละอำเภออยู่ห่างกัน 30 - 40 กิโล ขี่ไปเรื่อย ๆ อำเภอต่ออำเภอก็ได้ สบายมาก เพียงแต่ว่าคุณจะกล้าข้ามเขตปลอดภัยของคุณออกไปได้หรือเปล่า ตอนที่ขี่จักรยานเลียบแม่น้ำที่กั้นระหว่าง 2 ประเทศก็ทำให้

รับรู้ได้ว่า เส้นชายแดนที่ทุกคนพูดกันมันก็เป็นเพียงแค่ภาพลวงตา ข้ามแม่น้ำนั้นไป ก็อีกประเทศหนึ่งแล้ว มันไม่มีอะไรมาปิดกั้นเราได้เลย โลกมันก็คือโลก เมื่อก่อนใครจะไปไหนมาไหนก็ทำได้ไม่มีปัญหาอะไรมากเท่าปัจจุบัน สิ่งเดียวที่คิดว่าเป็นเส้นขีดพรมแดนระหว่าง 2 ประเทศ ก็คงจะเป็นเรื่องภาษามากกว่า"

การได้มารู้จักและฟังเรื่องราว แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทัศนคติกับพี่ชู้ต ทำให้แน็ตรู้สึกประทับใจมาก ไม่เคยเห็นทัวร์ริ่งคนไทยที่ปั่นไปเหนือสุด ใต้สุด ออกสุด ตกสุด เช่นนี้ และถือเป็นคนไทยคนแรกที่เจอ ที่กำลังปั่นทัวร์ริ่งอยู่เหมือนกัน

"ขี่เลย ปั่นเลยครับ ของแบบนี้บรรยายสรรพคุณกันขนาดไหน ก็ไม่เท่ากับลองขี่เอง ตัวคนบอกอาจชอบขี่ แต่พอลองเอาเข้าจริง ตัวคนขี่อาจไม่ชอบ อันนี้ก็เป็นได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องลองด้วยตัวเองก่อน"

พี่ชู้ต

คู่รักแทนดัม

ตอนนี้เราสองคนมาอยู่ที่บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรีกันแล้ว ทำให้ได้มีโอกาสเจอคู่คนไทยที่ขี่จักรยานแทนดัมเหมือนกัน แต่เป็นแบบธรรมดาคือ มีลักษณะเป็นสองตอน มีแฮนด์จับทั้งคู่ ถ้านึกไม่ออก ก็คล้าย ๆ กับที่เราเห็นคนปั่นจักรยานแบบ 2 คน ตามสวนรถไฟนั่นแหละ



พอเห็นคู่นี้ทำให้แน็ตนึกถึงตอนปั่นอยู่ภาคใต้ เจอคู่ลุงกับป้าปั่นแทนดัมแล้วข้างหลังพ่วงรถเทรลเลอร์ที่บรรทุกน้องแกะสีขาวตัวใหญ่ๆ มาด้วย แน็ตถามป้าว่า เอาแกะมาทำไมคะ ป้าบอกว่า

"เลี้ยงแกะเหมือนลูก แกะเรียกป้าว่าแม่"

น่ารักอะ เห็นแล้วรอบหน้าอยากเอาน้องหมามาด้วยบ้าง

พอพูดถึงเรื่องเอาสัตว์เลี้ยงมาทัวร์ริ่งด้วยแล้ว ก็ทำให้แน็ตนึกถึงตอนก่อนจะปั่นทัวร์ริ่ง นิสัยส่วนตัวแน็ตรักหมามาก แน็ตเลยบอกพอลว่า อยากเอาหมาไปด้วย เคยตามเรื่องราวของผู้ชายคนหนึ่งที่ปั่นทัวร์ริ่งในอเมริกาแล้วเขาเอาหมาไปด้วย ผู้ชาย 1 คน กับ หมา 1 ตัว ตอนปีนเขา ทั้งคนและหมาต่างมีกระเป๋าคนละใบ หมาก็แบกอาหารของมัน คนก็แบกของคน เห็นแล้วแบบ น่ารักอะๆ (ทำเสียงสูง) เลยอยากเอาหมาไปด้วย พอเริ่มปั่นทัวร์ริ่งได้ 2 วันก็พูดกับพอลว่า ดีนะไม่เอาหมามาด้วย ไม่รู้

จะส่งกลับยังไง ฮ่าฮ่า

เข้าเรื่อง ๆ กลับมาที่คู่คนไทยที่ขี่จักรยานแทนดัม ถือเป็นคู่ที่สองที่แน็ตเจอในระหว่างการทัวร์ริ่งครั้งนี้ พี่นิสิต และ พี่สุนีย์ ศรีบูรสุข สองสามีภรรยา อายุ 60 กว่าแล้วนะ เป็นคนบ้านโป่ง พี่เขาชอบปั่นจักรยาน วิ่งมาราธอน แข่งไตรกีฬามาก หุ่นพี่เขาแบบหุ่นนักกีฬา แข็งแรงโคตร เท่ห์มากอะ แถมมีความชอบเหมือนกันก็ไปด้วยกันได้ น่ารักเนอะ พี่เขาดูแลสุขภาพร่างกายดีมาก ไม่เอาอายุมาเป็นข้ออ้าง ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม เราทำตัวสวยได้นะ

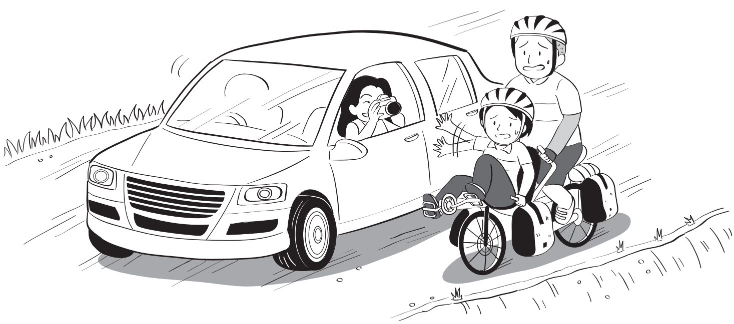
ไม่ใช่เป็นยัยป้าแก่ ๆ ปล่อยเนื้อปล่อยตัว

อยากจะทำอะไรก็ทำได้เลย ถ้าสิ่งนั้นมันดีกับเรา ทำแล้วมีความสุข และไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน พี่นิสิตและพี่สุนีถือเป็นหนึ่งในไอดอลของแน็ตเลยนะ ถ้าแน็ตอายุ 60 แล้ว จะเป็นแบบพี่ทั้งสองนี่แหละค่ะ ฮ่าฮ่า


ภาคตะวันออก

Heading to ระยอง

ปกติเวลาเราจะไปเที่ยวทะเลชลบุรีหรือระยอง ต้องผ่านเส้นถนนสุขุมวิท ตลอดระยะทาง 90 % แน็ตก็ต้องปั่นบนถนนเส้นนี้เช่นกัน อยากบอกว่ารถเยอะมากทั้งรถยนต์ รถตู้ รถบัส ต้องคอยระวังการโดนเฉี่ยวชน หรือเผลอ ๆ อาจโดนทับแบนตาย เพราะแก๊งค์รถใหญ่ มันน่ากลัวมาก โดยเฉพาะรถบรรทุกสิบล้อที่ขนาบข้างเราสองคนทั้ง 4 ทิศ จากการที่รถติดมาก หันไปทางไหนก็เจอแต่ตู้คอนเทนเนอร์ ควันจากท่อไอเสียก็มากมายเหลือเกิน ทั้งเหม็นและร้อน มันเครียดมากอะ



แล้วก็เจอเหตุการณ์เกือบตาย คือมีรถยนต์คันหนึ่ง ผู้โดยสารเปิดหน้าต่างลงมาเพื่อถ่ายรูปแน็ตกับพอล ซึ่งตอนนั้นกำลังปั่นขึ้นเนินอยู่ พี่คนขับก็ไม่มองทางเลย ปล่อยให้รถเอียงมา ค่อย ๆ เบียดเราสองคน แทบจะตกถนนอยู่แล้ว แน็ตก็โบก ๆ มือไล่ให้ขับไปห่าง ๆ แต่เขาคิดว่าเราคงโบกไม้โบกมือกลับ ความจริงมันไม่ใช่ ฉันโบกไล่คุณน่ะแหละ แล้วคิดดูมาถ่ายรูปแน็ตตอนกำลังคร่ำ

เครียดกับการปั่นขึ้นเขา แถมยังโดนรถเบียดอีก หน้าตามันเครียดมากแบบไม่รับแขก เพราะฉะนั้นมาถ่ายตอนลงเขาเถอะ แน็ตจะยิ้มให้เลย

ขอร้องล่ะ พลีส...

สุนทรภู่ เป็นใคร ?

เมื่อถึงระยอง เราสองคนได้แวะเที่ยวที่อนุสาวรีย์สุนทรภู่ ซึ่งอยู่เลยแหลมแม่พิมพ์ ไปทางอำเภอแกลงประมาณ 5 กิโลเมตร บนเส้นทางถนนแกลง-แหลมแม่พิมพ์ แน็ตเลี่ยงการปั่นบนถนนสุขุมวิท โดยวิ่งเข้าเส้นถนนเลียบหาดบ้านเพ เชื่อว่าหลายคนคงรู้จักเป็นอย่างดี เพราะเป็นท่าเรือข้ามไปเกาะเสม็ด ลั้นลา ใครที่ไม่เคยปั่นมาเส้นนี้ แนะนำเลย เพราะวิวสวยมาก เป็นถนนสองเลนใหญ่ๆ เลียบหาด มีต้นสนขึ้นเป็นแนวตลอดทาง ให้ความร่มรื่นสวยงามมาก อยากให้ประเทศไทยมีถนนแบบนี้เยอะๆ จัง

ตอนแรกแน็ตตั้งใจจะเอาจักรยานมาวางหน้าอนุสาวรีย์สุนทรภู่ เพื่อถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึก แต่ด้วยมีคนมาไหว้สักการะท่านมากมาย และอีกอย่างขั้นบันไดก็เยอะไปอีก เลยอดถ่ายอย่างที่หวังไว้

พอลสงสัยว่า สุนทรภู่เป็นใคร แน็ตก็อธิบายให้ฟังว่า สุนทรภู่เป็นบุคคลสำคัญ ท่านเป็นกวีเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์เชียวนะ เป็นขุนนางชั้นสูงในสมัยรัชกาลที่ 2 ท่านเคยแต่งกลอนเรื่อง

พระอภัยมณี แล้วพอลก็ถามว่า พระอภัยมณีเป็นใครล่ะ แน็ตก็อธิบายให้ฟัง แล้วก็ชี้ให้ดู นี่ไง คนเป่าปี่ คือพระอภัยณี นั่นนางเงือก นั่นนางยักษ์ผีเสื้อสมุทร มาจากในวรรณคดีทั้งนั้น และเล่าเรื่องพระอภัยมณีให้ฟัง คืออธิบายไปซะยืดยาว สรุปคุณเธอไม่เข้าใจจ้า -*- ฮ่วยย... แถมยังพาแน็ตมึนไปด้วย เล่าไปมาเล่ามาเริ่มงงเอง ใช้ศัพท์(ENG)เกี่ยวกับกวีไม่ค่อยจะถูก ไม่รู้จะใช้คำไหนให้คุณเธอเข้าใจ เล่าเรื่องอะไรแบบนี้ให้ฝรั่งเข้าใจ ยากเหมือนกันนะเนี่ย จนสุดท้ายต้องตัดบทจบ

เรื่องนี้ทำให้รู้ว่า อย่าอธิบายอะไรเยอะ เพราะเล่าไปคุณเธอก็คงไม่เข้าใจ

ถ้าอยากรู้ เสิร์ชกูเกิ้ลละกัน

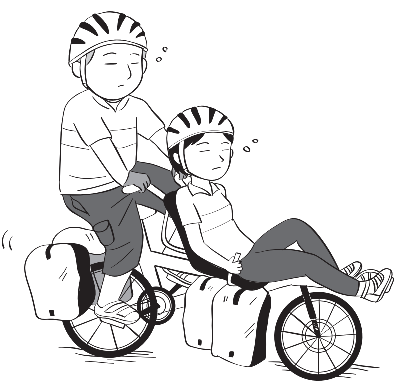


Auto Pilot หรือ โหมดซอมบี้

มีกิจวัตรประจำอย่างหนึ่งที่แน็ตไม่เคยสังเกตเลย จนกระทั่งได้มาอ่านที่พอลเขียนไว้ในไดอารี่ คือทุกวันๆ เราสองคนจะพยายามตื่นตีห้า หรือตีห้าครึ่ง เพื่อเตรียมออกเดินทางแต่เช้าตรู่ พอถึงเวลาตื่นปุ๊บ เราจะไม่มีการคุยกัน พอลจะตื่นเป็นคนแรกแล้วไปอาบน้ำก่อน ส่วนแน็ตยังคงนอนทำใจ จะต้องตื่นแล้วนะๆ ไม่ๆ ฉันยังไม่พร้อมที่จะตื่น แต่ถ้าไม่ตื่นตอนนี้ ยิ่งสาย อากาศ



มันก็จะยิ่งร้อนนะ มีอาการต่อสู้อยู่กับจิตใจของตัวเอง ถ้าพอลยังไม่ตื่น แน็ตก็ไม่ตื่นหรอก อิอิ พยายามจะลุกให้ช้าที่สุด ก็มันขี้เกียจนี่นา



หลังจากอาบน้ำ เก็บของ แพ็คกระเป๋าเตรียมตัวออกเดินทางต่อ สภาพตอนนั้นเหมือนซอมบี้ หน้ามึนๆ ไร้ชีวิตชีวา ตาก็แทบจะลืมไม่ขึ้น เหมือนคนไร้ความรู้สึก ไม่มีบทสนทนาใดๆ นอกจาก

"เก็บของหมดรึยัง?"

เมื่อออกเดินทางแล้ว ในช่วงระหว่างปั่นจักรยาน เราสองคนเหมือนอยู่ในโหมด Auto pilot คือต่างคนต่างปั่น อยู่กันแบบงดใช้เสียง ประหนึ่งเหมือนคนโกรธกัน จนกระทั่งได้แวะกินข้าวเช้า สารอาหารต่างๆ เมื่อได้ไหลตกถึงท้อง เหมือนดั่งพลังวิเศษมาเสกให้ร่างกายตื่นตัว จากอาการซอมบี้ได้กลายสภาพกลับมาเป็นมนุษย์ปกติ ความมีชีวิตชีวา ได้ฟื้นคืนชีพอีกครั้ง ประโยคทักทายแรกของวันก็ได้เริ่มต้นขึ้น เมื่อแน็ตได้อ่านที่พอลเขียนเลยรู้สึกว่า ตลกดีอะ เพราะมันจริงทุกอย่าง ขำตัวเอง ฮ่าฮ่า

โนนดินแดง

จากสระแก้วกำลังมุ่งหน้าเข้าสู่บุรีรัมย์ พวกเราปั่นมาแล้ว 90 กิโลเมตร เมื่อมาถึงจุดก่อนขึ้นเนินโนนดินแดง ก็เริ่มหาที่พัก เพราะตั้งใจว่า พรุ่งนี้เช้าจะได้มีแรงปั่นขึ้นเนินโนนดินแดงได้ พอถามคนแถวนั้น เขาก็บอกว่า

"ต้องขึ้นเขาไป 3 กิโล แถวนี้ไม่มีที่พักหรอก ต้องไปฝั่งโน้น" (คือต้องปั่นข้ามเนินไป)

แย่ละ จะไหวมั้ย!!!

ตอนนั้นก็เหนื่อยมากแล้วนะ แต่ทำไงได้ต้องข้ามไปในวันนี้เพื่อไปหาที่พัก การขึ้นโนนดินแดงนี้ถือว่าทุลักทุเลสุดๆ ทั้งปั่นทั้งเข็น ทั้งดัน ลำพังตัวเองยังเดินแทบไม่ไหว มันเหนื่อยมากก... (ขอลากเสียงยาวๆ) แล้วถนนเส้นนี้เป็นถนน 2 เลนเล็กสวนกัน

ไม่มีไหล่ทาง แถมรถก็เยอะ มีแต่รถใหญ่ๆ ทั้งนั้น แทบจะเบียดเราตกถนนอยู่แล้ว หยุดจอดก็ไม่ได้ ก็ต้องลากสังขารตัวเองและจักรยานขึ้นไปให้ได้

การจูงจักรยานต้องใช้พื้นที่ค่อนข้างเยอะ พอลก็ตัวใหญ่ กลัวจะเฉี่ยวตูด เฉี่ยวแขน มันน่ากลัวมากนะ รถแต่ละคันที่ขึ้นมาขับกันเร็วมาก ไม่ค่อยระวังกันเลย มันเครียดสุดๆ มีรถหลายคันขับผ่านแล้วบีบแตรใส่เรา แน็ตก็ไม่รู้ว่าเขาบีบแตรไล่ หรือให้กำลังใจ บางทีแน็ตก็มองรถที่ขับแซงผ่านไปด้วยสายตาละห้อย

พี่... หนูขอติดไปด้วย...

มองจนกระทั่งรถลับสายตาไป

เฮ้ออออ

บนเนินนั้นถึงแม้ข้างทางเห็นแต่เขา ต้นไม้ แลดูเหมือนจะไม่มีอะไร แต่บนนั้นก็มีจุดพักรถ ให้เราได้พักขา หาของกินหย่อนลงพุง หาน้ำเย็นๆ เทใส่ตัว แน็ตซื้อน้ำมา 4 ขวด ดื่มไป 2 ขวด อีก 2 ขวด เอามาราดตัว คุณเชื่อไหมว่า พอเทน้ำลงไปที่ผิวหนังชั้นนอกของร่างกาย

มันรู้สึกซู่ซ่า...

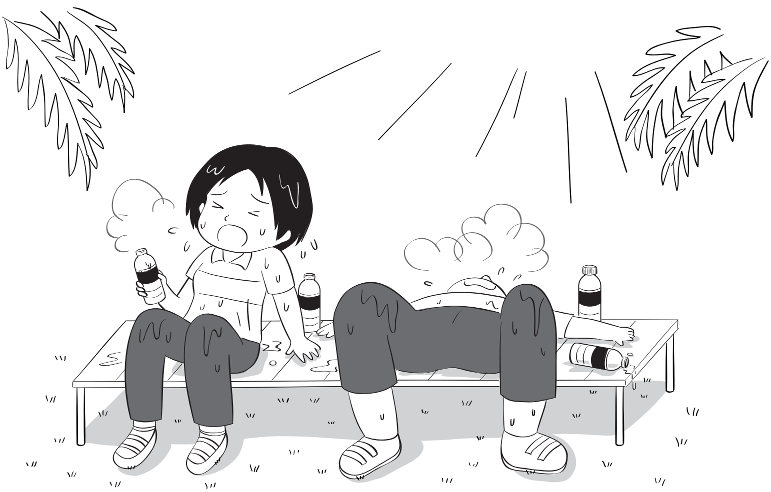
เหมือนมีไอน้ำออกมา

ฟู่...

รูขุมขนทุกอณูคงเปิดอ้า เหมือนเพิ่งออกมาจากห้องซาวน่า สดชื่นมาก

พอลงเขามาได้ ก็ต้องปั่นไปอีก 15 กิโลเมตรถึงจะเจอที่พัก

น้ำตาแทบไหล อยากจะกอดพี่เจ้าของรีสอร์ทเหลือเกิน อยากขอบคุณพี่เขาที่มาเปิดรีสอร์ทแถวนี้ แต่ก็ไม่ได้ทำหรอกนะ กลัวเขาจะงง ฮ่าฮ่า และอยากบอกว่าวันนั้นนอนเร็วมาก พออาบน้ำกินข้าวเสร็จ หกโมงเย็นนอนแล้วจ้า หลับยาวไปถึงเช้า เพลียสุด ๆ เอาง่าย ๆ เตียงนอนแข็ง ๆ ดูน่าจะนอนไม่สบาย ก็ยังหลับได้ คิดดูละกัน อิอิ

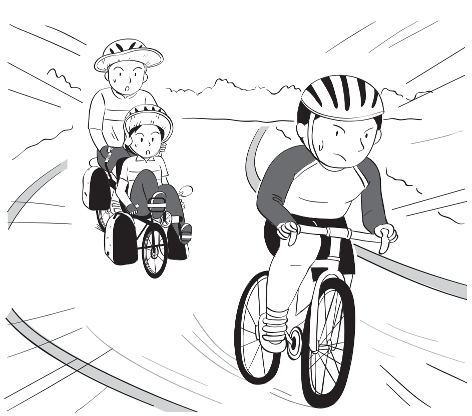



ภาคอีสาน

พี่เจมส์ ศรีสะเกษ

เราสองคนได้นัดกับพี่เจมส์ (เอกชัย ปริตโตทก) ไว้ที่ปั๊มน้ำมัน ป.ต.ท. สาขาสำโรงทาบ จังหวัดสุรินทร์ เพราะพี่เขาจะมาปั่นจักรยานเป็นเพื่อนพาเข้าศรีสะเกษ พี่เจมส์ก็เป็นหนึ่งคนที่รักการปั่นจักรยาน บ้านอยู่ศรีสะเกษ เหมือนเป็น Host (เจ้าของบ้าน) มาต้อนรับ และพาเราเที่ยว ดูแลทุกอย่างเลย

พี่เจมส์ไม่ได้มาคนเดียว แต่ยังพาผองเพื่อนแก๊งค์จักรยานมาร่วมแจมด้วย เพื่อน ๆ พี่เจมส์แต่ละคนนี่กล้ามขาเป็นมัด ๆ เขาปั่นกันจริงจังมาก แล้วที่ตลกคือ ตอนปั่นเข้าศรีสะเกษ พวกพี่เขาปั่นเร็วมาก ปกติเวลาแน็ตปั่นจะใช้ความเร็วประมาณ 18-20 กิโลเมตร/ช.ม. แต่ที่ปั่นกันอยู่เนี่ยประมาณ 20-25 กิโลเมตร/ช.ม. คือมันเร็วไปนะ พอปั่นไปได้ 20 กิโลเมตร จึงแวะจอดพักกินน้ำ แน็ตบอกพี่เขาไปว่า ให้ปั่นช้าลงหน่อย เร็วเกิน พี่เจมส์ก็บอกว่า พี่ก็เหนื่อยเหมือนกัน พี่เห็นแน็ตจี้ตูด ก็นึกว่าพี่ปั่นช้าไปเลยเร่งให้เร็วขึ้น (ปกติพี่เขาก็ปั่นความเร็วประมาณ 18 - 20 กิโลเมตร/ช.ม.) พอกลับมามองในมุมของเราสองคนเห็นพี่เขาปั่นเร็วขึ้น ก็ต้องรีบ



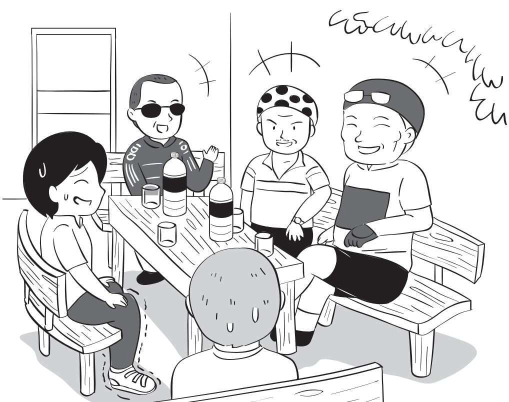
ปั่นตามให้ทัน เดี๋ยวจะช้าไม่ทันเขา ตลอดระยะทาง 20 กิโลเมตร ที่ปั่นผ่านมานั้น อารมณ์คงไม่ต่างกับการวิ่งเปี้ยว ที่ต้องไล่ให้ทัน หนีกันไปหนีกันมา งานนี้เลยเหนื่อยหอบแฮ่กกันทุกคนจ้า

อะไรกันเนี่ย

กลุ่มไม้ค้ำตะวัน ทัวร์ริ่งขั้นเก๋า

ก่อนที่เข้าอุบลราชธานี มีพวกพี่ๆ จากกลุ่มไม้ค้ำตะวันมารับ พาไปส่งเข้าตัวเมืองอุบลฯ พี่ๆ กลุ่มไม้ค้ำตะวันนี้ เป็นกลุ่มทัวร์ริ่งรุ่นเก๋าอายุก็ 60 ปีขึ้นทั้งนั้น มากันทั้งหมด 4 คน ถึงแม้อายุเกิน 60 กันแล้ว แต่กำลังขานี่เรียกได้ว่า อายุ 30 ยังอาย ฮ่าฮ่า ปกติพวกพี่เขาปั่นกันวันละ 200 กิโลเมตร สุดยอดมาก

พวกเราปั่นกันมาได้ระยะทาง 60 กิโลเมตร ก็แวะพักร้านกาแฟ พี่ๆ เขาก็นั่งจิบกันชิลล์มาก เหงื่อไม่ออก ไม่มีอาการเหนื่อยหอบให้เห็นแม้แต่คนเดียวเลย ทำได้ไงอะ แข็งแรงจริงๆ นับถือเลยค่ะ ไอ้เรานี่ดิตอนนั่งพักเหนื่อย ต้องนั่งเก๊ก เสแสร้งว่าไม่เหนื่อย ดีนะไม่ขอยาดม ฮ่าฮ่า



การปั่นจักรยานนั้นไม่ได้สำคัญที่

จักรยานมียี่ห้อ หรือ มีราคาแพง แต่สำคัญที่ใจของคนมากกว่า กล้าที่จะปั่นไหม สู้ไหม ถึงคุณซื้อจักรยานราคา 2 แสน แต่ปั่นแค่ประเดี๋ยวประด๋าว มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร กลับกันคนที่ปั่นยี่ห้อ LA ธรรมดา แต่ปั่นทุกวัน ถึงแม้จะอายุเยอะแล้ว แต่ถ้าใจสู้ มันก็ทำได้ อย่างที่เขาว่า

การชนะอะไรไม่ยิ่งใหญ่เท่าชนะใจตัวเอง

คุณว่าจริงไหม

บ้านโฮมฮัก

'บ้านโฮมฮัก' หรือ มูลนิธิ สุธาสินี น้อยอินทร์ เพื่อเด็กและเยาวชน ที่นี่เป็นบ้านสำหรับเด็กกำพร้าที่ติดเชื้อ HIV ตั้งแต่ในท้องแม่ เด็ก ๆ เหล่านี้ได้รับการดูแลรักษาทั้งทางร่างกายและจิตใจ ภายใต้อ้อมอกอันอบอุ่นของแม่ติ๋ว (คุณสุธาสินี น้อยอินทร์) เรื่องราวของแม่ติ๋วนั้น เคยถูกถ่ายทอดผ่านโฆษณาชุดหนึ่งของไทยประกันชีวิต ถ้าใครยังนึกกันไม่ออก ลองเสิร์ชหาโฆษณาชุดแม่ต้อยกันดู เขาเอาโครงเรื่องจริงของแม่ติ๋วมาทำโฆษณาชุดนี้ ซึ้งเนอะ ดูแล้วน้ำตาจะไหล T T

แน็ตเคยมาที่นี่ 3 รอบแล้ว และนี่คือครั้งที่ 4 เมื่อเข้ามายังยโสธร ก็ไม่ลืมที่จะไปเยี่ยมน้อง ๆ บ้านโฮมฮัก แน็ตยังจำกลุ่มน้อง ๆ ที่เคยรู้จักได้ทุกคน น้อง ๆ ที่นี่น่าสงสารมาก ยิ่งเมื่อได้รับรู้เรื่องราวว่า คนในพื้นที่ปฏิบัติยังไงกับน้อง ๆ ก็ยิ่งรู้สึกหดหู่กว่า

เดิม หลายคนแสดงท่าทีรังเกียจ และคิดว่าเด็กเหล่านี้มีกรรม ชาติที่แล้วเป็นคนไม่ดี ซึ่งแน็ตรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมที่จะมาคิดแบบนี้ คนเรามันก็มีกรรมกันทั้งนั้นแหละ เรื่องกรรมเป็นเรื่องของอดีตที่เราไม่อาจแก้ไขมันได้

แต่ ณ ตอนนี้พวกเขายังเป็นเด็กที่ใสซื่อ บริสุทธิ์ ถ้าเลือกได้น้องๆ คงไม่อยากเป็นแบบนี้ ทำไมเราไม่ให้โอกาสเขา ให้สิ่งดีๆกับเขาด้วยความเมตตา แต่คนในพื้นที่กลับไม่เหลียวแล ทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ หรือแม้แต่วัดละแวกนั้น ที่ให้ญาติโยมคนในพื้นที่ช่วยกันบริจาคเงินสร้างกำแพงวัดให้สูงขึ้น มีคนเคยไปถามเจ้าอาวาสว่า ทำไมท่านไม่มาดูแล ท่านบอกว่า ถ้าเอาเด็กเข้ามา คนรู้เข้า ก็ไม่มาบริจาคน่ะสิ แน็ตฟังแล้วรู้สึกแย่ คุณเป็นพระไม่ใช่เหรอ มาคิดแบบนี้ได้ยังไง คนเป็นพระน่าจะรู้จักคำว่า ให้ทาน เมตตา กรุณา มากกว่าใครๆ ไม่ใช่เหรอ ทำไมต้องมากลัวคนจะไม่บริจาคเงินด้วย รู้สึกเสื่อมศรัทธาสุดๆ กับวัดที่เน้นเรื่องวัตถุมากกว่าจิตใจแบบนี้

ปกติบ้านโฮมฮักก็จะมีคนแปลกหน้ามากมายมาบริจาคเงิน สิ่งของ อยู่เรื่อยๆ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติที่เขาเห็นความสำคัญ เห็นคุณค่า ให้โอกาสน้องๆ เวลามีคนหน้าเก่าๆ กลับมาเยี่ยมอีกครั้ง น้องๆ จะมีความสุข ตอนแรกแน็ตนึกว่าน้องจะจำเราสองคนไม่ได้ แต่มีน้องเพียงและน้องผู้หญิงอีก 3-4 คนเรียก

"พี่แน็ต!"



แล้ววิ่งเข้ามากอด ตอนนั้นน้ำตาแทบไหล ซึ้งมากที่น้องจำได้ น้องถามว่า พี่แน็ตมาทำอะไรอะ แน็ตก็บอกว่ามาปั่นจักรยานนี่... แน็ตจูงจักรยานและโชว์รูปให้น้องดู แล้วกางแผนที่ประเทศไทยพร้อมเล่าให้ฟังว่า พี่ปั่นจาก สุราษฎร์ฯ แล้วก็ปั่นๆ ...คือพยายามเล่าง่ายๆสำหรับเด็กเข้าใจ และได้พูดปลูกฝังความคิดให้น้องๆใหม่ว่า

อย่าให้คนอื่นมาตัดสินชีวิตเรา

น้องอยากทำอะไรก็ทำไปเหอะ

ชีวิตคนเราทุกคนมันไม่แน่นอนอยู่แล้ว เผลอๆพี่อาจจะตายก่อนน้องก็ได้นะ อย่ามองว่าไหนๆ ก็ต้องตายแล้ว ฉันจะไม่ทำอะไรเลย เหมือนกับน้องคิดว่าจะอาบน้ำทำไม เพราะเดี๋ยวก็

สกปรกอีก คิดแบบนี้มันก็ไม่ถูก น้องๆ เหล่านี้เติบโตมากับญาติ คนรอบข้างที่มีความคิดแคบๆ ว่า เด็กพวกนี้ก็เป็นได้แค่นี้แหละ มันเป็นเอดส์เดี๋ยวก็ตาย เรียนทำไมหนังสือ ไม่ต้องเรียนหรอก แล้วเอาความคิดแย่ๆ แบบนี้ยัดใส่หัวเด็ก เด็กก็เหมือนกับผ้าขาว ใครเอาสีอะไรมาใส่ ก็เป็นสีนั้น ชีวิตคนเราที่เหลืออยู่ จะกี่ปี กี่เดือน กี่วัน นั้นไม่สำคัญ ขอให้เราทำตัวให้มีคุณค่า สร้างความดี เก็บความสุข ความทรงจำดีๆไว้ อยากจะทำอะไร ทำเลย ไม่ต้องรอ ตราบใดที่ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

อย่าใช้ชีวิตที่มีคำว่า ถ้า...

นั่นแปลว่าคุณยังใช้ชีวิตไม่คุ้ม

แน็ตได้ให้น้องๆ มาลองนั่ง ลองปั่นจักรยาน และให้แม่ติ๋วมาลองด้วย น้องๆ ชอบมาก ต่อแถวรอปั่นจักรยานกันใหญ่ ตอนก่อนจะลองปั่นจักรยาน ทุกคนทำหน้ากล้าๆ กลัวๆ แต่พอขึ้นปั่นแล้ว ทุกคนยิ้มกว้าง สีหน้ามีความสุขมาก ไม่เคยเห็นน้องๆ ยิ้มอย่างมีความสุขแบบนี้มาก่อน เสียดายที่ไม่ได้ถ่ายรูปเก็บไว้ เพราะมัวแต่ยืนยิ้มไปกับน้องๆ แต่อย่างน้อยก็ได้เก็บความทรงจำนี้ไว้ในหัวใจ แม่ติ๋วได้บอกกับแน็ตว่า

“ขอบคุณมากที่กลับมาอีก เพราะคนส่วนใหญ่ที่มาบริจาคไม่ค่อยกลับมา แต่คุณแน็ตกลับมาทำให้น้องรู้ว่า ยังมีคนรัก ยังมีคนห่วงเขาอยู่”

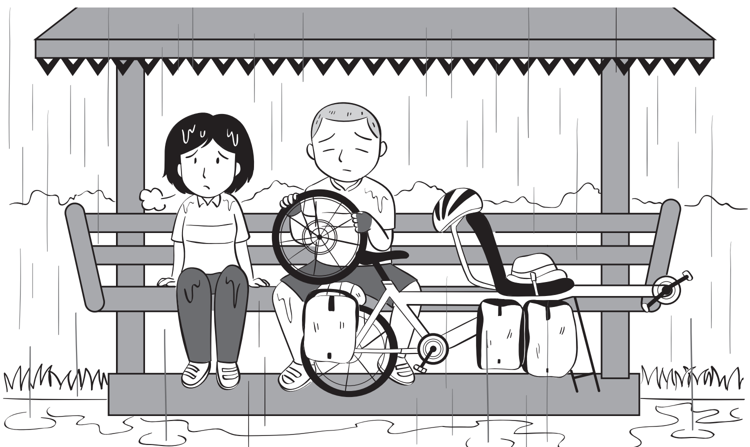
ตอนที่น้องๆ มากอดแน็ต แน็ตก็กอดกลับโดยที่ไม่ได้สนใจว่าน้องเขาเป็นเอดส์ เพราะแน็ตรู้ดีว่า น้องๆ เหล่านี้ต้องการความรัก

และเราเป็นคนแปลกหน้าที่สามารถให้ความรัก ความอบอุ่นกับเขาได้

น้องมาเอาจากพี่ไปได้เลย

คนแปลกหน้าที่รักเธอ

ยางแตก(อีกแล้ว)



ปั่นเข้าอำนาจเจริญ แวะเข้าร้านจักรยานเพื่อซื้อยางในสำรอง แล้วก็ปั่นออกนอกเมืองมาได้สัก 10 กิโลเมตร ช่วงนั้นฝนก็ตกพรำ ๆ อยู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดัง ปัง! ตอนแรกแน็ตคิดว่ามีคนยิงกัน แต่มันดัง ปัง! แล้วก็เงียบไป เพียงไม่กี่วินาทีต่อจากนั้น จักรยานก็เกิดเสียหลัก ดีที่ไม่เซล้ม พอลงมาดูก็พบว่า ล้อหน้ายางแบนจ้า แล้วก็โชคดีอีกครั้งที่ข้างหน้า (เดินแค่ไม่กี่ก้าว) มีศาลาข้างทางอยู่รอดตาย รีบเข็นเข้าไปเลย

ปกติการเปลี่ยนยางใน อย่างที่เคยบอกไปแล้วว่า ต้องเช็คยางนอกก่อนว่า มีเศษอะไรทิ่มไหม สภาพยางต้องสมบูรณ์ พอลก็ตรวจดีแล้วว่า ไม่มีหนามหรือเศษอะไรที่จะทิ่มยางนอกได้ ถึงมาเปลี่ยนยางใน แล้วปั่นต่อไปได้ประมาณ 5 กิโลเมตร ก็ได้ยินเสียงดังปัง! อีกแล้ว แต่ครั้งนี้มันแรงมาก ถึงขั้นรับรู้แรงลมที่พุ่งมาที่แขน พอถอดล้อหน้าออก ก็เห็นขอบยางนอกมันบางลง จะว่าเปื่อยก็ได้ ทำให้ยางในมันปูดออกมา (คล้าย ๆ อาการของคนเป็นไส้เลื่อน) พอเจอน้ำฝน น้ำหนักคน และกระเป๋า พร้อมกับเจอการเบียดกันระหว่างล้อกับตัวเบรก สุดท้ายยางก็ระเบิดออกมา ขาดเลยจ้า ต้องเปลี่ยนยางนอก ทำไงล่ะงานนี้ ยางในก็หมด ยางนอกก็ไม่มี ฝนก็ตกหนักขึ้น แถมยังอยู่นอกเมืองอีก ร้านจักรยานที่ใกล้สุดก็เกือบ 20 กิโลเมตร จะถอยก็ไม่ได้ จะไปต่อก็ไม่ไหว สุดท้ายเลยจอดหลบฝนที่ศาลาริมทาง แล้วค่อยคิดหาทางแก้ไข แลดูถาโถมเนอะ

เราสองคนจะนั่งหลบฝนตลอดไปก็ไม่ได้ เพราะมันไม่มีทีท่าว่าจะหยุด จึงตัดสินใจออกเดินทางอีกครั้ง คราวนี้จูงจักรยานแทน เดินไปเจอบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ข้างทาง จึงขออนุญาตเข้าไปหลบฝน เจ้าของบ้านก็น่ารักมาก ให้เข้ามาและเอาน้ำมาให้ดื่มด้วย เจ้าของบ้านถามไถ่เราสองคนว่าเกิดอะไรขึ้น แน็ตจึงเล่าถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบมาข้างต้นให้ฟัง ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อดี แล้วลูกเจ้าของบ้านก็เดินมาบอกว่า

"ผมจะขับรถพาไปร้านจักรยานให้เอามั้ย ซื้อของแล้วเดี๋ยวกลับมาส่ง"

แน็ตกับพอลเลยตกลงไปกับเขา แต่ไม่ได้เอาจักรยานไป ทิ้งเอาไว้ที่นี่ก่อน พอซื้อยางเสร็จก็กลับมาเปลี่ยนให้จักรยานใช้งานได้อีกครั้ง ซึ่งในน้ำใจของคนไทยด้วยกันจริง ๆ เราเป็นคนแปลกหน้า แต่เขาก็ยินดีที่จะขับไปส่งในเมืองเพื่อให้เราสองคนได้ไปซื้อยาง ถ้าไม่ได้บ้านนี้คงลำบากแน่นอน

และด้วยความเกรงใจจึงให้เงิน เป็นการช่วยค่าน้ำมัน ตอนแรกเขาก็ไม่รับ แต่แน็ตยืนยันที่จะให้เขา เอาไปเถอะนะ เพื่อความสบายใจของเราสองคน คนไทยในต่างจังหวัด มีน้ำใจ น่ารักมาก ประทับใจสุด ๆ

คำที่ว่า `**คนไทยไม่ทิ้งกัน**' นั้นยังคงใช้ได้อยู่

ทำไมถึงชื่อนครพนม

เมื่อพูดถึงนครพนม สำหรับแน็ตมองว่าเป็นเมืองที่น่าสนใจอีกเมืองหนึ่ง เป็นเมืองเล็ก ๆ ที่เงียบสงบ ใช้ชีวิตกันอย่างเรียบง่าย ไปอยู่แล้วรู้สึกสบาย ส่วนอาหารการกินมีหลากหลาย ของอร่อย ๆ ทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นคาว หวาน (ร้านเค้กเก๋ ๆ ก็มีนะ เออ) และเรายังสามารถปั่นจักรยานเลียบริมแม่น้ำโขง ชมบรรยากาศสวย ๆ ของฝั่งลาวได้เลย

นอกจากนี้ยังมีสถานที่เที่ยวที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็น `**พระธาตุพนม**' `**พระธาตุท่าอุเทน**' `**พระธาตุประสิทธิ**' `**พิพิธภัณฑ์จวนผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม**' `**เขื่อนหน้าเมืองนครพนม**' `**หาด**

ทรายทองศรีโคตรบูร' นี่แค่ส่วนหนึ่งนะ เพราะยังมีที่น่าสนใจอีกเพียบ

ตอนแน็ตปั่นเข้าตัวเมือง เส้นทางนี่เรียบมากจนรู้สึกแปลกใจ ทำไมนครพนมไม่มีภูเขาเลย ทั้งที่คำว่า 'พนม' แปลว่า ภูเขา ฉะนั้นชื่อ นครพนม ต้องเป็นเมืองแห่งภูเขาสิ พอไปถามคนในพื้นที่ เขาก็พามายืนตรงริมแม่น้ำโขง แล้วก็บอกว่า

"เห็นภูเขาฝั่งนั้นมั้ย (ฝั่งลาว) นั่นแหละเขานครพนม"

คือสมัยก่อน (อาณาจักรศรีโคตรบูรณ์) พื้นที่ลาวฝั่งติดแม่น้ำโขงเคยเป็นของไทยมาก่อน พอถึงสมัยรัชกาลที่ 5 ไทยจำเป็นต้องเสียดินแดนตรงนี้ให้กับฝรั่งเศส เพื่อรักษาเอกราชเอาไว้ ปัจจุบันจังหวัดนครพนมจึงเป็นนครที่ไม่มีพนม (ภูเขา) ฉะนั้นแล



ถนนโบสถ์คริสต์

มีถนนอีกเส้นจากตัวเมืองนครพนมมุ่งเข้าสู่สกลนครที่อยากแนะนำ เป็นถนนที่แปลกมาก คือข้างทางเจอแต่โบสถ์คริสต์ นับสิบกว่าโบสถ์ได้ แล้วแต่ละโบสถ์นะ ตกแต่งอลังการสวยงามมาก เห็นแล้วรู้เลยว่าใช้งบลงทุนสูงมาก แปลว่าแถวนี้มันต้องมีอะไรที่ไม่ธรรมดาแน่ๆ เพราะแน็ตปั่นมาทั้งประเทศไม่เคยเจอถนนเส้นไหน มีโบสถ์เยอะเท่านี้มาก่อนเลย



พอแน็ตได้ไปหาข้อมูลถึงได้รู้ว่า อิทธิพลของศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก ได้เผยแพร่มากที่สุดไปยัง สกลนคร นครพนม มุกดาหาร และยโสธร แล้วที่สกลนคร ได้มีชุมชนคาทอลิกหนึ่งที่

มีคนนับถือ นับหมื่นคน นั่นคือ **'ชุมชนท่าแร่'** โดยคริสตชนท่าแร่ดั้งเดิมนั้นอพยพมาจากเวียดนามในราวปี พ.ศ. 2427 หรือ ค.ศ. 1884 แหม่ มีสาระกับเขาบ้างเนอะ ฮ่าฮ่า

ถ้าใครชอบสไตล์โบสถ์คริสต์ แนะนำเลยให้ปั่นมาที่นี่ คุณจะได้ภาพสวยๆ เก๋ๆ กลับไปอีกเพียบ

เกิดเหตุที่ไร่ข้าวโพด

ปั่นอยู่ดีๆ พอลก็ตะโกนขึ้นมาว่า หยุด! หยุด! หยุด! แน็ตกำลังนั่งอยู่ข้างหน้าก็ไม่เข้าใจว่า หยุดอะไร หันมาอีกที จักรยานจะพุ่งเข้าไร่ข้าวโพด

อ๊ากกกก ม่ายยยยย

แต่ดีที่เบรกได้ทัน ฮ่าฮ่า



เบื้องหลังของเหตุการณ์นี้คือ อยู่ๆ น็อตที่ยึดอานกับหลักอานของพอลหัก มันหักเองอะ (ไอ้อ้วนเอ๊ย) ทำให้ตูดพอลหล่นไปด้านหลัง แล้วมือเอื้อมไม่ถึงทำให้จับแฮนด์ไม่ได้ คุณเธอเลยตะโกนบอกให้ หยุด ๆ เอาแต่พูดว่า หยุด ๆ แน็ตก็งงว่าหยุดอะไรของเธอเนี่ย ให้หยุดพูดหรือหยุดถ่ายรูป ฉันไม่เข้าใจเฟ้ย

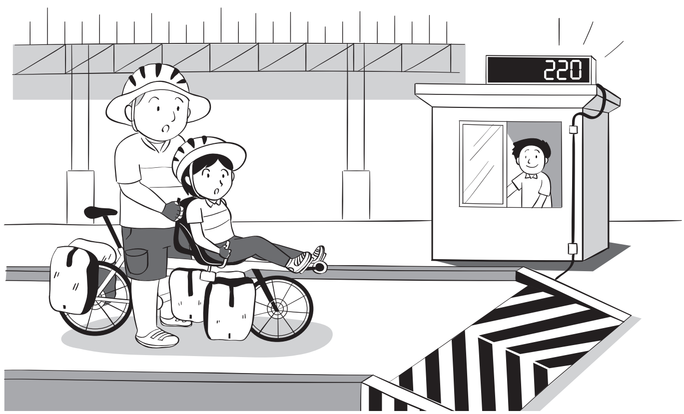
ปกติตัวเบรกของจักรยานคันนี้จะซ้อนอยู่ด้านล่างของแฮนด์ พอตัวพอลตกลงไปข้างหลังเลยทำให้เอื้อมไปจับเบรกไม่ถึง ไม่สามารถคุมจักรยานได้ สุดท้ายต้องเอียงแฮนด์เข้าหาตัว มือจึงแตะเบรกได้ ดีที่จักรยานเสียการทรงตัวเลี้ยวจะเข้าไร่ข้าวโพด ไม่เลี้ยวออกถนน ไม่งั้นอันตรายแน่ ๆ โชคดีที่มีน็อตตัวอื่นที่สามารถใช้ได้ไปพลาง ๆก่อน ถึงแม้ว่าจะสั้นไปหน่อย ไม่พอดีกันก็เหอะ แต่ก็ยังดีกว่ายืนปั่นไปตลอดทางนะจ๊ะ

ชั่งน้ำหนัก

แน็ตเคยมีความคิดว่าอยากจะชั่งน้ำหนักสักที แต่ไม่ใช่ตัวแน็ตนะ ฮ่าฮ่า มันเป็นความอยากรู้ว่าทั้งคน กระเป๋าและจักรยานรวมกันทั้งหมดจะหนักเท่าไหร่เชียวนะ แต่ก็นึกไม่ออกว่าจะชั่งยังไงดี ได้แต่คำนวณเอาเองว่า คนนึงหนัก 60 อีกคนหนักร้อยกว่า ๆ รวมกันแล้วน่าจะได้เท่านี้ ๆ

แล้วก็เหมือนเทวดาจะรู้ใจ ปั่นมาเจอด่านชั่งน้ำหนักรถบรรทุก พอลก็เกิดไอเดียว่า เราน่าจะลองชั่งที่นี่ แน็ต ก็บอกว่า

มันสำหรับชั่งรถบรรทุกนะ แต่พอลไม่สนใจ เดินจูงจักรยานเข้าไปชั่ง รอบ ๆ บริเวณนั้นมีแต่รถบรรทุกเข้ามาทั้งนั้น แต่ไม่แคร์ ฮ่าฮ่า ขอพี่เขาชั่งหน้าตาเฉย สรุปหนักรวม 220 กิโลกรัม อุ๊แม่เจ้า! นี่ขนาดก่อนหน้านี้ ได้ส่งของกลับไป 15 กิโลแล้วนะเนี่ย



ส่วนใหญ่เวลาไปสำนักงานการท่องเที่ยวฯ มักจะได้ของที่ระลึกของแต่ละจังหวัด เลยเป็นที่มาว่า ถึงจะส่งของกลับไปหลายรอบอย่างไร น้ำหนักมันก็เพิ่มขึ้นมาอีกอยู่ดี

คิดว่าเร็ว ๆ นี้ต้องได้ส่งของกลับอีกชัวร์

ร้านบ้านรถถีบที่มหาสารคาม

จังหวัดมหาสารคาม เรียกได้ว่าเป็นสะดือของภาคอีสานเลยล่ะ เพราะอยู่ใจกลางของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นเมืองศูนย์รวมทั้งวัฒนธรรมและการศึกษาของชาวอีสาน คนท้อง

ถิ่นใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ต่างพึ่งพาอาศัยกัน เห็นแล้วน่ารักดี และแน็ตก็เพิ่งรู้ว่าที่นี่ก็มีศูนย์รวมคนรักทัวร์ริ่งเหมือนกันนะ

เมื่อเราสองคนได้เข้ามาเที่ยวในมหาสารคาม ก็ได้มีโอกาสรู้จักกับพี่ต้อม (กฤษดา อภิรักษ์ศานติกุล) นักทัวร์ริ่งและเจ้าของร้านจักรยาน `บ้านรถถีบ' ร้านพี่ต้อมขายสินค้าที่เกี่ยวกับจักรยานเยอะมาก เข้าไปนี่แบบ ตื่นตา ตื่นใจสุดๆ อารมณ์ตอนนั้นคงไม่ต่างอะไรกับเด็กที่เดินเข้าร้านขายของเล่น ตานี่ฟรุ้งฟริ้งเป็นประกายเลย ไม่น่าเชื่อว่านี่คือร้านจักรยานที่อยู่ต่างจังหวัด ถ้าเอามาเทียบกันแล้ว ร้านจักรยานในกรุงเทพฯบางร้านสู้ไม่ได้เลย ขอบอก

ร้านพี่ต้อมมีของหลากหลาย หลายแบบ หลายยี่ห้อ อุปกรณ์เสริมก็เพียบ หรือพวกของแปลกๆ ที่ไม่ค่อยมีใครขาย ที่นี่มีสนอง



ร้านบ้านรถถีบถือว่า เป็นศูนย์รวมเหล่าคอทัวร์ริ่งของแถบอีสานก็ว่าได้ และที่เป็นไฮไลท์ของร้านคือ จักรยานที่ทำด้วยไม้แล้วใช้หวายมาตกแต่งเพิ่มเติม ถือเป็นครั้งแรกที่แน็ตได้เห็น มัน

สวยมาก ได้แต่จับๆ ลูบคลำ เป็นบุญตาเหลือเกิน

จากของภายในร้านทำให้แน็ตรู้เลยว่า พี่ต้อมเป็นนักทัวร์ริ่งมากประสบการณ์ เพราะพี่เขารู้ถึงความต้องการของนักปั่นทัวร์ริ่งอย่างแท้จริง และช่างสรรหาของที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักปั่นได้ แน็ตชอบแนวคิดของพี่ต้อมอย่างหนึ่งคือ พี่เขาเปิดร้านนี้มาเพื่อเป็นศูนย์กลางของคนรักจักรยาน คุณจะปั่นยี่ห้อไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นยี่ห้อที่ทางร้านขาย พี่เขาก็ยินดีรับเข้าแก็งค์ นี่สิ จิตใจของคนรักจักรยาน

มันไม่ควรที่จะมาแบ่งชนชั้นวรรณะ แบ่งแยกยี่ห้อจักรยาน

จักรยานมันก็คือจักรยาน จะแพง จะถูกแค่ไหน มันก็คือจักรยาน

น่าชื่นชมมากสำหรับคนที่มีความคิดเช่นนี้ และพี่ต้อมได้ให้ทะเบียนรถ 'ปร 9999 มหาสารคาม' เป็นของที่ระลึกมาด้วย แน็ตก็เห่อของใหม่ เอาทะเบียนมาติดจักรยานเลย เวลาปั่นไปจังหวัดอื่น มีคนชอบทัก

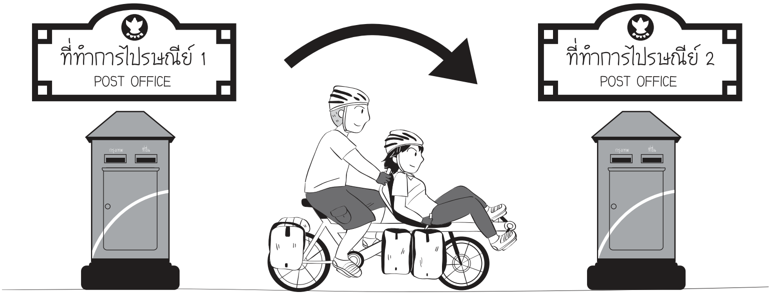
"มาจากมหาสารคามหรอคะ"

ไปรษณีย์หน้าช่วยได้

การเดินทางไกลเกิดปัญหาได้มากมาย ทั้งที่เกี่ยวกับจักรยานและไม่เกี่ยวกับการปั่นจักรยานโดยตรง ครั้งหนึ่งแน็ตเจอปัญหาแท็บเล็ตเสีย แถมยังอยู่ในเขตนอกเมือง ซึ่งหาร้านซ่อมยาก จึง

แก้ปัญหาด้วยการส่งซ่อมไปที่กรุงเทพฯ โดยใช้บริการผ่านไปรษณีย์ แน็ตฝากแม่ให้ช่วยทำธุระเรื่องซ่อมแท็บเล็ต เมื่อซ่อมเสร็จ แม่ก็จะส่งกลับมาให้โดยผ่านทางไปรษณีย์เช่นกัน จุดหมายปลายทางไม่ใช่ที่พักหรือโรงแรมแต่อย่างใด หลายคนเริ่มสงสัย แล้วจะให้ญาติส่งไปที่ไหนล่ะ?

คำตอบคือ...



ไปรษณีย์หน้า

เราต้องคำนวณก่อนว่าจากจุดที่เราอยู่ จะใช้เวลาเดินทางกี่วันถึงจะถึงไปรษณีย์หน้า โดยปกติแล้วการส่ง EMS จะใช้เวลาประมาณ 2 วัน เมื่อถึงเวลาอีก 2-3 วันก่อนจะปั่นจักรยานถึงไปรษณีย์หน้า แน็ตก็จะให้แม่ส่ง EMS เพื่อให้แท็บเล็ตล่วงหน้าไปรอที่ไปรษณีย์ก่อน

เมื่อถึงไปรษณีย์ที่เป็นจุดหมาย อย่าลืมนำบัตรประชาชนไปด้วยเพื่อรับของ ทั้งนี้ชื่อที่จ่าหน้าพัสดุต้องเป็นชื่อเดียวกับบัตรประชาชน เพราะมิเช่นนั้นทางเจ้าหน้าที่จะหาว่าเราแอบอ้างสวมรอยรับของแทน พร้อมเตรียมค่าธรรมเนียม 1 บาทถ้วน ขั้นตอนง่ายๆ ไม่ยากเลย

อาจมีหลายคนอยากรู้...

แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่า แต่ละไปรษณีย์รหัสอะไร?

ก็เข้าไปดูที่เว็บไซต์ของไปรษณีย์จะมีบอกหมดเลย การจ่าหน้าพัสดุนอกจากเขียนชื่อเรา หรือผู้รับที่ชัดเจนแล้ว ให้ระบุไปด้วยว่า 'รอจ่าย ณ ไปรษณีย์ xxx รหัสไปรษณีย์ xxx' รับรองว่าถึงชัวร์

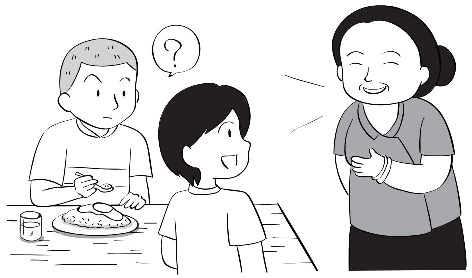
วิธีนี้สามารถช่วยแก้ปัญหาเรื่อง สิ่งของใช้จำเป็นที่ต้องส่งซ่อม หรือขาดอุปกรณ์บางอย่างที่เราต้องใช้อย่างเร่งด่วนในอนาคตอันใกล้ แถมยังได้ฝึกส่งของทางไปรษณีย์อีกด้วย คล่องเลยงานนี้ อิอิ

พูดภาษาถิ่น

จากตัวเมืองเลย แน็ตแวะทานข้าวเช้าที่อำเภอวังสะพุง คุณยายเจ้าของร้านข้าวเดินมาคุยด้วย แต่พูดภาษาท้องถิ่น ถ้าพูดเป็นคำ ๆ แน็ตเข้าใจนะ แต่พอมาเป็นประโยคยาว ๆ ปุ๊บ หนูไม่เข้าใจค่ะ คุณยายก็เหมือนจะรู้ แกก็หัวเราะ แล้วพูดว่า ไม่เข้าใจภาษายายใช่ไหม ยายบอกว่า นี่เป็นภาษาพื้นเมืองไทเลยของอำเภอวังสะพุงเท่านั้นที่จะพูด

ถึงแม้จะเป็นภาษาพื้นเมืองที่ฟังไม่เข้าใจ แต่แน็ตกลับชอบน่ารักดีนะ สีหน้าแววตา ท่าทางที่สื่อผ่านออกมาด้วยนั้น ทำให้รู้สึกได้ถึงความเป็นกันเอง ความอบอุ่น ที่เราเข้าถึงได้แม้จะฟัง

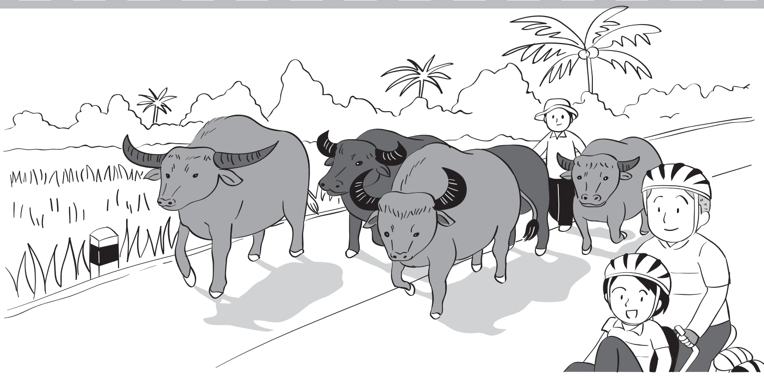
ไม่รู้เรื่อง เพราะตั้งแต่ออกทริปมา คนส่วนใหญ่จะพูดภาษากลาง น้อยมากที่จะพูดภาษาท้องถิ่นของตัวเอง พอมาเจอคุณยายพูดภาษาพื้นเมือง แถมยังอวยพรแบบจัดเต็มด้วยภาษาไทเลย แน็ตฟังไม่รู้เรื่องหรอกว่าคุณยายอวยพรว่าอะไรบ้าง แต่ที่รู้แน่ๆ คือ แน็ตรู้สึกดีมาก เดินออกจากร้านไปด้วยความสุข ขอบคุณคุณยายมากๆ นะคะ



เส้นใน ทำไมไม่รู้จัก

อ.เมือง ชัยภูมิ ---➤ นครราชสีมา

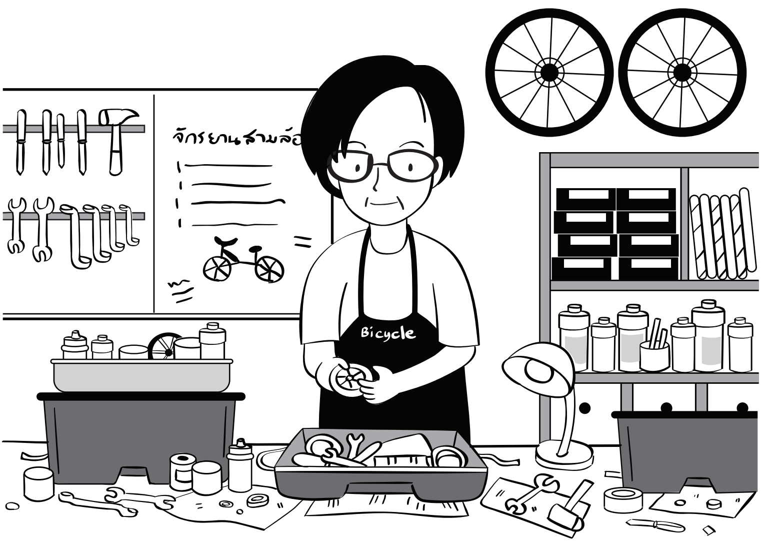
แน็ตได้สอบถามเส้นทางคนในพื้นที่แถวนั้นว่า ทางที่จะพาเข้าถนนเส้นในไปทางไหนได้บ้าง แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาส่วนใหญ่คือ ไม่รู้ หรือไม่ก็ชี้ให้ไปทางถนนเส้นหลักอย่างเดียว จากที่สังเกตมา คนในพื้นที่ส่วนใหญ่ (ส่วนใหญ่นะ ไม่ใช่ทั้งหมด) จะรู้จักเส้นทางละแวกบ้านของตัวเองในแวดวงรัศมีไม่เกิน 10 กิโลเมตรเท่านั้น และไม่ค่อยรู้จักถนนเส้นเล็กๆ ไล่เข้าถนนใหญ่จังเลย เอ๊ะ! หรือเขากลัวเราจะไปหลงทาง ต้องอาศัยถามทุก 5 กิโลเมตร ก็ไม่เข้าใจว่านั่นมันพื้นที่ของพวกเขาแท้ๆ แต่ทำไมถึงไม่รู้จักเส้นถนนย่อย เส้นหลักหนูไปถูกค่ะ แต่กลัวรถเยอะ เข้าใจหนูหน่อย



สุดท้ายก็หาคนที่สามารถบอกทางให้วิ่งเข้าเส้นในได้ โดยวิ่งจากชัยภูมิผ่านอำเภอเนินสง่า อำเภอพระทองคำ ตัดเข้าถนนสุรนารายณ์ ยิงยาวเข้านครราชสีมา คุณรู้ไหมว่าถนนนั้นลาดยางแล้ว สองข้างทางเป็นวิวร่มไม้ ทุ่งนาข้าว ไม่มีรถเลย ไม่ต้องกลัวเสียวตูด มีแต่วัว ควาย (แอบกลัวว่าวัว ควาย พร้อมใจหันซ้ายหรือหันขวา เดินตัดถนนพร้อมกันก็เท่านั้นหละ) กลายเป็นถนนวัว ควายเดิน ความจริงบรรยากาศแถวนี้เหมาะสำหรับมาปั่นจักรยานมาก แต่คนในพื้นที่ไม่ค่อยรู้จัก ใครอยากมาปั่นชิลล์ ๆ และยังมี วัว ควายมาเดินเป็นเพื่อน รับรองไม่เหงาแน่นอน แถมได้กำลังใจจากชาวบ้านโบกมือทักทายด้วย แนะนำถนนเส้นนี้สามารถโหลด GPS จากเว็บไซต์แน็ตได้เลยจ้า

โรงหมอจักรยาน

ตอนอยู่นครราชสีมา แน็ตกำลังปั่นอยู่ ก็ได้ยินเสียงแปลก ๆ ดัง แกร่ก ๆ มาจากบันไดจักรยาน หรือตัวถีบ ปั่นไปก็รู้เลยว่ามี



บางอย่างผิดปกติ พอพอลแกะออกมาดูถึงได้รู้ว่า ลูกปืนแตกละเอียดเป็นผงเลย จึงไปหาร้านซ่อมจักรยาน ซึ่งตอนนั้นก็เย็นแล้ว หลายร้านเริ่มปิด

จนมาเจอร้านหนึ่งชื่อร้าน 'จักรยานสามล้อ' อยู่ตรงข้ามกับโรงพยาบาลค่ายสุรนารี คิดขำๆ ฝั่งหนึ่งเป็นโรงพยาบาลคน อีกฝั่งโรงพยาบาลจักรยาน เพราะที่นี่อุปกรณ์ซ่อมจักรยานครบครันมากๆ มีโต๊ะผ่าตัด ผนังมีแต่เครื่องไม้เครื่องมือ อะไหล่เรียงเป็นตับ และพี่เจ้าของร้านก็เก่งมาก ซ่อมได้ทุกเคสเลย ประหนึ่งเป็นคุณหมอผ่าตัดที่เก่งเว่อร์

พี่เขาเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนทำงานประจำ ทุกเย็นหลังเลิกงานจะชอบมาซ่อมจักรยาน ชอบซื้ออุปกรณ์ซ่อม อะไหล่เก็บไว้เพียบ พี่เขารักจักรยาน รักในงานซ่อมจักรยานมาก จนสุดท้ายก็มาเปิดร้านจักรยานเป็นของตัวเอง แน็ตรู้สึกประทับใจที่เขามุ่งมั่น

ตั้งใจทำในสิ่งที่ตัวเองรัก ต่อให้มันเยอะแค่ไหนก็ไม่รู้สึกว่าเหนื่อย ไม่รู้สึกว่านี่คือการทำงาน ยิ่งได้คุยกับพี่เขามากขึ้นก็รู้สึกว่า พี่เขาเหมือนเพื่อนจอห์นเลย ที่มีความคิดแปลก ๆ เป็นตัวของตัวเอง ของเล่นก็เยอะมาก

พี่เขาคือ จอห์นเวอร์ชั่นไทย

คนที่มีลมหายใจเข้าออกเป็นจักรยาน

ในวันที่ฉันป่วย

มีวันหนึ่ง แน็ตเป็นหวัด น้ำมูกไหลตลอดเวลาเลยกินยาเข้าไป ด้วยความที่แน็ตนั่งข้างหน้า ขาก็ถีบ หลังก็พิง มีลมโชยกระทบหน้าเบา ๆพาจิตล่องลอย ขณะที่กำลังเคลิ้ม ๆ อยู่นั้น พอลก็ตบหมวกกันน็อคดังป๊าบ

“รู้นะว่าแอบหลับ ปั่นต่อเลย!”

เฮ้ย อะไรว้า ไม่ได้อู้นะ ก็คนมันไม่สบายนี่

เหตุที่พอลรู้ว่าแน็ตหลับ เพราะปกติแล้วพอลจะเป็นแรงหลักในการปั่น แน็ตเป็นแรงเสริม ถ้าแน็ตหยุดปั่นเมื่อใด พอลจะรู้สึกได้ว่ามันปั่นยากขึ้นทันที เมื่อรู้สึกว่ามันปั่นยากขึ้นผิดปกติ จึงรู้ว่าแอบหลับ

เวลาตอนขึ้นเขา พอลก็จะเป็นแรงต้น ส่วนแน็ตเป็นแรงปลาย พอพอลปั่นขึ้นฮึ้บ ๆ ใกล้จะหมดแรงแล้ว แน็ตก็จะเป็นแรงเสริมต่ออีกเฮือก (เล็ก ๆ) ถ้าคุณเคยเล่นเกมส์ต่อสู้ต่าง ๆ พอลจะ

เปรียบเหมือนพลังหลัก แล้วแน็ตเป็นพลังเสริมที่มาและไปไวมาก ช่วยกันผ่านด่านข้ามภูเขา ประมาณนั้นเลย

ฉะนั้นในวันที่ฉันป่วย เรี่ยวแรงก็ไม่มี ก็ปั่นเองไปคนเดียวก่อนนะจ๊ะ พอลคนดี




ภาคเหนือ

พอลท้องเสีย



พอลไปกินอะไรมาก็ไม่รู้ เกิดท้องเสียตอนกลางคืน พอตื่นเช้ามาจะต้องออกเดินทางต่อ พอลบอกท้องเสียอะเธอ แน็ตเห็นว่าคนท้องเสียไม่ควรปั่นจักรยานเด็ดขาด เพราะอากาศร้อนร่างกายเสียเหงื่อ เดี๋ยวจะขาดน้ำทำให้ช็อคไปซะก่อน เลยตัดสินใจอยู่ต่ออีกหนึ่งคืน เพื่อรอให้พอลอาการดีขึ้น

ตกบ่ายพอลก็ดูเหมือนหายแล้ว พอตื่นเช้ามาอีกวัน แน็ตแต่งตัว ทาครีมกันแดดเรียบร้อย พอลเดินมาบอกว่า ท้องเสียอีกละ แล้วทีนี้ก็ไม่ยอมกินอะไรเลยจ้า นอกจากน้ำอย่างเดียว เพราะกลัวจะเข้าห้องน้ำอีก ความจริงควรต้องกินข้าวบ้าง เชื้อจะได้ออกมาให้หมดและจะได้มีแรง แต่คุณเธอก็ไม่ยอมแตะอะไรเลย แถมยาก็ไม่กิน ดื้อมาก บอกให้ทำอะไรก็ไม่ยอมทำ แล้วไง ก็ไม่หายสักที

สุดท้ายเราจำเป็นต้องเดินทางแล้ว เลยค่อย ๆ ปั่นไป แวะซื้อยาฆ่าเชื้อ พอลก็ยังคงกินแต่น้ำ ไม่ยอมกินข้าว ต้องจอดทุกครึ่งชั่วโมง เพราะกลัวคุณเธอจะไม่มีแรงและอาจจะช็อคได้ การ

ป่วยครั้งนี้ถือเป็นการป่วยหนักที่สุดของพอลก็ว่าได้ แต่ถ้ามองในอีกแง่หนึ่ง ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ ได้เที่ยวตัวเมืองพิจิตรถึง 3 วันเลยทีเดียว

ปล. ได้พาพอลไปดูจระเข้ชาละวัน สถานที่ชื่อดังของพิจิตร อารมณ์โหมดเดียวกับตอนไปอนุสาวรีย์สุนทรภู่ เพราะอธิบายเรื่องราวไปเถอะ สุดท้ายฝรั่งก็ไม่เข้าใจอยู่ดี -*-

เที่ยวสุโขทัยเมืองมรดกโลก



ถ้าใครมาเที่ยวสุโขทัยและสนใจเรื่องราวประวัติศาสตร์สุโขทัย แนะนำให้มาพักแถวตัวเมืองเก่า เพราะแถบนี้มีที่พักหลายแห่ง แถมยังใกล้อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัยอีกด้วย ปกติแน็ตมาสุโขทัยทีไร ก็ชอบมาพักแถวนี้อยู่เป็นประจำ ตื่นเช้ามาก็ปั่นเข้าไปในอุทยานฯได้เลย

'**อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย**' สวยมาก มีวัดเก่าแก่ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยมากมายรวมในสถานที่แห่งนี้ ถึงขั้นได้รับการประกาศจากองค์การยูเนสโกว่า เป็นแหล่งมรดกโลก เช่น '**วัดมหาธาตุ**' เป็นวัดสำคัญประจำกรุงสุโขทัย มีพระเจดีย์มหาธาตุทรงพุ่มข้าวบิณฑ์ศิลปะแบบสุโขทัยแท้ '**วัดศรีชุม**' เป็นวัดที่ประดิษฐานพระอจนะ ซึ่งเป็นพระพุทธ รูปปางมารวิชัย และลักษณะของวิหารสร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมคล้ายมณฑป เชื่อว่าหลายคนคงรู้จัก เพราะวัดแห่งนี้มีรูปสวย ๆ จากตากล้องมือโปรฯ ที่นำมาเผยแพร่ตามเว็บไซต์หรือเฟสบุ๊คท่องเที่ยวต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีวัดอื่น ๆอีกมากมาย ที่รอให้คุณไปเยี่ยมชม เพราะถ้าให้แน็ตเล่ามา คุณก็คงไม่อินเท่ากับการได้ไปสัมผัสด้วยตัวเอง

แน็ตได้ทำหน้าที่เป็นไกด์ส่วนตัวให้พอลด้วย โดยเล่าถึงประวัติศาสตร์ความเป็นมาของอาณาจักรสุโขทัย และก็ไม่ลืมที่จะไปกราบสักการะพ่อขุนรามคำแหงมหาราช การท่องเที่ยวที่นี่ เราสามารถปั่นจักรยานได้นะจ๊ะ ใครไม่มีหาเช่าได้ คันละ 20 บาท เพราะแต่ละจุดค่อนข้างไกล เดินไปอาจจะหมดสนุก และขอแนะนำอีกอย่างหนึ่งคือ

ไปจิบกาแฟ

มีร้านกาแฟแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นเพียงแห่งเดียวที่มีบรรยากาศรายล้อมด้วยวัดเก่าภายในอุทยานฯ เป็นร้านกาแฟที่ใช้การตกแต่งด้วยไม้แนวธรรมชาติ มองไปเบื้องหน้าเป็นวิววัดมหาธาตุ ด้านข้างมีต้นไม้ใหญ่ตั้งตระหง่าน ที่มีอายุไม่ต่ำกว่าร้อยปี มันร่มรื่นเขียวขจีมาก สวยสุด ๆ

จิบ แล้วก็ ฟินน!...

ซวยเพราะใคร?

อุบัติเหตุสามารถเกิดขึ้นได้เสมอ ถ้าเราประมาทเลินเล่อ มีหลายครั้งที่แน็ตเคยเห็นคนอื่นเกือบประสบอุบัติเหตุ เพราะมัวแต่มองจักรยานเรา

มีครั้งหนึ่งตอนอยู่สุโขทัยได้เกิดเรื่องราวแบบนี้ ถึง 2 ครั้ง! ในวันเดียวกัน ครั้งแรกแน็ตกำลังจอดติดไฟแดงอยู่ มีคนขับรถกระบะเกือบไปชนท้ายรถคันข้างหน้า เพราะตามัวแต่มองจักรยานของเราสองคน อารมณ์ค่อย ๆ ชะลอรถ ตาก็หันมามองที่จักรยานซึ่งจอดขนาบข้าง

อืมม... จักรยานอะไรอะ แปลกดีนะ

มีนอนถีบได้ด้วย!

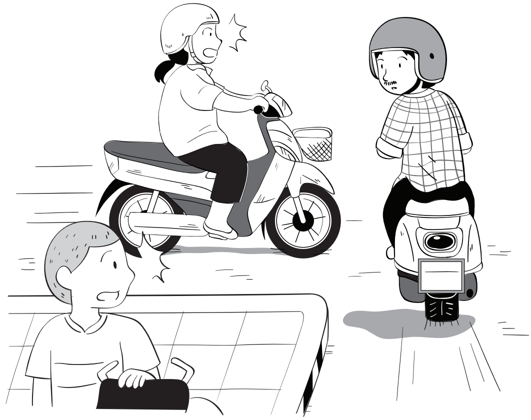
พอคนขับหันกลับไปมองรถด้านหน้า ก็เบรกหน้าทิ่มกะทันหัน

ผ่านช่วงเวลาที่เขาเรียกว่า

เส้นยาแดงผ่าแปด

ครั้งที่สอง

แน็ตจอดอยู่หน้า 7-11 แล้วทางข้างหน้าเป็นทางแยก มีลุงขี่รถมอเตอร์ไซค์แล่นผ่านมา พอลุงเห็นจักรยานของแน็ตแกก็มองใหญ่เลย คงเห็นว่ามันแปลกดี ไม่เคยเห็น ลุงหันมามองทั้งๆ ที่กำลังขี่รถมอเตอร์ไซค์อยู่ ทันใดนั้นก็มีป้าคนหนึ่งขี่รถมอเตอร์ไซค์ตัดหน้าลุงคนนั้น ก็เลยเกิดการประสานงา ดัง โครม!!! โชคดีที่ลุงกับป้าขี่กันไม่เร็ว เลยไม่เป็นอะไรมาก แต่ก็ล้มไปนอนที่พื้น -*- แน็ตก็ตกใจ เฮ้ย! เกิดอะไรขึ้น พอลบอกว่า เมื่อกี๊ก่อนเขาชนกัน ลุงคนนั้นมองจักรยานเรา สรุปเราผิดปะเนี่ย เหมือนเป็นต้นเหตุของเรื่องนี้ ฉะนั้นขอฝากไว้เป็นอุทาหรณ์ เวลาขับรถใดๆ



ตาทั้งสองข้าง ควรจะมองแต่ทางข้างหน้านะจ๊ะ

เฉียดตาย(อีกแล้ว)

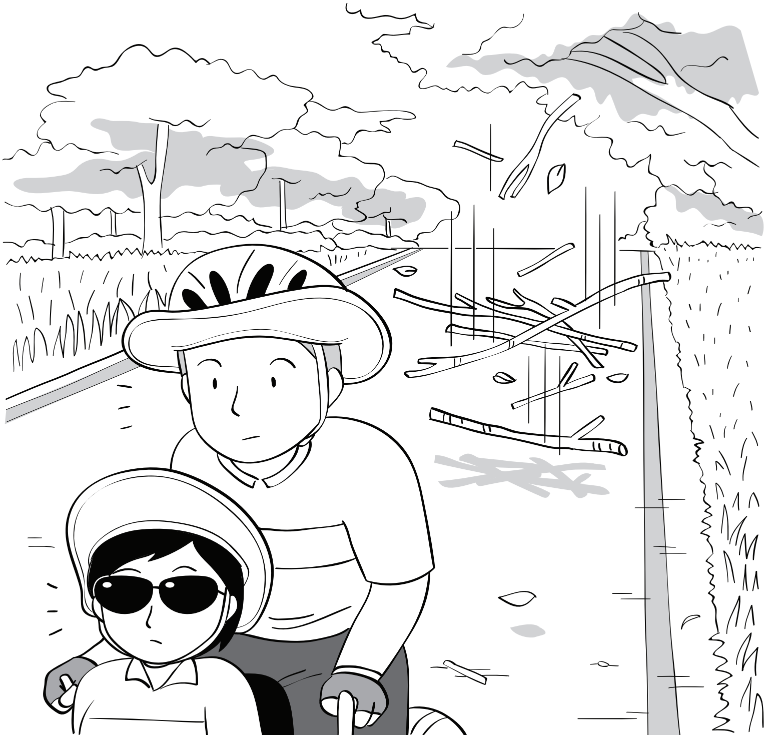
ไหนๆ ก็เล่าเรื่องไม่เป็นมงคลมาละ

ขอต่ออีกสักเรื่อง

ขณะกำลังปั่นขึ้นเขา อยู่ๆ ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างตกลงพื้น แต่ ณ เวลานั้นมันหยุดไม่ได้เลยต้องปั่นต่อไปอีกหน่อย พอหันกลับไปมอง ก็เห็นมีกิ่งไม้ท่อนใหญ่ตกลงมาตรงที่เราเพิ่งปั่นผ่านไปเมื่อกี๊

โอ้วว... เดชะบุญ

หวิดหัวแตก น็อคคาที่อีกรอบ



ถ้าพวกเราปั่นช้ากว่านี้สัก 2 วินาที ไม่รอดแน่ๆ ตอนอยู่ภาคใต้ก็เกือบโดนลูกมะพร้าวทีนึงแล้วนะ นี่ยังมาเจอกิ่งไม้ใหญ่

อีก ตั้งใจจะต้อนรับกันด้วยวิธีนี้เลยใช่มั้ย ภาคเหนือจ๋า โชคดีที่รอดมาได้ พอลก็เดินไปเก็บกิ่งไม้ เพราะกลัวคนจะประสบอุบัติเหตุ เป็นคนดีสุด ๆ การเจอเรื่องหวิดตายมันทำให้แน็ตยิ่งรู้สึกว่า ชีวิตคนเรามันไม่แน่นอน ตายได้ทุกเมื่อ ฉะนั้น

รีบใช้ชีวิตให้คุ้มเหอะ

อย่ามัวมาเสียเวลากันอีกเลย

จะได้ไม่มาบ่นเสียดายทีหลัง

เกียร์พัง

เรื่องร้าย ๆ มันยังไม่จบเพียงเท่านี้

มันยังมีต่อเนื่องที่พ่วงด้วยการเสียเงินเข้ามาอีก

ตอนนั้นกำลังจะปั่นออกจากสุโขทัย เพื่อมุ่งหน้าเข้าสู่อุตรดิตถ์ ก็เกิดมีปัญหา ไม่สามารถเปลี่ยนเกียร์จากเฟืองกลาง ๆ ขึ้นไปเฟืองใหญ่สุดได้ ซึ่งเกียร์นี้จะเหมาะสำหรับการปั่นขึ้นเขา คือปั่น ๆ ไปดันเกียร์ไม่ขึ้น ถ้าเปรียบกับขับรถเกียร์กระปุก ก็เหมือนไม่สามารถเปลี่ยนจากเกียร์ 3 ลงมาเกียร์ 1 ได้ พอเอาลงมาไม่ได้ มันก็ไม่มีแรงส่งดันขึ้นเขา หวังว่าคงจะไม่งง แล้วคุณลองคิดดูว่าหลังจากนี้ต้องขึ้นเขาไปเกือบตลอดทางของทุกจังหวัดในภาคเหนือ มันจำเป็นต้องใช้เกียร์นี้อย่างยิ่ง ฉะนั้นจึงได้เวลาซ่อมอีกแล้ว ฮ่าฮ่า

มีคนแนะนำว่าให้ไปร้าน 'Excel Electronic' ซึ่งเป็นร้าน

ที่ดูไม่ค่อยเหมือนร้านจักรยานสักเท่าไหร่ เพราะมันให้อารมณ์เหมือนเข้าร้านเครื่องใช้ไฟฟ้ามากกว่า ดูไม่น่าซ่อมจักรยานได้ แต่พอให้เขาดูเพียงไม่นานก็บอกว่า สงสัยมีปัญหาที่สายเคเบิ้ล ซึ่งเป็นสายที่เชื่อมต่อจากเกียร์ พอรื้อสายเคเบิ้ลออกมา ก็พบว่าสนิมกินหมดเลย โอ้วว... สงสัยคงผ่านศึกหนัก ตรากตรำมาเยอะ เลยต้องเปลี่ยนสายใหม่ทั้งเส้น โชคดีมากที่เจอร้านนี้และพี่เขาก็เก่งมาก ไม่งั้นได้ติดแหงกอยู่ที่นี่แน่ๆ



คนแป้น่าฮักเน้อ

ถ้าพูดถึงตัวเมืองแพร่ หลายคนคงนึกถึงแต่ 'วัดพระธาตุช่อแฮ' ซึ่งเป็นวัดที่ประดิษฐานองค์พระธาตุช่อแฮอันศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองแพร่ ในความจริงแล้วที่นี่ยังมีสถานที่น่าสนใจอีกหลายแห่ง เช่น 'วัดพระธาตุจอมแจ้ง' ซึ่งเป็นที่บรรจุพระเกศาธาตุ และพระบรมสารีริกธาตุพระหัตถ์ซ้ายของพระพุทธเจ้า 'วัดพระบาทมิ่งเมืองวรวิหาร' เป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธโกศัยศิริชัย

มหาศากยมุนี พระคู่บ้านคู่เมืองของจังหวัด และมีรอยพระพุทธบาทจำลองอยู่ภาย ในวัดอีกด้วย

เที่ยววัด 3 แห่ง น่าจะอิ่มบุญกันพอสมควร เรามาเที่ยวแถบชุมชนกันดีกว่า พอเดินไปแล้วรู้สึกได้ว่าเมืองแพร่เป็นเมืองที่เงียบสงบ คนไม่พลุกพล่าน แต่พอถึงเวลาเด็กนักเรียน หรือคนทำงานเลิกแล้ว ก็จะออกมาเดินกันขวักไขว่ ด้วยเครื่องแต่งกาย ‘ชุดม่อฮ่อม’

เดินไปไหนก็เจอแต่คนใส่ชุดม่อฮ่อม

เด็กเล็กก็ยังใส่ชุดม่อฮ่อม



ดูน่ารักจัง มันเป็นเอกลักษณ์มาก ๆ เพราะชุดม่อฮ่อมนั้นมีแต่คนเหนือใส่เท่านั้น และที่สำคัญการดีไซน์สมัยนี้ดูทันสมัย น่าใส่มากขึ้น คือรู้จักที่จะนำของเก่ามาผสมผสานกับของใหม่แล้ว

มันลงตัวมาก เห็นแล้วก็อยากจะซื้อมาใส่สักชุด

แน็ตได้มีโอกาสไปถามสำนักการท่องเที่ยวฯของที่นี่ ก็ทำให้ได้รับความรู้ใหม่ว่า ทุกวันศุกร์ คนแพร่จะแต่งชุดม่อฮ่อม โดยเฉพาะคนทำงานราชการ ครู นักเรียน เพื่อเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรม คล้ายๆ กับที่เชียงใหม่ ที่เขาจะแต่งชุดพื้นเมืองทุกวันศุกร์ และเนื่องจากดีไซน์ที่ทันสมัย ส่งผลให้ เด็กวัยรุ่นจึงนิยม เพราะมันไม่เชย หรือดูโบราณจนเกินไป แน็ตว่ามันเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่เก็บรักษาให้คนรุ่นหลังได้เห็น ได้ชื่นชม เพราะไม่อย่างงั้นแล้วสิ่งดีๆ เหล่านี้มันจะค่อยๆ จางหายไป จนไม่เหลือเอกลักษณ์ความเป็นพื้นบ้านของไทย น่าเสียดายถ้าต้องเป็นแบบนั้น

อะไรที่เป็นเอกลักษณ์ ย่อมมีคุณค่าเสมอ และความสวยงามนั้น ไม่ได้มาจากภายนอกเพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นมาจากภายใน ที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจที่ได้สวมใส่ พร้อมกับรอยยิ้มมิตรภาพ ที่พาเอานักท่องเที่ยวอย่างเราสองคนเคลิ้มไปได้ชั่วขณะ คนเมืองแป้น่าฮักเน้อ

แวะบ้านวงศ์บุรี

นอกจากการได้มาเที่ยววัด สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ของเมืองแพร่แล้ว ยังได้ไปตามรอยละครเรื่อง ‘รอยไหม’ ที่ ‘บ้านวงศ์บุรี’ หลายคนคงจะเริ่มร้อง อ๋อ! กันบ้างแล้ว ที่มีฉากบ้านสีชมพูของเจ้านางน้อย

'บ้านวงศ์บุรี' สร้างมาตั้งแต่ พ.ศ. 2440 (นานมากจริง ๆ) เป็นสถาปัตยกรรมสมัยนิยมในยุครัชกาลที่ 5 เป็นบ้านทรงปั้นหยา 2 ชั้น ฐานเป็นอิฐและซีเมนต์สูงจากพื้น 1 เมตร มีเพดานสูง หลังคาสูง มีช่องระบายลมระหว่างชั้นทั้งสอง เพื่อเพิ่มการไหลเวียนของอากาศ เนื่องจากบ้านหันหน้าเข้าทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จึงมีลมพัดเย็นในฤดูร้อน ใช้เวลาในการสร้างถึง 3 ปีเชียวล่ะ มันสวยงามมากจริง ๆ

แน็ตและพอลก็มีโอกาสได้เจอเจ้าของบ้านทายาทรุ่นที่ 5 แถมยังได้รับความรู้จากเจ้าหน้าที่ว่าบ้านหลังนี้ทำด้วยไม้สักทองทั้งหลัง ตอนนั้นใช้งบสร้างบ้านประมาณ 1,500 บาท หลายคนอ่านแล้วอาจจะเกิดความสงสัย



เฮ้ย! แน็ตลงผิดรึเปล่า มันใช่หรอ?

แน็ตขอย้ำอีกครั้งประมาณ 1,500 บาท จริง ๆ แต่คุณอย่าลืมว่า ราคาสมัยนั้นมันก็คงแพงมากโขอยู่ เอาง่าย ๆ ประมาณ 60 ปีก่อน เงิน 25 สตางค์ ก็สามารถที่จะซื้ออาหารกลางวัน พร้อมเครื่องดื่มได้ แต่สมัยนี้ 25 สตางค์ซื้อไม่ได้แม้กระทั่งลูกอมหนึ่ง

เม็ด แล้ว 1,500 บาทนี้เป็นราคาที่ขายกันอยู่สมัยร้อยกว่าปีที่แล้ว โอ้โห คำนวณไม่ถูกเลยว่าปัจจุบันจะเทียบได้กับราคาเท่าไหร่ บ้านแห่งนี้อลังการตรงที่ทำด้วยไม้สักทองทั้งหลังนี่แหละ ไม้ชั้นดีที่ไม่มีทางหดตัว ไม้สักแต่ละต้นมีอายุไม่ต่ำกว่าร้อยกว่าปี ซึ่งมันหาได้ยากแล้วในสมัยนี้

นอกจากนี้แน็ตยังได้ความรู้เกี่ยวกับทาสสมัยก่อน แถมยังได้เห็นเอกสารสำคัญที่หาดูยาก เช่น สัญญาบัตรที่ได้รับโปรดเกล้าฯ จากรัชกาลที่ 5 เอกสารซื้อขายทาสอายุกว่า 100 ปี จำนวน 49 ฉบับ เอกสารการขอสัมปทานป่าไม้ ตั๋วรูปพรรณช้างโค ฯลฯ

มันมีรายละเอียดอีกมากมาย ที่แน็ตอยากให้ลองมาเที่ยวที่บ้านวงศ์บุรีแห่งนี้ ลองใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่น่าสนใจ มาย้อนอดีตว่าคนสมัยนั้นเขาใช้ชีวิตกันแบบไหนนะ เมื่อมาเที่ยวเมืองแพร่แล้ว อย่าลืมมาที่นี่ มิเช่นนั้นแล้วจะกลายเป็นว่า เหมือนมาไม่ถึง

พี่ตู่ พี่แจน กับความบังเอิญ

ณ เมืองน่าน

ตอนนั้นแน็ตกับพอลกำลังเดินหาข้าวกินอยู่ ก็เห็นผู้หญิงผู้ชายคู่หนึ่งกำลังกินชายสี่หมี่เกี๊ยว และถัดไปมีรถจักรยานแทนดัมจอดอยู่ใกล้ ๆ พอลถามว่า ลองเข้าไปคุยกับเขามั้ย แน็ตก็บอกว่า อย่าเลย เขากำลังกินข้าวอยู่ และแล้วเราสองคนก็เดินผ่านไป...

พอถึงโรงแรมได้สักพักก็มีคนโทรศัพท์มาหา ถามว่า

ปลายสาย : ใช่คุณแน็ตมั้ยครับที่ปั่นจักรยานทั่วประเทศไทย

แน็ต : ใช่คะ

ปลายสาย : พี่ก็ปั่นจักรยานอยู่ที่น่าน เมื่อกี๊เห็นน้องเดินผ่านไป

แน็ต : ใช่คู่ที่ทานก๋วยเตี๋ยวอยู่ริมทางหรือเปล่าคะ

ปลายสาย : ใช่ๆ พี่เห็นน้องชี้ๆ พวกพี่อยู่

แน็ต : คู่ที่มีจักรยานแทนดัมจอดอยู่ข้างๆ ใช่มั้ยคะ

ปลายสาย : ใช่ๆ พี่เร่งเมียให้รีบกินเพื่อจะได้ปั่นตามมา แต่ไม่ทันน้องเดินหายไปแล้ว

แอบขำในใจ จะไม่หายได้ไงคะพี่ ก็โรงแรมที่พักอยู่ข้างๆ ร้านก๋วยเตี๋ยวที่พี่กิน

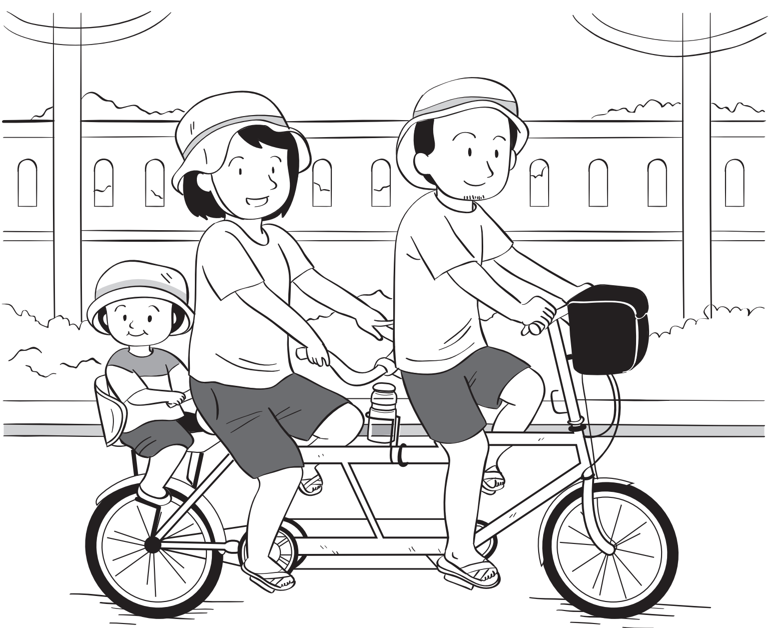
เมื่อได้มีโอกาสรู้จักกับพี่ตู่ (รัฐพล ใกล้ชิด) พี่แจน (พิชญา ใกล้ชิด) รู้สึกทึ่งในตัวพี่เขามาก พี่ทั้งสองเป็นไกด์เหมือนแน็ต แต่จะเน้นเข้าป่า ส่องนก ดูสัตว์ แถมยังเล่าประสบการณ์ให้ฟังอีกด้วย พี่เขารู้จักสัตว์ป่ามากมายหลายชนิด แถมยังชอบถ่ายรูป ฝีมือนี่บอกได้เลยว่าขั้นเทพ พี่ตู่ พี่แจน เป็นคนรักธรรมชาติมากๆ มีอุดมการณ์ที่จะใช้ชีวิตอย่างพอเพียง กินง่าย อยู่ง่าย ปลูกต้นไม้ ปลูกผักกินเอง แม้กระทั่งปลูกข้าวเอง โดยไม่ใช้สารเคมี เรียกได้ว่าอนุรักษ์ธรรมชาติสุดๆ ทำให้แน็ตนึกถึง ‘คุณสืบ นาคะเสถียร’ ตอนหลังก็มารู้ว่า คุณสืบ นาคะเสถียร ก็เป็นไอดอลของพี่ตู่ พี่แจน มีครั้งหนึ่งพี่ตู่เก็บเงินซื้อจักรยานคันแรก เพื่อปั่นไปหา

คุณสืบที่ห้วยขาแข้ง ต้องการไปให้กำลังใจและอยากบอกว่า

ไม่ใช่คุณคนเดียวนะที่รักธรรมชาติ มันยังมีคนที่รักธรรมชาติเหมือนกัน

หลังจากนั้น พี่ทั้งสองก็ใช้ชีวิตตามรอยคุณสืบมาตลอด ปั่นจักรยานอยู่เมืองน่าน จนคนที่นี่เขาจำได้ เพราะไม่มีใครปั่นจักรยานแทนดัมในเมืองนี้ กลายเป็นคนดังไปแล้ว

ขอบคุณพี่ตู่และพี่แจนที่ให้ความรู้ เลี้ยงข้าวไปสองมื้อ พาเที่ยวเมือง และอื่นๆ อีกมากมาย แต่ที่ขาดไม่ได้เลยคือ ขอบคุณมากที่โทรหาหนู ถ้าพี่ไม่โทรมา เราสองคนก็คงจะไม่ได้เจอ ไม่ได้มีโอกาสสร้างมิตรภาพที่มีค่าแบบนี้ขึ้นมา ขอบคุณจริงๆ ค่ะ



100 วัน ฉันและเธอ

มันไม่ใช่ครบ 100 วันตาย

แต่เป็น 100 วัน ที่เราสองคนจะไปด้วยกันได้รึเปล่า (โหมดดราม่า)

ออกทริปปั่นฮันนีมูนทั่วไทยมาครบ 100 วันพอดี ก็เกิดปัญหาระหว่างกันมากมาย เรื่องทะเลาะ ไม่ต้องพูดถึง เหวี่ยง ฟัด ฟาด ฟัน กันมานับไม่ถ้วน ด้วยความที่ว่าก่อนเริ่มทริปนี้ แน็ตกับพอลก็เหมือนแฟนกันปกติทั่วไปคือ ต่างคนต่างทำงาน แต่ก็มีเวลาเจอ ไปไหนด้วยกัน พอมาปั่นทัวร์ริ่งครั้งนี้ ต้องมาอยู่ด้วยกัน 24 ชั่วโมง นิสัยธาตุแท้ในมุมอื่นๆ ของอีกฝ่ายที่นานๆ ทีเห็น ก็ได้โผล่ออกมา บางทีเราก็ไม่ชอบที่เขาเป็นแบบนั้น แบบนี้ ส่วนเขาเองก็ไม่ชอบที่เราเป็นอย่างนั้น อย่างนี้เช่นกัน มันก็จะเกิดคำถามในใจ ทำไมๆๆๆ เกิดการผิดใจ หงุดหงิด โต้เถียงกันไปมา พอนานวันเข้า พูดนิดนึงก็เริ่มไม่เข้าหู ทะเลาะกันอีก



เมื่อมาถึงจุดนี้เราสองคนทะเลาะกันบ่อยมาก จนบางทีแน็ตรู้สึกอยากเลิกปั่น อึดอัด อยากกลับบ้าน มันเป็นช่วงที่อ่อนแอ ไม่อยากเผชิญกับปัญหานี้ แต่ก็กลับไม่ได้ ทำได้เพียงถอนหายใจ

ต่อมาก็เริ่มคิดได้ เริ่มปล่อยวาง เริ่มเข้าใจว่าปัญหาอยู่ตรงไหน พยายามคุยกัน สื่อสารกันให้มากขึ้น เพื่อปรับความเข้าใจ ไม่พอใจอะไรก็ให้บอกมาตรง ๆ ไม่ใช่เก็บเอาไว้ สิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็นมาก ๆ สำหรับคู่รักทุกคู่เลยนะ

จากเรื่องนี้ได้ทำให้แน็ตรู้ว่า การมาปั่นทัวร์ริ่งแบบนี้ ไม่เหมาะที่จะใช้เป็นทริปสำหรับฮันนีมูนอย่างแรง เมื่อคุณอ่านมาตรงจุดนี้ แล้วคิดอยากจะชวนแฟนมาฮันนีมูนด้วยการปั่นจักรยานทัวร์ริ่งแบบเราสองคน แน็ตขอเตือนไว้ก่อนเลย

อย่าเพิ่งดีกว่าจ้า

แน็ตคิดว่าการปั่นจักรยานทัวร์ริ่งแบบมาเป็นคู่ เหมาะที่จะมาปั่นก่อนแต่งงาน เพื่อทดสอบนิสัย ใจคออย่างลึกซึ้งว่า คนนี้ ๆ รักเรามากแค่ไหน จะดูแลเราได้มั้ย เห็นแก่ตัวเอาตัวรอดรึเปล่า จะไปด้วยกันได้ไหม เพราะแต่ละสถานี แต่ละเส้นทางที่เราต้องผ่านนั้นมันจะมีสถานการณ์บังคับให้แต่ละฝ่ายแสดงธาตุแท้ออกมา มีอุปสรรคต่าง ๆ มาทดสอบคุณทั้งสองว่า จะไปด้วยกันรอดหรือไม่ เมื่อผ่านสิ่งเหล่านี้มาได้ มันจะทำให้คุณตัดสินใจได้ว่า

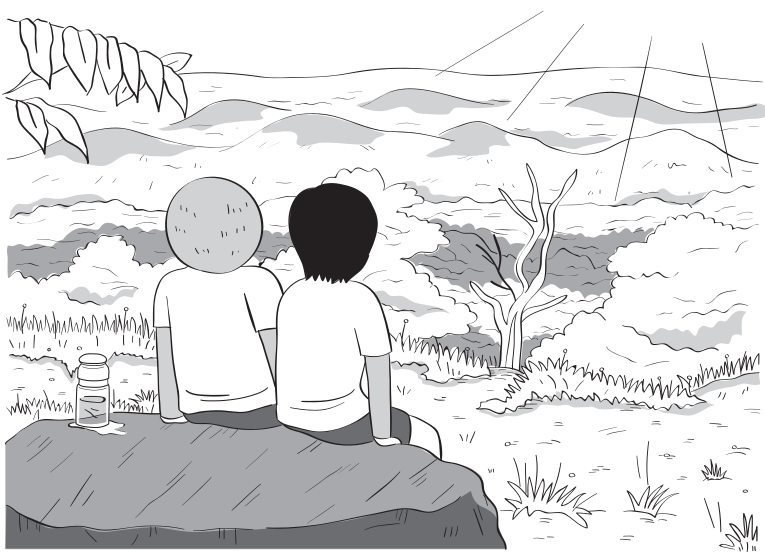
เราควรจะแต่งงานกันอยู่ไหม

หรือ เราเลิกกันเถอะ

ถ้าคู่ของคุณแต่งงานกันมานาน รู้นิสัยกันอย่างดีแล้ว ลองปั่นทัวร์ริ่งกระชับความสัมพันธ์กันดู วิธีนี้ไม่เลวเลย เผลอ ๆ คราวนี้ได้กระชุ่มกระชวย เหมือนข้าวใหม่ปลามันกันอีกรอบ อิอิ

เชียงม่วน

ชื่อเชียงม่วน ฟังดูน่าจะเฮฮาม่วนใจ๋ อะไรทำนองนี้ แต่เราสองคนไม่ม่วนด้วย ระหว่างปั่นจากน่านเข้าพะเยา ต้องผ่านเชียงม่วน แต่ก็เกิดเรื่องให้หมดความม่วน (สนุก) เพราะเบรกหลังเกิดมีปัญหา คือเบรกมันร้อนจนถึงจุดๆหนึ่ง มันก็จะเริ่มไม่เบรกให้ละ แถมผ้าเบรกเริ่มบางลงแล้วด้วย ทำให้ตอนลงเขามันลำบากมาก แทนที่จะได้ปล่อยจักรยานแล้วเอ็นจอยกับลมปะทะหน้า กลับต้องลดระดับความเร็วลง ค่อยๆเบรกอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าไม่ชะลอความเร็ว มีหลุดโค้งแน่นอน เพราะตอนนี้เหลือเพียงเบรกหน้าเท่านั้นที่ยังทำงาน และโค้งข้างหน้าก็เยอะมาก



แต่ถ้าใครปั่นมาถึงเชียงม่วนแล้ว แนะนำให้จอดชมวิวบนจุดสุดยอด เพราะมันสุดยอดจริง ๆ ถึงแม้ตอนปั่นขึ้นมา จะเหนื่อยจะร้อน พาลให้เราหงุดหงิดได้ แต่เมื่อขึ้นมาถึงได้สัมผัสบรรยากาศบนภูเขา ชมวิวทิวทัศน์ที่อยู่เบื้องหน้า มันจะทำให้ทุกอย่างที่ร้อนเครียด ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ หายปลิดทิ้ง มีแต่ความเย็นชื่นใจ เข้ามาแทนที่ มันไม่ได้หากันได้ง่าย ๆ กับบรรยากาศแบบนี้

ธรรมชาติบำบัดสุด ๆ

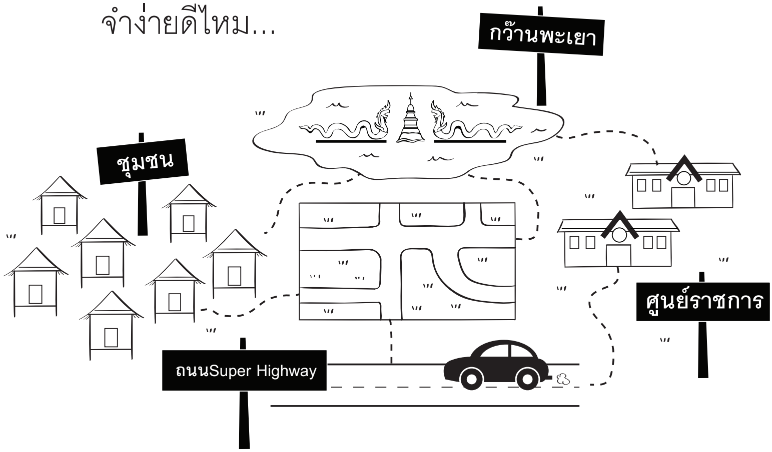
ผังเมืองพะเยา

ที่พะเยา มีการจัดแผนผังเมืองเป็นสัดส่วนมาก ปกติแน็ตไปในหลาย ๆ เมืองทุกอย่างจะรวมกัน ไม่ว่าจะเป็นชุมชนบ้านเรือน เกสต์เฮ้าส์ โรงแรม สถานที่ราชการ สถานที่ท่องเที่ยว แต่เมืองพะเยาจัดโซนนิ่ง แยกกันอย่างชัดเจน

คุณลองวาดสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านบนเป็นกว๊านพะเยา ด้านซ้ายมือเป็นชุมชนบ้านเรือน เรียกง่าย ๆ เป็นโซนคนอยู่อาศัย ส่วนด้านขวามือจะเป็นโซนของสถานที่ราชการต่าง ๆ ถ้าจะคุณจะไปติดต่อธุระตามสถานที่ราชการหลายแห่ง สามารถทำวันเดียวได้หลายที่เลย เพราะแต่ละสถานที่อยู่ติดกันหมด วันเดียวเอาอยู่จริง ๆ (ถ้าคิวไม่รอนานจนเกินไปนะ) ส่วนด้านล่างจะเป็นถนนซุปเปอร์ไฮเวย์ ฉะนั้นปั่นจักรยานที่นี่ง่ายมากก...

ปั่นขึ้นไปกว๊าน

ลงล่างไปถนนซุปเปอร์
ซ้ายบ้านคน
ขวาราชการ
จำง่ายดีไหม...



ร่าวงเพื่อสุขภาพ

นอกจากแผนผังเมืองพะเยาที่น่ารักแล้ว
ยังมีอีกหนึ่งเรื่องที่น่ารักไม่แพ้กัน

ที่กว๊านพะเยา จะมีบริเวณไว้ทำกิจกรรม เช่นออกกำลังกาย ปกติคนภาคกลางเขาจะนิยมเต้นแอโรบิกกัน แต่คนภาคเหนือนิยมรำวงเพื่อสุขภาพ คุณอาจจะคิดว่าคงมีแต่คนแก่ ๆ พวกสูงวัย แต่ผิดนะจ๊ะ หนุ่มสาวก็มารำวงด้วย เรียกได้ว่า มีทุกเพศทุกวัยจริง ๆ พวกเขาก็รำกันมันส์มาก น่ารักดีนะ มารำวงกัน สุขภาพจิตก็ดี ร่างกายก็แข็งแรง และยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน

ไปในตัวอีกด้วย เหมือนเป็นการสร้างกระแสให้คนรุ่นใหม่ กล้าที่จะออกมารำวง มันไม่ใช่เรื่องโบราณที่ไม่มีใครทำกันแล้ว แต่ถ้าไม่ออกมารำวงนี่สิ เชยระเบิดเลย

งั้นเรามารำวงกันเถอะ



ล้างจักรยาน สบายจิต

แน่นอนว่า ปั่นจักรยานผ่านมาหลายวัน ย่อมต้องผ่านศึกมากมาย และแล้วก็ได้เวลาล้างจักรยานสักที ปกติ แน็ตจะชอบล้างคนเดียว ถ้าพอลล้างมันจะสะอาดแค่ระดับนึง แต่ถ้าแน็ตล้างเอง จักรยานจะสะอาดเอี่ยมอ่องกว่า จะบอกว่าตัวเองล้างสะอาดกว่าว่างั้นเหอะ ฮ่าฮ่า แต่แน็ตจะพูดตรงๆ แบบนั้นก็ไม่ดี มันต้องถนอมน้ำใจกัน แน็ตเลยอาสาล้างเองตลอด



นี่มันงานของฉัน อย่ายุ่ง!

การล้างจักรยานของแน็ต จะค่อย ๆ ทำไปเรื่อย ๆ ด้วยใจจดจ่ออยู่ที่จักรยาน ขัด ๆ ถู ๆ ลูบ ๆ แถมยังคุยกับจักรยานไปด้วย

"เดี๋ยวจะล้างให้สะอาด ๆ เลย ขอบคุณมากนะที่อดทนมาถึงตอนนี้"

ก่อนที่จะเริ่มล้างจักรยาน แน็ตได้เก็บสะสมพลังงานไม่ดีบางอย่างไว้ เช่น ความเครียด ความหงุดหงิดใจ ความฟุ้งซ่านต่าง ๆ นา ๆ แต่พอระหว่างขัดถูจักรยาน มันเหมือนได้ชำระล้างจิตใจของตัวเองไปด้วย ยิ่งเราขัดสะอาดมากเท่าไหร่ จิตใจเราก็ยิ่งชำระล้างให้สะอาดมากขึ้นเท่านั้น เมื่อแน็ตล้างจักรยานเสร็จทุกอย่างมันดู

โล่งง...
เบา สบาย
และอารมณ์ดี
ถ้าไม่เชื่อ คุณลองทำดูสิ

เด็กท้องฟ้าจำลอง

ยังคงเป็นช่วงพักร่างกายหลังจากปั่นมาอย่างหนัก เราสองคนยังคงอยู่พะเยา เลยไปตะลอนเที่ยวที่ท้องฟ้าจำลอง ที่นี่เหมือนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และดาราศาสตร์ เน้นให้เป็นแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง ยิ่งถ้าใครชอบดูดาว ที่ศูนย์นี้มีโดมเหมือนเป็นหอดูดาวด้วยนะ แน็ตคิดว่ามันน่าสนใจดี จึงชวนพอลเข้าไปดูนิทรรศการ

ระหว่างที่เดินดูอยู่ข้างใน ก็มีกลุ่มน้องๆ วัยประถมต้น 3 คน เดินมาถามว่า

“พี่! อยากดูวิดีโอนั้นมั้ย เขากำลังจะเปิดวีดีโอให้ดู”

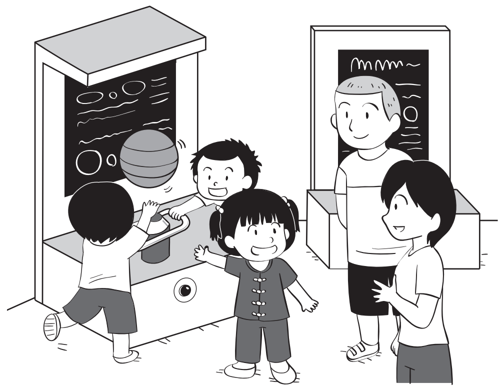
ที่นี่มีกฎว่า ในแต่ละรอบ ถ้าคนดูไม่ถึง 10 คน ก็จะไม่ฉายให้ น้องๆ กลุ่มนี้เลยมาเกณฑ์ผู้คนไปดูนั่นเอง แล้วแน็ตกับพอลอยากไปดูพอดี สุดท้ายคนไม่ครบขาดไป 2 คน แต่เจ้าหน้าที่ใจดียอมฉายให้ วิดีโอที่แน็ตเข้าไปดูนั้น เป็นการ์ตูนให้ความรู้เรื่องราวเกี่ยวกับวงจรสัตว์ สัตว์แต่ละตัวมีวิวัฒนาการอย่างไรบ้าง พอดูจบก็คิดว่าต่างคนต่างแยกย้าย แต่ที่ไหนได้ น้องๆ กลุ่มเดิมเดิน

ตามมาแล้วถามว่า

"ให้พวกหนูเป็นไกด์ในพิพิธภัณฑ์มั้ยคะ"

แน็ตกับพอลก็ตกลง เพราะไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว

น้องๆ กลุ่มนี้น่ารักมาก พยายามอธิบายทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ฟังรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง แต่แน็ต ชอบที่น้องๆ กล้ามาคุยกับเรา กล้าที่จะพูดภาษา



อังกฤษกับพอล ได้ถามน้องๆ ไปว่า ทำไมถึงมาที่นี่กันล่ะ น้องๆ บอกว่า พวกหนูมาบ่อยในวันเสาร์ - อาทิตย์ เพราะที่นี่แอร์เย็น และชอบทดลองของพวกนี้ด้วย ที่โรงเรียนก็สอน ได้ฟังแล้วรู้สึกว่า เด็กเหล่านี้ ใฝ่เรียนและกล้าแสดงออก น่ารักทุกคนเลย นี่แหละเยาวชนที่ดีของชาติ โตขึ้นมาต้องพาชาติเจริญแน่นอน

ก่อนแยกย้ายกัน แน็ตบอกน้องๆ ว่า เราสองคนปั่นจักรยานท่องเที่ยวประเทศไทย สนใจจะลองนั่งจักรยานพี่มั้ย ตอนแรกน้องๆ ยังดูไม่ค่อยกล้า แต่แล้วก็มาโอน้อยออกกันว่าใครจะได้ขึ้นคนแรก ระหว่างที่พอลพาคนแรกไป คนที่สองและสามก็เริ่มเป่ายิ้งฉุบกัน พอพาคนแรกมาส่ง คนที่สองก็กระโดดขึ้นอย่างรวดเร็ว แน็ตก็ถามน้องคนแรกว่าเป็นไงสนุกมั้ย น้องบอก ตื่นเต้น เลี้ยว

แต่ละทีเหมือนจะชนกับข้างหน้า ฮ่าฮ่า ได้เห็นเด็ก ๆสนุกสนานกันก็รู้สึกดี เหมือนตอนพาเด็ก ๆบ้านโฮมฮักที่ยโสธรปั่นจักรยานเล่นเลย ก่อนลากันจริง ๆ น้องสามคนบอกว่า ขอบคุณมากค่ะที่พาพวกหนูปั่นจักรยานเล่น แน็ตก็ตอบกลับไปว่า ถือเป็นการตอบแทนจากพวกพี่ที่น้อง ๆ มาเป็นไกด์ให้ น่ารักเนอะ เยาวชนไทย ที่ยังใฝ่เรียน และยังมีมารยาทให้เห็นอยู่

จากกลุ่มเยาวชนที่ดี

ก็มีเยาวชนอีกกลุ่มเข้ามาเปรียบเทียบให้เห็น

ระหว่างที่ให้น้องคนที่สองปั่นจักรยาน ก็แอบเห็นกลุ่มวัยรุ่นหญิงสองคนขี่มอเตอร์ไซค์มา อยู่ดี ๆก็มีอีกคันโผล่มาเทียบข้างแล้วก็ถีบมอเตอร์ไซค์คันแรกล้ม ทำให้น้องผู้หญิงสองคนลงไปนอนกับพื้น ตอนแรกนึกว่าอุบัติเหตุ แต่ที่ไหนได้ ไอ้กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่ถีบมอเตอร์ไซค์ล้ม ลงมารุมทำร้ายน้องผู้หญิงที่ล้มอยู่ คนหนึ่งชกหัว อีกคนใช้เท้ากระทืบ เห็นต่อหน้าต่อตา กลางวันแสก ๆ สถานที่โล่ง ๆ คือไม่อายกันเลย สักพักมีคนขับรถผ่านมาบีบแตรไล่ เด็กผู้หญิงที่รุมกระทืบก็รีบหนีขึ้นมอเตอร์ไซค์ไป...

มันอะไรกันเนี่ย!

เคยเห็นแต่ในคลิป ไม่คิดว่าจะได้มาเห็นคาตาเช่นนี้ แต่ละคนนี่ยังใส่ชุดนักเรียนอยู่เลย ให้เต็มที่ก็ม.ต้นอะ แล้วกระทืบหัวเขาแบบนั้น ก็ไม่รู้ว่าน้องสองคนนั้นเป็นอะไรมากมั้ย พอลมาไม่ทันเห็นเหตุการณ์ ก็เลยเล่าให้ฟัง พอล บอกว่า แย่งผู้ชายหรือเปล่าแน็ตคิดว่าน่าจะใช่แหละ มันคงไม่น่าจะใช่เหตุผลอื่น โคตรเถื่อน

เยาวชนสมัยนี้กล้าถึงขนาดนี้แล้วเหรอ ก็ได้แต่ภาวนาว่า เยาวชนกลุ่มเล็กที่มีมารยาทและใฝ่เรียนเหล่านี้ จะไม่กลายร่างเป็นเยาวชนอย่างนั้นในอนาคต หวังว่าเขาจะเป็นเยาวชนที่ดีของชาติ

วัดร่องขุ่น

ณ เชียงราย

ท้องฟ้าสดใส กับ อากาศดี ๆ

น้องชายพี่เจมส์ที่ศรีสะเกษ (จุมพล ปริตรโตทก) พาปั่นเข้าเมืองเชียงรายโดยที่ไม่ลืมพาไปแวะ '**วัดร่องขุ่น**' โดยไปกันแต่เช้า เลยยังไม่ค่อยมีคน ปกติคนส่วนใหญ่เมื่อมาที่นี่จะสนใจส่วนโบสถ์อลังการสีขาวด้านหน้า ที่ต้องต่อคิวยาวเหยียด เพื่อเข้าชมความงามด้านในถ่ายรูปอย่างไรก็ติดคนอยู่ดี แน็ตยอมรับว่าที่นี่สวยงามมาก และการได้มาเที่ยวแบบปลอดคนเช่นนี้ ทำให้แน็ตได้มีเวลาค่อย ๆ ชื่นชมความงามของงานพุทธศิลป์ทั้งแบบสถาปัตยกรรม ประติมากรรมปูนปั้น และที่สำคัญแน็ตได้มีโอกาสเข้าชมแกลอรี่ผลงานจิตรกรรม ที่สะท้อนถึงความเชื่อในพระพุทธศาสนาของ 'อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์'

ปกติแน็ตดูงานศิลปะไม่เป็นหรอก แต่พอได้มาดูผลงานของอาจารย์ ก็เริ่มเข้าใจบางอย่างในสิ่งที่อาจารย์อยากจะสื่อ มันไม่ใช่ภาพวาดธรรมดา แต่มันมีความหมาย อยู่ที่ว่าคุณมองเห็นอะไร แน็ตอยากให้มาลองดูผลงานภาพเขียนของอาจารย์ที่มีเอกลักษณ์และคุณค่า ซึ่งไม่ต่างจากงานศิลปะที่อยู่ด้านนอกเลย

มันสุดยอดมาก ถ้าแน็ตได้เจออาจารย์เฉลิมชัยตัวเป็นๆ แล้วเซ็นลงในสมุดให้ด้วย จะเป็นอะไรที่ปลาบปลื้มมาก (อร๊าย)

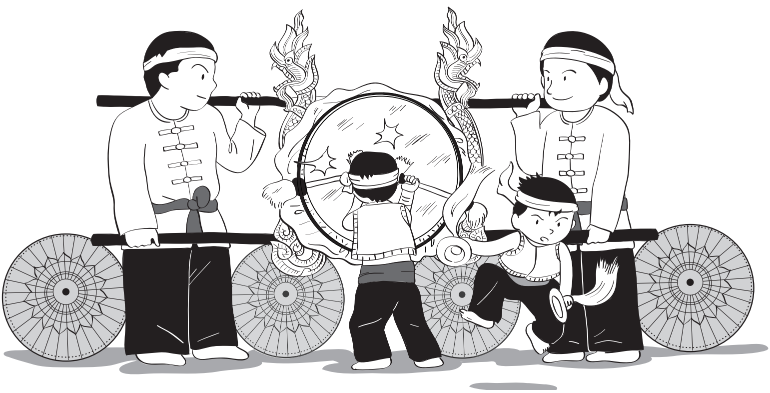
พอลถามแน็ตว่า อาจารย์เฉลิมชัยเป็นใคร แน็ตก็พยายามอธิบายว่า เขาเป็นนักจิตรกรไทยที่มีชื่อเสียง มีผลงานโน้นนี้มากมาย และเป็นผู้สร้างวัดร่องขุ่นนี้แหละ พอลก็ถามต่อว่า ตัวเขาจะรู้ได้ไงว่าคนไหนคืออาจารย์เฉลิมชัย แน็ตก็บอกว่า อาจารย์ชอบใส่ชุดม่อฮ่อม แล้วทำท่านี้... (แน็ตเลียนแบบท่าประจำของอาจารย์เฉลิมชัยให้ดู) เดินไปเดินมาเจอหุ่นอาจารย์พอดี เลยชี้นี่ไงๆ เหมือนอาจาร์ยเฉลิมชัยเป๊ะเลย



ถนนคนม่วน

ถนนคนม่วนที่เชียงราย อารมณ์คล้ายๆ กับถนนคนเดิน

ที่ประตูท่าแพของเชียงใหม่ เป็นถนนที่เปิดโอกาสให้คนมาแสดงความสามารถ บางอย่างเราก็ไม่เคยเห็น เช่น ร้องเพลงเกี้ยวจีบกันแบบสมัยก่อน นี่คือครั้งแรกที่โสตประสาทได้รับฟัง ดูเขาแสดงท่าทีเกี้ยวพาราสีได้น่ารักมาก



นอกจากนี้ยังมีการละเล่น ฟ้อนรำ ร้องเพลงมากมาย แต่ที่ประทับใจแน็ตมากที่สุดคือ กลุ่มเด็กที่เล่นกลองสะบัดชัย อาจารย์คนที่สอน เขาเห็นเด็กเยาวชนเหล่านี้ไม่มีอะไรทำ ถ้าปล่อยไว้ก็อาจติดยาได้ เลยรวบรวมมาสอนให้เล่นกลองสะบัดชัย เพื่อเป็นการสืบสานวัฒนธรรมไทยให้คงอยู่ต่อไป เป็นความคิดที่ดีมาก แน็ตรู้สึกนับถืออาจารย์ท่านนั้นจริงๆ ค่ะ ที่เมตตาและหวังดีกับเด็กๆ เช่นนี้ น้องๆ เล่นกลองได้พร้อมเพรียง สวยงาม สามารถเอาไปโชว์งานใหญ่ ให้ แขกบ้านแขกเมืองชาวต่างชาติดูได้เลย น่าชื่นชมมากๆ

เดินเที่ยวเพลินๆ ก็ได้มาเห็นการรำวงเพื่อสุขภาพ อร๊ายยยยยน่ารักมาก และเวทีก็ใหญ่มากด้วย แถมคนก็เยอะมาก อยากเข้าไป

ร่วมวงด้วย แต่ไม่รู้จังหวะและสเต็ปในการเต้น ฮ่าฮ่า เห็นเขารำกันแล้วก็เริ่มเข้าใจว่า ทำไมถึงลดน้ำหนักได้ เพราะมันไม่เหมือนการรำวงแบบที่เราเคยคิดมาก่อน เห็นแล้วมันน่าสนุกดี

หลังจากนั้นแน็ตได้ไปลองกินจิ้งหรีดทอดครั้งแรก พี่อู๊ด (ภูริภัทร สันติสงวนศักดิ์) รุ่นพี่ที่มหาลัย เป็นเจ้าภาพพาเที่ยวและพาเปิบพิสดาร ตอนแรกแน็ตกับพอลก็ไม่ค่อยกล้ากิน แต่สุดท้ายลองกินทั้งคู่ เหมือนจะไม่มีอะไร พอเคี้ยวเสร็จ เฮ้ย! อะไรติดฟัน พอลองใช้ลิ้นดุนๆ ลักษณะเหมือนเส้นๆ ยาวๆ

นั่นมัน...ขาจิ้งหรีด!

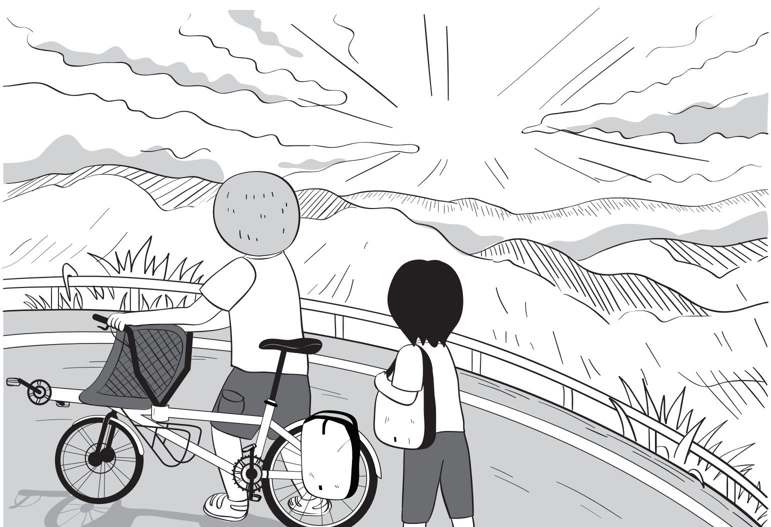
อ๊ากก!

แน็ตได้เห็นวิธีการทอดของเมนูนี้คือ เขาเอาจิ้งหรีดเป็นๆ ไปจุ่มน้ำเย็น แล้วเอาลงกระทะเดือดซู่... พอได้ที่ก็เอาขึ้น โรยเกลือกินได้เลย แอบโหดร้ายนิดๆ นี่แหละประสบการณ์การกินจิ้งหรีดครั้งแรก ประทับใจสุดๆ -*-

ความงามที่ซ่อนอยู่

ก่อนออกจากเชียงรายเพื่อปั่นเข้าเขตจังหวัดเชียงใหม่ อย่างที่รู้ๆ กันว่าจากจุดนี้เราจะเริ่มเข้าสู่โซนเขาและเนิน ใครเคยปั่นมาก่อนก็ไม่ต้องอธิบายอะไรมาก แต่ใครที่ไม่เคยปั่นมาเส้นทางนี้ก็จะขออธิบายว่า ช่วงอำเภอพร้าว อำเภอปางมะผ้า อำเภอปายมันเป็นการปั่นขึ้นเขาอันหฤโหด ระดับสูงสุดของเส้นทางนี้อยู่ที่

1,400 กว่าเมตรจากระดับน้ำทะเล และมันมีบางช่วงที่สูง 950 เมตร แล้วก็ลงไป 400 เมตร แล้วก็ขึ้นๆ ลงๆ จนถึงจุดสุงสุด จากที่ขึ้นเขาบ้านหลวงและเชียงม่วนมา แค่ระดับความสูง 700 เมตรจากระดับน้ำทะเล ยังเล่นเอาปางตาย คิดว่าถ้าไปขึ้นเขาที่เหลือหลังจากนี้คงไม่ต้องพูดถึง เลยตัดสินใจว่า จะส่งสัมภาระ 70% เช่นพวกอุปกรณ์ซ่อมจักรยาน เสื้อผ้า สมุด สิ่งของที่ไม่จำเป็นต่างๆ ฝากไว้กับน้าที่เชียงใหม่ รวม 20 กิโลกรัม แล้วก็ภาวนาว่า 30% ที่หิ้วมานี่ จะไม่หนักเกินไป



พอเข้าสู่อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ จักรยานก็มีปัญหาเวลาจะเปลี่ยนเกียร์เพื่อให้โซ่จักรยานไปเกาะเฟืองใหญ่ มันก็ไม่เกาะ รอบแรกที่ซ่อมนั้นเพราะสายเคเบิ้ลมีปัญหา แต่รอบนี้เฟืองฟันดันทู่อีก เลยทำให้ไม่สามารถเอาแน็ตและพอลขึ้นเนินไปด้วย

กันได้ ทำได้เพียงแค่คนเดียวเท่านั้น พอจะซ่อมก็ไม่มีอุปกรณ์ซ่อม เอ๊ะ! แต่ถ้ามาคิดดูดีๆ ต่อให้มีอุปกรณ์ซ่อมก็ซ่อมไม่ได้อยู่ดี เพราะไม่ได้หิ้วชุดเกียร์สำรองมาด้วย (ว่าแต่ใครจะพกมาด้วยเนี่ย) อยู่กลางเขา ไม่มีร้านจักรยานช่วยเปลี่ยนเกียร์ชุดใหม่ด้วย มาตายอะไรตอนนี้ก็ไม่รู้ ซวยจริง

แล้วทีนี้เอาไง...เดินสิจ๊ะ ฮ่าฮ่า

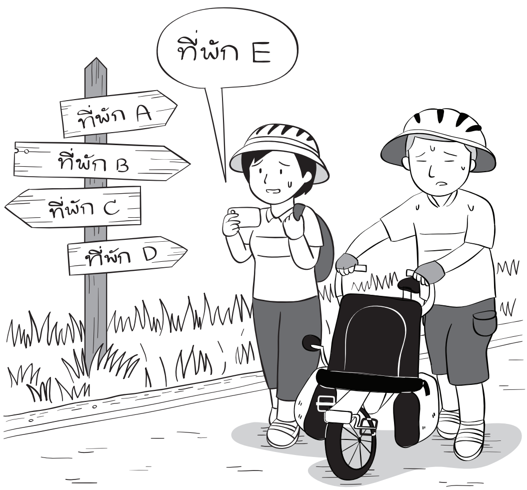
ให้พอลปั่นขึ้นไป ส่วนแน็ตเดินขึ้นเขาตามไปอย่างช้าๆ ในท่ามกลางแสงแดดและความเชื่องช้านั้น แน็ตได้เห็นสิ่งสวยงามเจริญตาเจริญใจ เพราะข้างทางมีกลุ่มดอกบัวตอง แถมยังมีผีเสื้อสีสวยหลายตัว บินมาชมความงามของดอกไม้อีกด้วย การที่เราเดินทางช้ามันก็ไม่ได้เป็นข้อเสียสักหน่อย เพราะมันทำให้เราได้สัมผัส ได้ใกล้ชิดธรรมชาติมากขึ้น มัวแต่ก้มหน้าก้มตาปั่น เอาแต่จะไปให้ถึงเร็วๆ จนลืมมองรอบข้าง มันก็ไม่ได้อะไรเลย

แล้วที่เป็นอีกหนึ่งไฮไลท์คือ ได้ปั่นจักรยานตรงสันเขา รอบด้านเห็นแต่ภูเขาในเชิงโล่งกว้าง เหลือบขึ้นเจอท้องฟ้า เหลือบลงล่างเจอเนินเขา มองตรงเหมือนภาพพาโนรามา มันสวยมาก นี่แหละการมาปั่นจักรยาน ที่ช่วยให้เราได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติมากขึ้น

โซ่ขาด

น้องโซ่ยังคงมีปัญหากับพี่เฟืองอยู่ เราก็พยายามใช้งานแบบถนอมน้ำใจกันสุดๆ ประคับประคอง ไม่ให้มันรุนแรงไปมากกว่านี้ แต่

พอปั่นมาถึงจุด ๆ หนึ่ง เริ่มติดขัด เหมือนความสัมพันธ์เข้าสู่จุดแตกหัก ที่ไม่สามารถไปด้วยกันได้อีกต่อไป โซ่ไปค้างอยู่ข้างหลังเฟืองตัวใหญ่สุด (เลยเฟืองไปอีก) พอพยายาม



ดึงออก ได้ยินเสียงขาดดังผึง แล้ว...โซ่ก็ขาดจ้า ตอนนี้แย่กว่าเดิม ความจริงพกอุปกรณ์ซ่อมมานะ แต่ดันส่งฝากน้าที่เชียงใหม่แล้ว ร้านจักรยานก็ไม่มี เพราะอยู่ท่ามกลางขุนเขา เส้นทางก็ขึ้น ๆ ลง ๆ ดีนะที่มีขึ้นแล้วลง เพราะเมื่อเราดันจักรยานขึ้น ก็สามารถใช้แรงโน้มถ่วงพาเรากับจักรยานลงได้โดยไม่ต้องเปลืองแรงมากนัก แต่ถ้าเป็นทางเรียบอย่างเดียว เดินกันอ้วกแตกตลอดระยะทาง 15 กิโลเมตรแน่ๆ

แล้วจูงไปไหน?

ไปที่พักที่ได้ทำการจองล่วงหน้าไว้เป็นครั้งแรก

T T ฮือ... อยากร้องไห้

บ่นกับตัวเอง นี่ฉันเกิดบ้า จองทำไมฟะ ทุกทีก็ไม่เคยจองไปตายเอาดาบหน้าตลอด ผ่านที่พักไปหลายที่มาก ได้แต่มองตาละห้อย แล้วก้มหน้าก้มตาจูงจักรยานต่อไป โอยย... นี่มันเวรกรรมอะไรของฉัน

ต้องรบกวนให้น้าที่อยู่เชียงใหม่ขับรถเอาอุปกรณ์ซ่อมที่ฝากไปคราวนั้น มาให้ถึงที่พัก (ลำบากน้าอีก) เพื่อจะได้ซ่อมโซ่ให้กลับมาปั่นใหม่ได้อีกครั้ง และด้วยความที่เครื่องมือนี้ไม่เคยใช้เลย พอกดลงไปที่ตัวล็อคของโซ่...

หักคามือ!

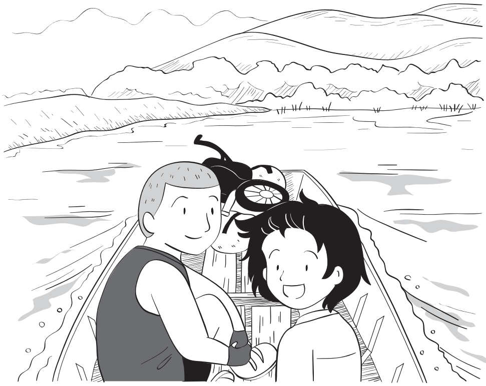
เงิบไปเลยจ้า น้าคงเงิบไปด้วยอีกคน นี่ฉันอุตส่าห์ขับรถมาจากเชียงใหม่เพื่อเอาอุปกรณ์มาให้ซ่อม แล้วก็ไม่ได้ประโยชน์ แถมยังต้องเอาจักรยานไปส่งซ่อมในตัวเมืองที่ใกล้ที่สุดอีก สุดท้ายได้ร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ช่วยซ่อมให้ ถึงแม้จะดูรุนแรงไปหน่อย แต่ก็ทำให้โซ่กลับมาใช้งานได้ แต่ยังใช้เกียร์ใหญ่ไม่ได้อยู่ดี อาศัยค่อย ๆปั่นไปเหมือนเดิม พยายามประคับประคอง ไม่ฝืนใจเขา ถ้าไม่ไหวเดี๋ยวลงเดินเอง เพื่อไปให้ถึงอำเภอปายให้ได้

เขื่อนแม่งัด, จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อมาถึงอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ และกำลังจะปั่นเข้าอำเภอแม่แตง ก็อยากจะเปลี่ยนอารมณ์มานั่งเรือชมวิวเขื่อนแม่งัด แน็ตโทรศัพท์ไปถึงสำนักงานการท่องเที่ยวฯ ก็ได้ข้อมูลมาให้ติดต่อไปถามที่แพเองเลย แน็ตอยากได้เรือมารับที่ท่าเรือ โดยปกติแล้วจะมีเรือแล่นอยู่แค่ภายในเขื่อนเท่านั้น ไม่มีรับจากต้นทางไปส่งปลายทาง พี่เจ้าของแพไม่มีเรือไปรับไกลถึงขนาดนั้น แต่เขาก็ยินดีช่วย สุดท้ายได้เบอร์ของคนขับเรือเล็ก รับจากท่าเรือเล็กแม่

ปั๊ง แล้วไปส่งที่ท่าเรือแม่งัด ราคา 1,200 บาท ใครสนใจติดต่อได้ที่ คุณชล 088 - 435 - 5902 นะจ๊ะ

ตอนที่คุยกับคุณชล เขาก็ยอมรับว่าไม่เคยมาทางนี้เหมือนกัน ไม่รู้ว่าท่าเรือเล็กแม่ปั๊งนี่อยู่ตรงส่วนไหนของ ตำบลแม่ปั๊ง แต่พี่เขาว่ามันมีอยู่ท่าเดียว ถามคนแถวนั้นเขารู้แน่นอน แน็ตก็โอเคมีท่าเดียวคงหาไม่ยาก แต่ที่ไหนได้ เอาเข้าจริง ถามใครส่วนใหญ่ไม่มีใครรู้ บางคนบอกอยู่ใกล้สถานีตำรวจ พอไปถึงเจอสะพานใหญ่ข้ามแม่น้ำนะ แต่ไอ้แม่น้ำเนี่ย มันไม่มีน้ำ ไม่ใช่ท่าเรือร้อยเปอร์เซ็นต์ ไปถามตำรวจที่สถานี คำพูดแรกที่เขาบอกคือ ที่นี่มีท่าเรือด้วยเหรอ คิดในใจ อิ๊บอ๋ายละ! สรุปคือต้องปั่นขึ้นไปอีกนิดนึง เลยสถานีตำรวจไปแล้วข้ามสะพาน ทางขวาจะมีทางลูกรังอยู่ให้ไปตามทางนั้น เลี้ยวขวา เลี้ยวซ้าย ไปเรื่อยๆก็จะเจอท่าเรือ แล้วก็จบด้วยประโยคที่ว่า พี่ก็ไม่เคยไปนะทางนั้น วันๆ อยู่แต่บนโรงพักนี่ แน็ตคิดในใจ เพิ่งถูกย้ายมาหรือเปล่าเนี่ย หรือว่าเป็นตำรวจที่ไม่ค่อยทำงานลงพื้นที่ สุดท้ายไปตามทางที่เขาว่า และสอบถามชาวบ้านตรงปากทางเข้า ก็ได้ความว่า ตรงเข้าไปตามทางลูกรังเนี่ยแหละ (ข้างหน้ามีป้ายเขียนทางไปมูลนิธิบ้านอุ่นใจ) ตามทางไปจนสุดแล้วเลี้ยวขวา ตรงไปสักพักให้เลี้ยวซ้าย ห้ามตรงไป เพราะเป็นทางขึ้นดอย เลี้ยวซ้ายแล้วตรงไปสักพัก จะเจอสามแยก แล้วเลี้ยวขวาตรงไปเรื่อย ก็เจอคุณชลยืนรออยู่พอดีเลย ถ้าใครจะมาท่านี้ นัดแนะกันให้ดีว่าเขาจอดเรือตรงไหน เพราะไอ้ที่ว่าเป็นท่าเรือเล็กน่ะ มันไม่มีท่านะ คือเขาจะจอดตรงไหนก็จอด



เรือที่นั่งเป็นเรือหางยาว ไม่มีหลังคา ติดเครื่องข้างหลัง เสียงดังน่าดู ขนาดของเรือนั่งได้ 4 คนกับจักรยาน 4 คัน มีเสื้อชูชีพให้ด้วย ส่วนความสวยงามของทิวทัศน์เขื่อนแม่งัดนี้ มันเกินจะบรรยายจริง ๆ เป็นการจ่ายเงิน 1,200 บาทที่คุ้มค่ามาก น้ำนิ่งสงบ สะท้อนเงาของภูผาที่วางตัวเป็นแนวสองฝั่ง สวยงามมาก แอบเห็นฝูงควายเล็มหญ้าอยู่ริมน้ำ คิดว่าน่าจะมีเจ้าของ หนึ่งในฝูงควายเป็นควายเผือก ขาวทั้งตัวเลย จะถ่ายรูปมาละแต่เสียดายที่มันอยู่ไกลเกิน

ที่นี่เขามีบริการค้างคืนบนแพในเขื่อนแม่งัดด้วยนะ แต่ลืมเรื่องความหรูหราไปได้เลย ไม่มีแอร์ ไม่มีอินเตอร์เนต เพราะใช้ปั่นไฟเอา แต่มีขายอาหาร เครื่องดื่ม ไม่ต้องกลัวอดตาย ฮ่าฮ่า เห็นกลุ่มชาวต่างชาติกำลังพายเรือคายัคอยู่ บางคนตกปลา บางคนนั่งชิลล์ ๆ อยู่ริมน้ำ คนต่างชาติเขายังมาหาความสุขในที่แบบนี้ แต่คนในพื้นที่กันเองกลับไม่รู้จัก ก็น่าเสียดาย นั่งมองท้องฟ้าใส ปลอดโปร่ง มันรู้สึกดีมาก แล้วลองจินตนาการว่า ถ้าเป็นตอนกลางคืน นั่งดูดาวคงสวยน่าดู เหมาะกับการมาฮันนีมูนที่สุด ฮ่าฮ่า

ถึงปาย

พูดถึงปาย ใครๆ ก็นึกถึงเมืองโรแมนติกที่คู่รักชอบมาเที่ยวกัน แถมก่อนจะมาถึงตรงนี้ เส้นทางมาปายก็ยังเหมือนเป็นเส้นทางเพื่อพิสูจน์รักแท้ ให้โอกาสคุณได้ทดสอบคนข้างเคียงว่าถ้าเราเมารถแล้วอ้วกเขาจะช่วยมั้ย หรือว่าหนีไปเลย แน็ตโชคดีที่ปั่นจักรยานมา ถ้ามาด้วยรถยนต์คงได้เมารถพิสูจน์รักแท้กับพอลแน่นอน ใครที่ยังไม่เคยมาเที่ยวไม่ต้องกลัวทางไปปายมีจุดจอดให้อ้วก มีห้องน้ำ ร้านขายยาแก้เมารถพร้อม



พอไปถึงปายดันไม่มีร้านจักรยาน แต่มีคนแนะนำให้ไปหาลุงคนหนึ่งซึ่งเป็นหัวหน้าชมรมจักรยานของปาย ชื่อคุณลุงโกศล เชาว์เลขา คุณลุงมีอุปกรณ์ มีอะไหล่ โซ่และเฟืองชิ้นสุดท้าย ถึงแม้ไม่ใช่ยี่ห้อดีเด่นอะไร แต่แน็ตก็อยากขอบคุณคุณลุงโกศลมากๆ ค่ะ แน็ตโชคดีจริงๆที่ได้เจอ พอแน็ตเอาเฟืองใหม่กับเฟืองเก่ามาเทียบดูถึงได้รู้ว่า ทำไมโซ่ถึงไม่เกาะ เพราะมันไม่เหลืออะไรให้เกาะแล้ว ฮ่าฮ่า

ประสบการณ์ล่องแก่ง

เนื่องด้วยขากลับจากอำเภอปายไปยังอำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน ต้องใช้เส้นทางเดิม ขาไปคราวนี้เลยอยากหาความท้ายทายด้วยการล่องแก่ง แน็ตใช้บริการทัวร์ล่องแก่งที่ปาย 2 วัน 1 คืน ต้องไปนอนกลางป่า ส่วนจักรยานให้เขาเอาไปส่งปลายทางที่แม่ฮ่องสอน

แน็ตไม่เคยล่องแก่งมาก่อนเลย เคยเห็นแต่ในคลิปวิดีโอ น่ากลัวโคตรอะ ไหนจะหิน ไหนจะน้ำ คือเป็นคนที่กลัวอะไรก็ตามที่ไม่สามารถควบคุมได้เอง แน็ตไม่ชอบกระโดดหอ ไม่ใช่กลัวความสูงนะ เคยกระโดดมาแล้วด้วยเลยรู้ว่าที่กลัวคือ การที่เราไม่สามารถควบคุมทิศทางตามที่ใจต้องการได้ เคยไม่เข้าใจความรู้สึกนี้ แล้วลองไปกระโดดดู มันเลยเข้าใจ ล่องแก่งในความคิดของแน็ตคือ ถ้าอยู่บนเรือก็โอเค เพราะมีกัปตันมาด้วย เขาชำนาญในเรื่องการบังคับเรืออยู่แล้ว แต่ถ้าตกไปในน้ำนี่สิ มันดูไหลเชี่ยวเกินที่เราจะว่ายทวนไหว ถึงแม้จะมีดีกรีเหรียญทองว่ายน้ำของสมเด็จย่าก็เหอะ ไม่ไหวอยู่ดี

คุณกาย เจ้าของบริษัท 'Thai Rafting Adventure' มารับที่โรงแรมพร้อมกับอีกหนึ่งลูกทัวร์ ซึ่งเป็นชาวออสซี่เหมือนกันชื่อ ร็อบ แล้วเราก็ปั่นจักรยานตามไปที่บ้านพักคุณกาย เพื่อที่จะเริ่มวัดตัวใส่เสื้อชูชีพก่อน คุณกายถามถึง ทริปที่เราปั่นมา รวมถึงขอถ่ายรูปคู่กับจักรยาน พอลเห็นเขามีท่าทางสนอกสนใจ เลย

เสนอให้ลองนั่งหน้า แล้วพอลจะปั่นพาไป สนุกสนานกันใหญ่ จากที่ถามหลาย ๆ คนที่ได้มีโอกาสมาสัมผัส นั่งตำแหน่งเดียวกับแน็ตร้อยทั้งร้อยจะบอกว่า เสียวอะ ยิ่งเวลาเลี้ยวนี่เสียวน่าดูเลย กลัวจะหลุดออกไป ฮ่าฮ่า

ก่อนเริ่มเดินทาง คุณกายอธิบายกฏข้อบังคับแบบย่อ ๆ ให้ฟัง พอลก็ถามว่าบริษัทนี้ตั้งมากี่ปีแล้ว คุณกายบอก เป็นบริษัทแรกที่ทำล่องแก่งบนแม่น้ำปาย และเป็นบริษัทเดียวที่ยังคงอยู่ ที่เห็นอีก 2-3 บริษัทนั้น ไม่ล่องที่แม่น้ำปาย แต่ล่องที่แม่น้ำของ มีคนมาตั้งบริษัทเลียนแบบเยอะมาก อาศัยราคาถูกกว่าเป็นตัวนำที่ถูกกว่าเพราะว่าใช้ของคุณภาพต่ำ เช่นเรือยางก็เป็นเรือคุณภาพไม่ค่อยดี ชูชีพก็งั้น ๆ ไม่คงทนพอที่จะล่องแก่งบนแม่น้ำปายได้ ราคาล่องแก่งที่แน็ตจ่ายให้คุณกาย แบบ 2 วัน 1 คืน ราคาคนละ 2,500 บาท จะว่าแพงก็แพงนะ แต่มันเป็นประสบการณ์ที่จะจำไปอีกนาน ไม่รู้สึกเสียดายเงินที่จ่ายไปเลย เรียกว่าโชคดีมากที่วันที่เราสองคนมาล่องแก่งมีแค่ 3 คน ไม่แออัดแถมเผื่อจะมีโอกาสได้เห็นสัตว์ป่ามากกว่าอีก เพราะเมื่อ 2 วันก่อน คุณกายรับลูกทัวร์คณะเดียวกันถึง 22 คน โชคดีสุด ๆ ได้รับการบริการแบบเอ็กซ์คลูซีฟกันเลยทีเดียว

ก่อนเริ่มล่องแก่ง คุณกายก็อธิบายถึงชุดคำสั่งที่กัปตันจะบอกให้เราพาย หยุด หรือพายกลับ รวมไปถึงถ้าตกน้ำแล้วต้องทำยังไงบ้าง เวลาลอยอยู่ในน้ำ ควรใช้ท่าไหนถึงปลอดภัย ถ้าเจอกิ่งไม้ เจอหิน ให้ทำยังไง ฟังไป 3 - 4 ชุดคำสั่งก็โอเคอยู่ แต่หลัง ๆ

นี่ชักเริ่มงง ต้องให้พอลอธิบายอีกที กัปตันที่มากับเราชื่อ 'ไมค์' เป็นชาวมูเซอ พูดไทยชัด อังกฤษก็ชัด มีบัตรไกด์พร้อมกับประสบการณ์ในการล่องแก่งเส้นนี้มามากกว่า 15 ปี ก่อนขึ้นเรือแน็ตก็ตบไหล่ไมค์แล้วบอกว่า เราเชื่อใจในฝีมือการบังคับเรือของคุณนะคะ (แหม่ มีการไปบอกเขาอีกเนอะ ฮ่าฮ่า)

Day 1

ชั่วโมงแรกของการล่องแก่งยังชิลล์ๆ เพราะยังอยู่ในเขตชาวบ้าน เจอแก่งนิดหน่อยแต่ไม่ได้หวาดเสียวอะไร พวกเราหยุดพักกินข้าวกลางวันที่ ริมแม่น้ำปาย เป็นการกินข้าวที่มีวิวสวยมาก ข้างๆมีลำธารสายเล็กตื้นๆ ที่มาจากหมู่บ้านข้างบนไหลลงมา อาหารที่ห่อจากใบตองให้อารมณ์ธรรมชาติสุดๆ พักกลางวัน 1 ชั่วโมงเสร็จ ก็เริ่มล่องต่อ คิดว่าเขาน่าจะวางแผนไว้ตั้งแต่แรกว่าให้ชิลล์ แวะเติมพลัง แล้วค่อยจัดหนัก เพราะเส้นทางหลังจากนี้ทำเอาหัวใจแทบวาย มาแต่ละแก่ง น่ากลัวโคตร ไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน บางจุดที่เป็นแม่น้ำเรียบๆ กัปตันไมค์ก็จะบอกให้เราลงไปว่ายน้ำได้ ต่างคนต่างกระโดดลงน้ำ จากที่นั่งร้อนๆอยู่บนเรือ ก็เย็นขึ้นมาทันที ต่างคนต่างลอยคอเล่นน้ำ สนุกมาก และกระแสน้ำก็ได้นำพาพวกเราลอยไป อย่างที่เขาว่า

สายน้ำไม่มีวันไหลย้อนกลับ

ตอนกระโดดลงนั้นไม่เท่าไหร่ แต่ตอนปีนกลับขึ้นไปนี่สิ หืมม...ยากกว่าที่คิด ร้อนถึงกัปตันไมค์ต้องลากชูชีพขึ้นเรือเลย

ทีเดียว

เมื่อถึงช่วงเย็นพักกันที่แคมป์กลางป่า เป็นแคมป์สร้างด้วยไม้ไผ่ง่าย ๆ เปิดโล่ง ไม่มีประตู แต่ดีนะที่มีมุ้งกันยุงและฟูกนอนพร้อมผ้าห่มให้ แคมป์นี้สามารถรองรับได้ถึง 30 คน แต่เรามากันแค่ 3 คนเลยสบาย มีเนื้อที่ให้เกลือกกลิ้งเยอะ ด้านนอกมีคนเฝ้าแคมป์ 2 คน เป็นชาวมูเซอทั้งคู่ แน็ตถามเขาว่าที่นี่มีสัตว์ป่าหลงมาบ้างมั้ย เขาก็บอกว่ามี บางทีก็หมูป่า แต่งูเหลือมนี่มาทุกปี ปีที่แล้วก็มา ปีนี้ยังไม่มา งูตัวใหญ่มาก ก็ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไหร่ แน็ตแอบคิดในใจ จะมาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ไม่ใช่วันนี้นะ ส่วนอาหารเย็นกัปตันไมค์เป็นคนทำอาหารพื้นบ้าน อร่อยมาก กินกันได้หมดทุกคนเลย เขาใช้เตาฟืนปรุงอาหาร มีกระบอกไม้ไผ่ต่อกันยาวมากจากลำธารเพื่อทำหน้าที่ส่งน้ำสะอาดมาให้ใช้อาบน้ำ ล้างจาน ไฟฟ้าที่นี่ไม่มี ทุกอย่างใช้แสงเทียนหมด เรียกได้ว่าทุกอย่างเป็นแนวธรรมชาติหมด ดื่มด่ำกันให้พอเลย

ระหว่างที่นั่งคุยกับร็อบ ก็เห็นแสงไฟวิบวับ ๆ นึกว่ากระสือ (คิดได้เนอะ -*-) ที่ไหนได้ เป็นหิ่งห้อยเต็มไปหมดเลย เกาะอยู่ริมน้ำ เป็นเหมือนแสงเทียนคอยนำทาง มีตัวหนึ่งบินมาใกล้มากจนจับได้ คุยกันสักพักก็แยกย้ายกันไปนอน ก่อนนอนพอลอยากได้ฟูกเพิ่ม และแล้วสิ่งที่ไม่อยากเห็นก็มา ตุ๊กแกขนาดตัวพี่บิ๊กเกาะอยู่บนฟูกที่แขวนไว้ ดีนะที่ก่อนมืด ได้เอามุ้งลงพร้อมทั้งเอาฟูกเข้าไปไว้ในมุ้งเรียบร้อยแล้ว ตุ๊กแกโคตรหลอนอะ พอลเคาะฟูกไล่ไปสักพัก ตุ๊กแกเกิดเปลี่ยนใจ แทนที่มันจะเกาะอยู่ข้างหลัง

ฟูก ดันย้ายที่มาข้างหน้าฟูก ประจันหน้ากัน ทำใจไม่ได้จริง T T

Day 2

ตื่นเช้ามาคุยกับร็อบว่า เมื่อคืนเห็นตุ๊กแกเปล่า เขาว่าไม่เห็น เมื่อคืนมัวแต่นอนคิดทั้งคืนว่า จะเป็นยังไงถ้างูเลื้อยเข้ามาในมุ้งเขา ตอนร็อบนอนอยู่ แขนปัดไปโดนขาตัวเอง ตกใจตื่นนึกว่างูเข้ามา ฮากันกลิ้ง ฮ่าฮ่า แต่ตอนแน็ต นอนอยู่ดีๆ แขนก็ไปโดนแขนพอล ก็ตกใจกันทั้งคู่ แน็ตก็บอกไปว่า ก็แขนเธอขนเยอะอะ ฉันก็นึกว่าสัตว์ป่าสิ ฮ่าฮ่า

ระหว่างทานอาหารเช้า ก็ได้ยินเสียงชะนี ร้องกันเสียงดัง เดาว่าน่าจะมีหลายตัว แต่หาไม่เจอ ร็อบเดินเข้าไปในป่า ผ่านไปครึ่งชั่วโมงก็กลับมาพร้อมบอกว่า เมื่อกี๊เห็นชะนีด้วย โหนไปโหนมา ถ่ายวิดีโอมาด้วยล่ะ แต่ชะนีอยู่ไม่นิ่ง เลยไม่รู้ถ่ายติดหรือเปล่า พอลองเปิดดูถึงได้รู้ว่าไม่ติดเลยแม้แต่นิดเดียว ร็อบยังเล่าอีกนะว่า คิดอยู่เนี่ย ถ้าเดินๆ อยู่แล้วมีเสือหรือหมีมา เขาจะป้องกันตัวยังไง แล้วก็นึกได้ว่า ถ้ามันมานะ จะเอารองเท้าแตะตบให้เชื่องเลย อืม...แค่นึกภาพก็ฮาละ ฝรั่งเอารองเท้าแตะพยายามตบเสือแล้วโดนเสือตะปบกลับ คิดว่าคนหรือเสือจะเชื่องก่อนกัน

9 โมงเช้าได้เวลาออกเดินทางล่องแก่งต่อ วันนี้ช่วงแรกก็ยังชิลล์ เห็นเหยี่ยวด้วยตั้ง 1 ตัว อิอิ วันนี้แก่งใหญ่กว่าเมื่อวาน แน็ตบอกกัปตันไมค์ว่า แบตกล้องใกล้หมดแล้ว รบกวนช่วยบอกหน่อย ถ้าถึงแก่งที่ใหญ่ที่สุด จะได้ถ่ายวิดีโอเก็บไว้ พอจะถึงจุดที่

ว่ากันนี้ มองไกล ๆ ก็ไม่น่ากลัวนะ ดูไม่แรงเท่าไหร่ แต่พอเข้าใกล้ ที่ว่าไม่แรงเท่าไหร่เนี่ยแหละ น่ากลัว เพราะมันแบ่งเป็นสองขั้น แล้วความต่างของสองขั้นดันสูงกว่าปกติ ถ่ายอยู่ดี ๆ เรือก็คว่ำ ตกใจอะ คนอื่นคว่ำแล้วหลุดออกไปนอกเรือ แต่แน็ตนี่ไม่รู้คว่ำอีท่าไหน ติดอยู่ใต้ท้องเรือซะงั้น แต่ไม่นานก็ออกมาได้ ตามกฎของที่นี่ ตกเรือได้แต่ให้จับไม้พายไว้กับตัวตลอดเวลา ห้ามปล่อย แต่ตอนที่ลงแก่งนี้ ได้วางไม้พายไว้เพราะถ่ายวิดีโออยู่ สรุปไม้พายหายไปไหนไม่รู้ หลังจากกลืนน้ำไปหลายอึ๊ก พอลืมตาขึ้นมาพยายามลอยตัวอยู่เหนือน้ำ ก็เห็นไม้พายของใครไม่รู้สีชมพูลอยมาข้างหน้าพอดี พร้อมทั้งขวดน้ำ มือซ้ายเลยเกาะไม้พาย มือขวาเกาะขวดน้ำ คือไม่อยากที่จะก่อมลภาวะในแม่น้ำไง แต่ก็ไม่ได้สำเหนียกเลยว่า แล้วฉันจะเอามือไหนว่ายน้ำ -*-



ลอยตัวอยู่ในน้ำได้สักพัก ก็เห็นว่าพอลพยายามหาตัวแน็ตอยู่ ดีนะที่ใส่หมวกกันน็อคกันคนละสี เลยหากันไม่ยาก พอลบอกให้ว่ายเข้าฝั่ง แน็ตก็บอกว่า ว่ายไม่ไป น้ำมันแรง ไม่มีมือด้วย อนาถ

มาก พอลพยายามว่ายไปเกาะกิ่งไม้ แล้วบอกให้แน็ตยื่นไม้พายมาเพื่อที่จะดึงเข้าฝั่ง แต่น้ำไหลแรงเกิน มือพอลเลยหลุดออกมาจากกิ่งไม้ ดีนะที่ไม่บาดมือ พอลก็พยายามอีกครั้งมาจับเสื้อชูชีพแน็ตได้ แล้วก็เหวี่ยงเข้าฝั่ง เลยส่งผลให้ตัวพอลหลุดออกไปตามกระแสน้ำแทน แต่คุณเธอก็ยังมีแรงมากพอที่จะว่ายน้ำกลับเข้าฝั่งได้

ซึ้งใจโคตรร...

ถึงแม้ว่าพอลจะงี่เง่า เอาแต่ใจ

แต่เขาก็เป็นห่วงชีวิตเรา กล้าเอาชีวิตตัวเองมาเสี่ยงกับผู้หญิงคนนึง

ไอ เลิฟ ยู้วววววว (จ๊วบบ...)

สุดท้ายทุกคนกลับเข้าฝั่งได้ รวมไปถึงกัปตันไมค์ที่พลิกเรือไวมาก กระโดดขึ้นเรืออย่างโปรฯ ตะโกนบอกให้ทุกคนเข้าฝั่ง แล้วตามเก็บไม้พายที่ลอยไปทีละอัน ส่วนลูกทัวร์ดูแลตัวเองนะจ๊ะ ฮ่าฮ่า พอลให้ฉายากัปตันไมค์ไปว่า 'นินจาล่องแก่ง' ถึงแม้เรือคว่ำ ต้องกระเสือกกระสนเอาชีวิตรอด แต่มันก็สนุกดีนะ เป็นครั้งหนึ่งในชีวิต เป็นประสบการณ์ที่ไม่มีวันลืม ดีที่มาล่องตอนนี้ เพราะถ้ามาตอนแก่กว่านี้ ไม่รู้จะมีแรงไหม

ล่องแก่งมนุษย์

โดนฉีดยา!

คันขา...

ไม่รู้เป็นอารายยย

อาการคันขารุมกระหน่ำซัมเมอร์เซลส์ เกาๆ งุ่นง่านอย่างต่อเนื่อง ชักเริ่มเข้าใจหมาขี้เรื้อนที่เกาไม่หยุดไม่หย่อน มันคงรำคาญน่าดู เกามันตลอดเวลา ก็แอบมาคิดว่า เอ๊ะ! หรือฉันอาบน้ำไม่สะอาดหว่า พอตอนเช้าอาบน้ำเสร็จ พอลเห็นขาก็ทักว่า เฮ้ย! ขาไปโดนอะไรมา ตุ่มเพียบเลย แน็ตบอก ใช่ ฉันคันทั้งคืนเลย สงสัยอาบน้ำไม่สะอาด พอลบอกว่า ไม่ใช่มั้ง แพ้อะไรหรือเปล่า หรือโดนตัวอะไรกัด เลยไปซื้อยาแก้แพ้ 'ซีร์เทค' มากิน แล้วภาวนาว่าเย็นนี้มันคงจะยุบลง หรือหายคัน แต่ที่ไหนได้ ช่วงเย็นมันเห่อขึ้นมากกว่าเดิม คราวนี้ลามมาบนตัว เอว ก้น หน้าอก แขน ทั่วกายกันเลยทีเดียว จะให้ฉันเป็นยัยตะปุ่มตะปั่มใช่มั้ย -*- สภาพของตุ่มนั้นแดงน่ากลัวมาก จนพอลทนไม่ได้บอกให้โทรหาหมอมิ้นด่วน พร้อมทั้งถ่ายรูปขาไว้แล้วส่งไปให้ดู หมอมิ้นบอกว่า น่าจะแพ้อะไรสักอย่าง เพราะดูไม่เหมือนโดนกัด สุดท้ายหมอมิ้นแนะนำให้ไปซื้อยาอีก 2 ตัว พร้อมโลชั่นมาทาด้วย ถ้ายังไม่หายอีกคงต้องไปหาหมอฉีดยา แน็ตคิดในใจ ขอเป็นทางเลือกสุดท้ายเถอะนะ ฉีดยานี่ไม่ไหวจริงๆ กลัวเข็มอะ อึ๋ยย...

สุดท้ายก็ลงเอยที่โรงพยาบาล เพราะต้องทานยาที่มีสเตอรอยด์ ซึ่งแพทย์เป็นผู้สั่งเท่านั้น แน็ตมาถึงโรงพยาบาลแม่ฮ่องสอน ประมาณ 09.50 น. คนเยอะใช้ได้เลย ด่านแรก ไปทำบัตรคนไข้ใหม่ เจ้าหน้าที่บอกรอสักครึ่งชั่วโมงนะคะ...จัดไปเกือบ 45 นาทีกว่าจะได้ไปด่านสอง เจ้าหน้าที่อีกคนเรียกชื่อไป

พร้อมถามว่า สูงเท่าไหร่ หนักเท่าไหร่ เอิ่ม...ทำไมไม่ให้ชั่ง หรือวัดส่วนสูงล่ะ ถามแบบนี้แล้วมันจะได้ตัวเลขที่ถูกต้องมั้ย แล้วจบที่ว่า รอบเอวเท่าไหร่ ขออีกเอิ่ม... เอาไปทำไมเนี่ย คิดในใจ อายนะเฟ้ยมาถามรอบเอว

เมื่อได้บัตรประจำตัวคนไข้มา เจ้าหน้าที่ก็บอกว่า ไปรอวัดความดันตรงนั้นนะแล้วก็เดินหายไป รอไปเถอะครับพี่น้อง ด่านที่สามนี่ใช้เวลาชั่วโมงกว่า ทำไมยังไม่เรียกอีกหว่า เจ้าหน้าที่วัดความดันมี 3 โต๊ะ คิดในใจชื่อฉันมันต้องอยู่สักโต๊ะนี่แหละ พอเดินไปดู นู้นเห็นอยู่โต๊ะสุดท้าย แน็ตรอมาชั่วโมงกว่า แต่ยังมีคนไม่ได้วัดอีกตั้ง 8 คน อะไรจะช้าขนาดนี้ พอได้วัดความดัน พยาบาลก็ถามว่า วันนี้เป็นอะไร แน็ตก็บอกว่า ผื่นขึ้นค่ะ ขึ้นทั้งตัวเลย แล้วก็โชว์ขาให้ดู แล้วพยาบาลก็ถามต่อว่า แล้วนี่เอาจักรยานไปจอดไว้ไหนล่ะ เฮ้ย! รู้ได้ไงอะว่าปั่นจักรยาน วันนี้เดินมาจากโรงแรมนะ พยาบาลบอกว่า เมื่อวันเสาร์ที่แล้ว เห็นช่วยแฟนเข็นจักรยานขึ้นดอยอยู่ พี่ขับรถกลับเชียงใหม่เลยสวนกัน แล้วถามต่ออีกว่าเหนื่อยมั้ย แล้วนี่เริ่มปั่นจากไหน บลา บลา บลา... คิดในใจ วัดความดันฉันสักทีเถอะ คือถ้าตามปกติเนี่ย โรงพยาบาลส่วนใหญ่ที่เคยไปนะ มักจะถามว่า แพ้ยาอะไรมั้ย ก็ตอนวัดความดันนี่แหละ แต่ที่นี่มาแปลก พยาบาล

ชวนฝอยไม่หยุดแล้วสรุปเออเองว่า ตกลงไม่แพ้ยาอะไรนะ อ้าว! แพ้ค่ะ แพ้แบคตริม แล้วก็โชว์ใบแพ้ยาจากโรงพยาบาลลาดพร้าวให้ดู และแล้วก็ได้หลุดเข้ารอบ 100 คนสุดท้าย ไปนั่ง

เบียดเสียดรอคิวหมอตรวจ ไอค๊อกแค๊กกันใหญ่เลย ก็นะคนป่วยมาหาหมอ แต่มีน้องผู้ชายคนหนึ่ง เดินผ่านพร้อมทั้งมีหน้ากากปิดปากสำหรับเวลาไอ แต่พอจะไอ มันดึงหน้ากากออก เอิ่ม... น้องคะ ใส่หน้ากากเพื่อ?

เวลาผ่านไปเกือบเที่ยง พยาบาลที่จัดคิวคนไข้ก็บอกว่าตอนนี้หมอจะใกล้ถึงเวลาพักกลางวันแล้ว เฉพาะคนที่นั่งหน้าห้องตรวจเท่านั้น ถึงจะได้ตรวจรอบเช้านี้ ที่เหลือไปทานข้าวได้ บ่ายโมงค่อยมาใหม่นะ

อ้าวว...

นี่กว่าฉันจะได้ตรวจ ไม่รอพรุ่งนี้เลยเหรอเนี่ย แน็ตนั่งรอจนคนไข้ออกไปเกือบหมด ก็เดินไปถามพยาบาลคนนั้นว่า พี่คะหนูชื่อ... เป็นผื่นที่ขา เข้าใจค่ะว่าไม่ด่วน แต่หนูขอแทรกคิวตรวจตอนนี้เลยได้มั้ยคะ (ขอกันหน้าด้านๆ) พยาบาลบอก อ๋อ ได้ๆ ไปรอหน้าห้องเบอร์ 4 เลยนะ ต้องใช้ไม้เด็ดขอเขาแทรกคิวไม่งั้นอีกนาน และแล้วก็ได้เข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ ด่านสุดท้ายนี่เจอหมอแล้วจ๊ะ

หมอเห็นขาแล้วถามว่า ช่วง 2 - 3 วันนี้ไปทำอะไรมา นึกออกมั้ยว่าแพ้จากอะไร แน็ตก็บอกไปว่า ปั่นจักรยานทั่วประเทศค่ะ เปลี่ยนที่นอนทุกคืน 4 วันก่อนไปล่องแก่งมา นอนในป่าหนึ่งคืน แต่ก็ไม่มีอะไร จนกระทั่งเมื่อ 2 วันก่อนเนี่ยแหละค่ะ หมอบอก เอายานี้ไปกินนะ ถ้าไม่ดีอีกค่อยมาฉีดยา แน็ตทำใจกล้าเข้าสู้ แล้วบอกหมอว่า พรุ่งนี้จะต้องเริ่มเดินทางต่อ มียาอะไรที่มัน



ชะงัดเลยมั้ยคะ หมอถาม เอาชะงัดเลยใช่มั้ย งั้นไปฉีดยา!!!!! แน็ตถามว่า เข็มเดียวใช่มั้ยหมอ หมอบอกเอาหลายเข็มก็ได้นะ แหม่ พูดเป็นเรื่องตลก เข็มเดียวก็ซีดแล้วเนี่ย หมอพูดปิดท้ายว่า ถ้าฉีดไปแล้ว จะมึนนะ นอนที่นี่ก่อนแล้วค่อยเดินกลับโรงแรม แล้วอีก 3-4 ชั่วโมง ถ้าเริ่มหายใจไม่ออก มึนเวียนหัว ให้โทร 1669 เลยนะ แสดงว่าแพ้อะไรที่หนักเกินกว่าตัวนี้จะจัดการแล้ว อ้าวเฮ้ย! ไหงเป็นงั้นอะ นี่ลงทุนโดนหนึ่งเข็ม มีแววว่าหายใจไม่ออก อาจจะโดนอีกเข็มเหรอ?

แต่ถึงอย่างไรเราต้องทำใจดีสู้เสือ เอ้ย! เข็ม

แน็ตเดินออกไปจ่ายค่ายา ค่าตรวจ เตรียมควักเครดิตการ์ดท่านพ่อรูด เพราะคงแพงน่าดู ทั้งยา ทั้งเข็ม แต่ที่ไหนได้ บิลออกมา 123 บาท ค่าฉีดยาเข็มละ 20 บาท โอ้วว... ถูกแบบนี้ น่าจะให้ฉีดอีกหลายเข็ม หุหุ ก็ว่าไปนั่น... นี่ถ้าเป็นโรงพยาบาลของเอกชนนะ บิลออกมาหลักพันแน่ๆ แต่ก็อย่างว่าหลักพันแลกกับเวลาครึ่งชั่วโมง ตอนรับยา เภสัชจัดยามาให้พร้อมทั้งบอกว่า ตกลงไม่แพ้ยาอะไรเลยนะคะ เอ่อ...น้องคะ น้องได้ดูใบประวัติพี่มั้ยคะ เขาเขียนอยู่ว่าแพ้แบคตริม น้องเภสัชเปิดแผ่นดู พร้อมทั้งบอกว่า อ๋อ แพ้จริงๆ ด้วย ไม่เป็นไรค่ะ ชุดนี้ไม่มีแบคตริม เออ...รอดตัวไป

ตอนลงมีด เอ้ย! ลงเข็ม มันรู้สึกเสียวไส้มาก แน็ตเป็นคนกลัวเข็มสุด ๆ ตอนเด็กทำฟัน โดนฉีดยาชาบ่อย ฉีดจนกลัวขี้ขึ้นสมอง ตอนอยู่มัธยมปลาย เพื่อนก็ท้าให้ไปบริจาคเลือดกับสภากาชาดไทย เห็นเพื่อนสองคนโดนพยาบาลทิ่มเข็มเข้าไปที่ข้อพับ แล้วคว้านหาเส้นเลือด มีการดึงออกมา แล้วแทงเข้าไปใหม่ มันเสียวจี๊ดด... เพื่อนคนหนึ่งถึงขั้นโดนทิ่มแขนทั้งสองข้าง เข็มก็ใหญ่มาก กะจะเอาเลือดไปหมดตัวเลยใช่มั้ยคะ แค่นี้ก็ทำให้อาการกลัวเข็มหนักขึ้นไปอีก ตอนอายุ 18 ตรวจเจอซีสต์ในรังไข่ ต้องผ่าตัดออก ช่วงนั้นโดนแทงอย่างพรุน หลายคนบอกโดนเยอะขนาดนี้หายกลัวแล้วมั้ง ที่ไหนได้ล่ะ กลัวหนักกว่าเดิมอีก แม่จะรู้เลยว่าเวลาลงเข็มเมื่อไหร่ เป็นเวลาดราม่าแตก แม่จะมานั่งกุมมือชวนคุย ไม่ให้กลัวเข็ม ปลอบลูกสุด ๆ แต่วันนี้ไม่มีแม่ มีแต่พอล เหมือนอะไรบางอย่างขาดหาย แต่เอาวะ พอลก็ได้ ก่อนเอนตัวนอนลงให้พยาบาลฉีด แน็ตก็กุมมือพยาบาลแล้วบอกว่า พี่คะ หนูกลัวเข็มแบบขี้ขึ้นสมอง รบกวนเบามือกับหนูหน่อยนะคะ พยาบาลหัวเราะบอกว่า น้องนี่ตลกจัง แน็ตคิดในใจ ตลกบ้าอะไร ฉันจะตายอยู่แล้วเนี่ย พอลก็กุมมือชวนคุย แต่หัวเราะใหญ่เลย (ช่วยได้มาก -*-) พยาบาลก็บอก ใจเย็น ๆ น้อง พี่ยังไม่ได้ฉีด ขอหาเส้นเลือดก่อนนะ คือพี่หา แต่หนูรู้สึกถึงแอลกอฮอล์เช็ดที่ข้อพับละ จุดที่โดนแอลกอฮอล์เช็ด มันเหมือนประสาทสัมผัสของร่างกายทั้งหมดที่มี มุ่งไปจุดนั้นจุดเดียวเลย แต่พยาบาลคนนี้มือเบา ทิ่มทีเดียวจบ นอนน้ำตาไหล เจ็บ T T

พอลถามว่า โอเคมั้ย แน็ตก็บอกว่า โอเค แต่มึน พอลบอก ไม่แปลกใจ แน็ตพูดโคตรช้าเลย แล้วก็หัวเราะ สักพักนึง แน็ตนึกได้ว่า ถ้าหายใจไม่ออกให้โทร 1669 ก็พยายามบอกพอลว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นโทร 1669 นะ ภาษาอังกฤษก็ไม่ทำงานเท่าที่ควรจะเป็น รู้สึกมึนมาก พูดอะไรไป พอลก็ถาม ฮ้า...อะไรนะ เอาใหม่ดิ๊ โทร 1996 เหรอ แน็ตคิดในใจ ฝากฝังกันตอนนี้ จะรอดไหมเนี่ย ดูสับสนเหลือเกิน แล้วพอลก็ถามต่ออีกว่า ตกลงนี่เราพักอยู่โรงแรมชื่ออะไรนะ จำไม่ได้ แน็ตก็ได้แต่คิดในใจอีกว่า ฉันคงไม่รอดแน่ โรงแรมชื่ออะไรคุณเธอยังนึกไม่ออกเลย พอลเหมือนจะรู้ ก็ตอบกลับมาว่า ไม่เป็นไร ถ้าแน็ตเป็นอะไร จะบอกให้คนแถวนั้นโทร 1669 ให้นะ

โอเค ค่อยเห็นแสงไฟหน่อย

สรุปเข็มนี้ทำงานดีมาก หลับยาวไป 3 ชั่วโมง ตื่นมาหายคันแต่ก็ตุ่มก็ยังน่ากลัวอยู่ ทานยาควบคู่ ตุ่มก็เริ่มเล็กลง แต่ก็ยังคงอยู่ เอาวะ อย่างน้อยตุ่มก็ไม่เพิ่มขึ้นละกัน

หยุดพักที่ปางมะผ้า

เวลาปั่นจากเชียงใหม่มาอำเภอปายแล้วจะไปแม่ฮ่องสอน หรือขากลับจากแม่ฮ่องสอนไปอำเภอปาย แน็ตแนะนำให้แบ่งเป็น 2 วัน โดยให้ไปหยุดพักที่อำเภอปางมะผ้าก่อน

ถ้าจากปาย วันแรกให้ไปหยุดพักที่ปางมะผ้า พอวันที่สอง

ก็ปั่นจาก ปางมะผ้า - แม่ฮ่องสอน

Day 1 ปาย → ปางมะผ้า Day 2 ปางมะผ้า → แม่ฮ่องสอน

หรือขากลับจากแม่ฮ่องสอน วันแรกให้ปั่นไปหยุดพักที่ปางมะผ้า พอวันที่สอง จาก ปางมะผ้า - ปาย

Day 1 แม่ฮ่องสอน → ปางมะผ้า Day 2 ปางมะผ้า → ปาย

เนื่องจากที่แน็ตล่องแก่งมายังตัวเมืองแม่ฮ่องสอนในตอนขาไปแล้ว ขากลับจึงเริ่มปั่นจากแม่ฮ่องสอนกลับไปยังปางมะผ้า ไม่ว่าคุณจะเริ่มจากตรงไหน เมื่อปั่น 2 วัน คุณจะเห็นความแตกต่างของภูเขาทั้งสองแบบ คือจะมีแบบเขาขึ้นๆลงๆ แถมยังชันมากในบางจุด จุดสุงสุดที่ระดับ 1,400 เมตร มันเหนื่อยเว่อร์ แทบจะฆ่ากันตาย พอลบอกว่า

"เบื่อภูเขาแล้ว ไม่อยากปั่นแล้ว"

แน็ตคิดในใจ ก็วางแผนมาเองนี่หว่า ทีนี้มาบ่น แต่ก็เข้าใจนะ ก็คนมันเหนื่อยเนอะ พอหายเหนื่อยก็เลิกบ่นเอง ส่วนภูเขาอีกแบบคือ มันจะขึ้นสุด แล้วลงสุด ช่วงนี้จะเจอในเส้นจากปางมะผ้าเข้าปาย ปั่นง่ายกว่า ยิ่งถ้าดูผ่าน Google Map แล้ว ทางมันเลี้ยวไปเลี้ยวมานี่ยิ่งง่ายใหญ่เลย เพราะทางขึ้นไม่ชันมาก แต่ก็มี 2 - 3 จุดที่ต้องดัน เพราะจุดหัวเลี้ยวชันเกินจะปั่น จะให้ข้ามไปปั่นอีกฝั่งก็เกรงใจ กลัวรถสวนมา

จุดสูงสุดของเส้นนี้ที่ดอยกิ่วลม อยู่ที่ระดับ 1,431 เมตร

จากระดับน้ำทะเล วิวสวยมาก มีทะเลหมอกปกคลุมเต็มไปหมด ข้างบนเป็นลานหญ้ากว้าง ๆ สามารถถ่ายรูปได้ และยังมีร้านกาแฟสดอีกด้วยนะ ใครมาแล้วห้ามผ่านไปโดยไม่แวะจิบกาแฟหรือชมวิวไม่ได้นะ เพราะกว่าจะปั่นจักรยานขึ้นมาถึงนี่ได้คงใกล้ตายแล้วล่ะ ยังไงล้านเปอร์เซนต์ก็ต้องพัก จริงปะ

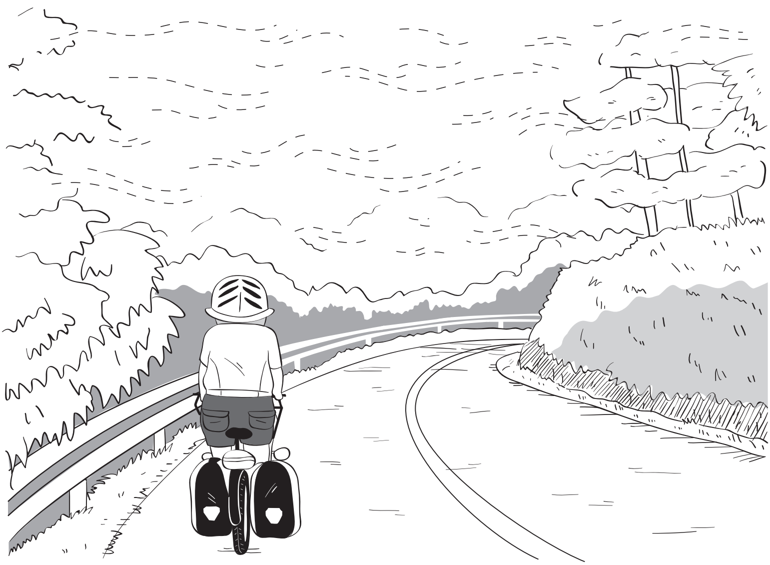
พักเติมพลังสัก 45 นาที ด้วยการดื่มกาแฟกับกินม่าม่า อยากจะบอกว่า กินมาม่ารสต้มยำกุ้งเคล้าวิวหมอก อร่อยมากอะ หมอกช่วยชูรสชาติมาม่าให้เทียบเท่าภัตตาคารได้เลย ฮ่าฮ่า (เว่อร์เนอะ) แถมไม่มีร้านไหนวิวสวยได้เท่านี้ เลิศค่ะ

ระหว่างที่นั่งพักเหนื่อยอยู่ มีคนเดินมาถาม โอ้โห! นี่น้องปั่นจักรยานขึ้นมากี่วลมเหรอ แน็ตก็ตอบว่า ใช่ค่ะ เขาก็ถามต่อว่าเริ่มปั่นมาจากไหน แน็ตก็บอกไปว่า ปางมะผ้า เขาก็ร้อง โห...เก่งเนอะ ว่าแต่เหนื่อยมั้ย คิดในใจ เอิ่ม...จะตอบยังดี ปั่นจักรยานขึ้นมาภูเขาชันขนาดนี้ ถ้าฉันไม่เหนื่อยก็ไม่ใช่คนแล้วล่ะ แต่ก็ตอบกลับไปแบบสวย ๆ ก็เหนื่อยคะ (ยิ้ม) ระหว่างนั่งละเลียดกับกาแฟหมอกก็ลงหนาขึ้นเรื่อย ๆ หนาจนไม่กล้าปั่นลงเลย เพราะมองไม่เห็นทางแน่นอน แต่สักพักหมอกก็จางหายไป เตรียมตัวลงเนินแบบ non-stop ในหัวก็มีเพลงพี่เบิร์ด หมอกจาง ๆ และควัน คล้ายกันจนบางทีไม่อาจรู้ ฮู้วววว

แน็ตถ่ายวิดีโอมาด้วยล่ะ แต่ด้วยระยะทางลงนานเกินเมมโมรี่เต็ม เลยถ่ายมาไม่หมด มาถึงปายรอบนี้ก็ขอประกาศอย่างเป็นทางการแล้วว่า ข้าน้อยและนายพอลได้ปั่นจักรยานตามเส้น

ทาง แม่แตง-ปาย-ปางมะผ้า-แม่ฮ่องสอน สำเร็จอย่างเป็นทางการแล้วจ้า

โอ๊ย...น้ำตาจะไหล T T

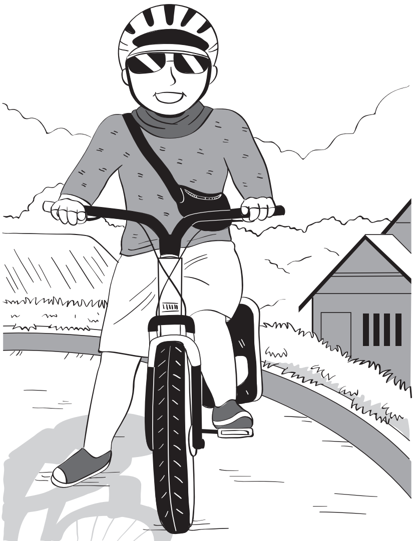


พี่เอ Thai PBS

ตอนปั่นลงมาจากปายก่อนที่จะเข้าเชียงใหม่ เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังนั่งจิบกาแฟอยู่ที่คาเฟ่ ข้าง ๆ มีจักรยานคันหนึ่งจอดอยู่ เลยแวะเข้าไปหา เจอพี่เอทัก แทนที่เราจะได้ทักเขาก่อน

"ใช่คุณแน็ต ใช่มั้ย? ที่ปั่นจักรยานฮันนีมูนทั่วไทย"

พี่เอ (อิสร์ เสรีภักดิ์) เล่าให้ฟังว่า รู้เรื่องจากพี่บลู (กษิดิ เกษมสวัสดิ์) ว่า แน็ตกำลังจะปั่นเข้ากรุงเทพฯ และตัวพี่เขาเพิ่ง



เดินทางจากกรุงเทพฯ มายังเชียงใหม่ แล้วถึงจะเริ่มปั่นจักรยาน และตอนนี้กำลังจะปั่นไปแม่ฮ่องสอน ซึ่งตอนนั้นตรงกับช่วง ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ พี่เอบอกว่า เขาเอาเต็นท์มา กางนอนไหนก็ได้ ณ เวลานั้นก็บ่ายแก่ๆ แล้ว แถมเส้นทางอีกยาวไกลมากๆ แน็ตจึงแนะนำเส้นทาง และยังบอกเชิงขู่อีกว่าทางมันหฤโหดมากแค่ไหน เพราะเห็นว่าพี่เขามาปั่นทัวร์ริ่งได้ไม่นาน จะได้ระมัดระวังตัว เตรียมความพร้อมให้ดี

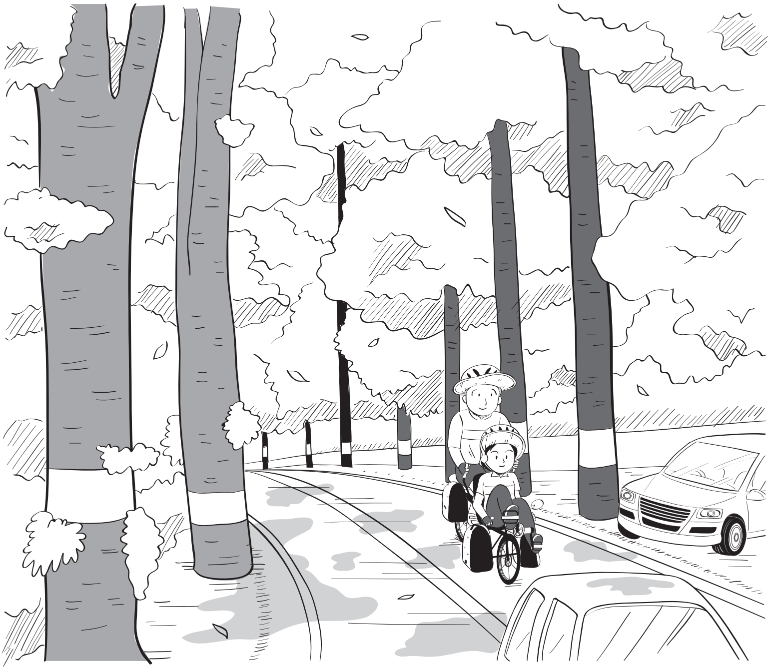
แน็ตประทับใจที่มีคนปั่นทัวร์ริ่ง ถึงแม้จะไม่ได้ไกลมาก ของแบบนี้จะปั่นเมื่อไหร่ก็ได้

ไม่จำเป็นต้องหาเวลาปั่นเป็นอาทิตย์ หรือเป็นเดือน เพียงแค่ 3 วัน ก็ปั่นได้

ใช้ระยะทางแค่ข้ามจังหวัด มันก็คือทัวร์ริ่งแล้ว

จากวันนั้นถึงวันนี้ พี่เอเริ่มขยับจากปั่นแค่ระยะใกล้ๆ ไปปั่นแถบอาเซียนแล้ว เพียงแค่เริ่มจากจุดเล็กๆ แล้วไปสู่จุดที่ยิ่งใหญ่ อยู่ที่เราจะเริ่มเมื่อไหร่เท่านั้นเอง

แนะนำเส้นทาง เชียงใหม่ – ลำพูน



แน็ตขอแนะนำ (ติดดาวให้เลย) เส้นทาง เชียงใหม่-ลำพูน เป็นถนนสองเลนที่ลาดยางตลอดทาง มีต้นไม้ใหญ่อายุราว ๆ หลายร้อยปีที่สูงชะลูดอยู่สองข้างทาง เป็นเส้นที่นักปั่นจักรยานใฝ่ฝันมาก คงจะดีมากเลยนะ ถ้าประเทศไทยมีเส้นถนนแบบนี้สักเส้นหนึ่งที่เชื่อมต่อทั่วประเทศ

ก็คงฝันไปจริง ๆ นั่นแหละ -*-

เท่าที่แน็ตสังเกต ถนนเมืองไทยส่วนใหญ่ เมื่อก่อนจะมีต้นไม้ขึ้นสองข้างทาง ต่อมามีรถยนต์มาใช้เยอะขึ้น ก็ต้องมาขยาย

ถนนโดยการตัดต้นไม้ทิ้ง กลายเป็นถนนหัวล้าน

ต้นไม้อุตส่าห์เติบโตมาหลายสิบปี บางต้นก็เป็นร้อยปี ตัดเพื่อทำถนนร้อนๆ แล้งๆ ชาวบ้านมาใช้ก็ร้อน มันมีทางเลือกอื่นเยอะแยะ ที่ไม่ต้องมาตัดต้นไม้แบบนี้ การปลูกใหม่ก็ต้องใช้เวลานาน แถมการขึ้นใหม่อาจจะไม่สวยเหมือนเดิมอีก ธรรมชาติสร้างขึ้นเองย่อมสวยงามกว่าเสมอ

ถนนสีเขียว ต้องรออีกสักกี่ปี?

หรือมันจะไม่เหลืออีกในอนาคต

ดักรอ

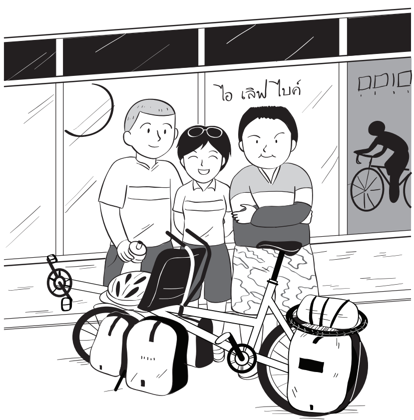
จากลำพูนจะเข้าลำปาง แน็ตแนะนำให้วิ่งถนนเส้นใน ตอนแรกให้ปั่นผ่านดอยขุนตาลโดยใช้เส้นไฮเวย์ เชียงใหม่-ลำปาง (11) ประมาณ 20 กิโลเมตร ก่อนถึงตัวเมืองลำปาง จะมีถนนให้ปั่นตัดผ่านสาย 1035 โดยจะไปอำเภอห้างฉัตร เป็นถนนที่รถไม่เยอะ มุ่งตรงเข้าตัวเมืองลำปางได้เหมือนกัน โดยไม่ต้องไปเครียดอยู่กับถนนใหญ่แถมยังปลอดภัยกว่า และเส้นนี้เป็นเส้นเดียวที่ไปอำเภอห้างฉัตรได้

ระหว่างที่แน็ตกำลังปั่นในเส้นนี้อยู่ ได้เจอกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาปั่นจักรยานเข้ามาทัก คุณแน็ต ใช่มั้ยครับ ผมไห่ไงที่คุยกันในเฟสบุ๊ค แน็ตก็ตกใจ อ้าว! พี่ไห่มาทำอะไรที่นี่

“ผมอยู่ลำปาง มาดักรอรับคุณแน็ต ตอนแรกนึกว่าคุณ

แน็ตวิ่งเข้าเส้นใหญ่ ผมเลยไปดักรอ แต่ก็ไม่เห็นมาสักที มีเพื่อนบอกว่าเห็นคุณแน็ตวิ่งเส้นใน ผมเลยปั่นตามมา”

แล้วพี่ไห่ (ออพันธุ์ ผิวเหลือสวัสดิ์) ก็พาไปร้านจักรยาน ‘I Love Bike’ ของเขา ซึ่งมีสินค้าให้เลือกมากมาย มีขายกางเกงในสำหรับปั่นจักรยานด้วยนะ มันเป็นเรื่องแปลกดี ที่คนหนึ่ง ๆซึ่งเราไม่เคยเจอเขาเลย แต่เขามีความตั้งใจอยากจะปั่นจักรยานมารับเรา ถึงแม้ตอนแรกเหมือนจะไม่ได้เจอกันแล้ว แต่สุดท้ายก็ยังมาเจอกันจนได้ และแอบขำเพื่อนเขา ยังอุตส่าห์เห็นแน็ตปั่นเข้าเส้นใน ทำให้พี่ไห่ปั่นมาเจอ รู้ทุกการเคลื่อนไหวของเราด้วยเหรอนี่ ตลกดี



ขอบคุณนะคะที่ให้ความสนใจ ^__^

แก๊งค์เพื่อนพี่ไห่

วันที่ปั่นออกจากลำปาง พี่ไห่และเพื่อน ๆ กลุ่มจักรยานจากชมรมลำปางไบค์มาปั่นไปส่งกลางทาง ตอนแรกนึกว่าแค่คนสองคน แต่ โห...เห็นยืนรอกันเพียบเลย ยี่สิบกว่าคนได้ และช่วงนั้นฝนก็ตกด้วยนะ มีสมาชิกคนหนึ่งอายุ 78 แล้ว แต่ดูแข็งแรง

มาก ฟิตแอนด์เฟิร์มเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ

คุณลุงเล่าให้ฟังว่า เพิ่งปั่นกลับมาจากลาว อยากบอกว่าคนปั่นไปลาวได้นี่สุดยอดมากเลยนะ เพราะทางมีแต่เขาโหดๆ ทั้งนั้น ต้องแข็งแรงจริงๆ ถึงจะปั่นได้ แน็ตยังไม่กล้าไปเลย ฟังเรื่องราวของคุณลุงรู้สึกประทับใจมาก คุณลุงบอกว่า

คนเราแก่ได้เพียงตัวเลข แต่จิตใจห้ามแก่

เมื่อจิตใจไม่แก่ ร่ายกายก็ไม่แก่

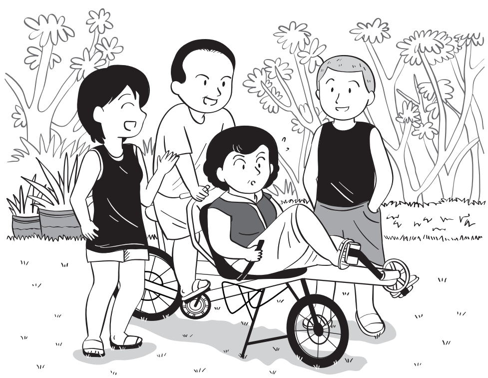
แน็ตเห็นหลายคนชอบเอาอายุมาเป็นข้ออ้าง ที่จะไม่ออกกำลังกาย หรือทำกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ยิ่งเราไม่ทำก็ยิ่งไม่มีแรง เหมือนเครื่องจักรที่ไม่ค่อยได้ใช้งาน มันก็จะค่อยๆ เสื่อมสภาพไป เพราะฉะนั้น

จงทำมันซะ!



อบอุ่น บ้านพี่ตุ่น

ก่อนที่แน็ตจะเข้าตาก ก็ได้รับการติดต่อมาจากหนึ่งในบุคคลที่ติดตามการปั่นจักรยานครั้งนี้อย่างเหนียวแน่น คือ พี่ตุ่น (พูลศรี โรจน์สุพจน์) ชวนให้ไปนอนค้างที่บ้านพี่เขา แน็ตกับพอลก็เกรงใจมาก เพราะโดยปกติเวลาเราสองคนถึงโรงแรมแล้ว สภาพห้องตอนเช็คเอ้าท์มักจะตรงข้ามกับสภาพตอนเช็คอินเสมอ กลัวไปทำห้องบ้านพี่เขารกอะ



ระหว่างกำลังปั่นเข้าเมือง ตอนแรกนึกว่าจะไม่ผ่านบ้านพี่ตุ่น กะว่าคงจะถึงเมืองตากก่อน แล้วไปหาโรงแรม แต่พอลเลือกปั่นเส้นทางวิ่งเข้าบ้านตากออก ข้ามสะพานไปบ้านตากตก แล้วก็วิ่งเส้นเก่าเข้าเมืองตาก รถน้อยลงไปเยอะ ร่มรื่นกว่า ทางเรียบกว่า เลียบแม่น้ำปิงมาตลอดทาง สวยงามเชียว คนละเรื่องกับเส้นหลักเลย ใครปั่นมาจากลำปางจะเข้าตาก ขอแนะนำเส้นทางนี้เลย พอใกล้ถึงก็โทรหาพี่ตุ่น ถึงได้รู้ว่าถ้าปั่นเส้นนี้จะผ่านหน้าบ้านพี่เขา คือถึงบ้านพี่เขาก่อนตัวเมือง มันผิดคาดมาก ปั่นมาบ้านพี่เขาซะงั้น โดยไม่ได้ตั้งใจ ฮ่าฮ่า

พี่ตุ่นปั่นจักรยานออกมารอรับหน้าบ้านพอดี ไม่งั้นไปเลยแน่นอน (เลยบ้านพี่เขา) พี่ตุ่นให้พักบ้านรับรองแขก ซึ่งเป็นบ้านแยกเดี่ยว แถมจัดที่นอนเตรียมให้เรียบร้อย จึงตัดสินใจกับพอลว่า อย่าปฏิเสธน้ำใจพี่เขาเลย เสนอมาซะขนาดนี้ บ้านก็น่ารักขนาดนี้ จะไม่สนองก็จะน่าเกลียดเกิน แหะ แหะ

อยู่บ้านนี้มาหนึ่งคืน ได้รับการดูแลทั้งที่พักและหลาย ๆ อย่าง แถมยังทำกับข้าวให้กินอีกด้วย ถึงแม้ไม่ได้หรูหรา แต่รสชาติมันอร่อยกว่าร้านแพง ๆเสียอีก ขอบคุณมากค่ะทั้งพี่ตุ่นและครอบครัว ถึงแม้ว่าเราจะไม่รู้จักกันมาก่อน แต่พูดตรง ๆ นอนที่นี่ให้ความรู้สึกเหมือนนอนที่บ้านตัวเอง มันอบอุ่น ปลอดภัย ตั้งแต่แน็ตนอนโรงแรมมาร้อยกว่าคืน มีแค่สองคืนที่หลับสนิทเหมือนนอนอยู่บ้าน คือครั้งแรกตอนไปนอนบ้านพี่บีที่หาดใหญ่ และนี่ก็เป็นครั้งที่สอง ไม่ได้โม้นะ มันรู้สึกได้เลยถึงความแตกต่าง ระหว่างการนอนบ้านแบบนี้กับนอนโรงแรม

A Day ดลใจ

ช่วงที่อยู่กำแพงเพชร ตอนนั้นแน็ตกำลังปั่นจักรยานอยู่ ก็เห็นมีคนโบกไม้โบกมือให้อยู่ฝั่งตรงข้าม แน็ตเลยโบกมือกลับไปให้เขา สักพักนึงเขาก็ขับรถมาเทียบท่า แล้วถามว่า

"คุณแน็ตกับคุณพอลใช่มั้ยครับ"

แน็ตก็ตอบกลับไปว่า ใช่ค่ะ เขาก็เล่าให้ฟังว่า กำลังอ่านนิตยสาร A Day ฉบับล่าสุดที่ลงบทความเรื่องของแน็ตอยู่พอดี

แล้วเงยหน้าขึ้นมา เห็นเราสองคนปั่นจักรยานผ่านมาพอดี เขารู้สึกขนลุกขึ้นมาทันที เลยวนรถกลับมายังอีกฝั่ง แวะซื้อน้ำกับผ้าเย็นมาให้ด้วย ขับตามมาจนทันพวกเราสองคน พร้อมขอถ่ายรูป มันเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อมาก

อะไรมันจะเป๊ะขนาดนั้น

ไม่คิดว่าจะเจอคนที่กำลังอ่านนิตยสาร A Day

และขณะที่กำลังอ่านอยู่

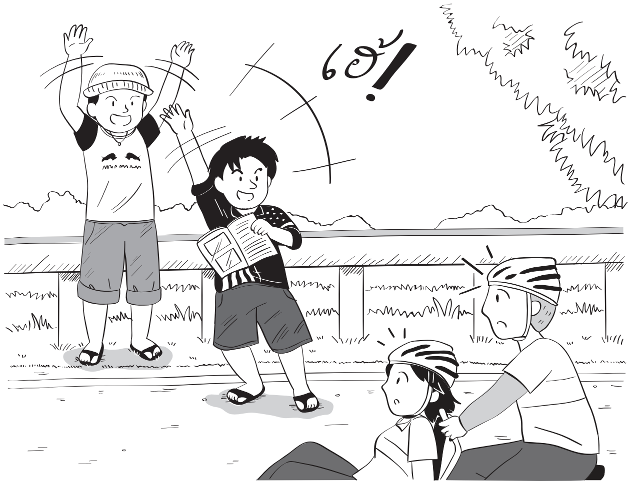
พอเงยหน้าขึ้น แล้วเห็นเราสองคนพอดี

ถนนเส้นนี้ก็ไม่ใช่จุดที่รถจะผ่านบ่อย ๆ

เท่านี้ยังไม่พอ

เขายังอุตส่าห์วนรถกลับมาเพื่อมาเจอเราสองคน มันบังเอิญไปไหม?

ใครสนใจอยากอ่านบทความสัมภาษณ์ของเราผ่านทางนิตยสาร a day ลองไปหาอ่านได้ในเล่มที่ 145 หน้า 112-113 จ้า



นครบาลเพชรบูรณ์



มาถึงอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ก็เห็นป้ายใหญ่ๆที่อยู่ข้างทางว่า 'นครบาลเพชรบูรณ์' ก็แอบงงว่าทำไมใช้คำว่า 'นครบาล' เพราะมันเป็นคำสำหรับใช้กับเมืองหลวง พอถามคนในพื้นที่ถึงได้รู้ว่า ช่วงปี พ.ศ. 2486 ตรงกับสงครามโลกครั้งที่ 2 และสงครามมหาเอเชียบูรพา ตอนนั้นรัฐบาลไทยซึ่งมี จอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้วางแผนจะย้ายเมืองหลวงมาตั้งที่เพชรบูรณ์ เพราะประเทศไทยกำลังตกอยู่ในภาวะคับขัน กรุงเทพฯถูกโจมตีด้วยการทิ้งระเบิดอย่างหนัก จากฝ่ายสัมพันธมิตร และเห็นว่าเพชรบูรณ์มีความเหมาะสมที่จะเป็นเมืองหลวงแห่งใหม่ เพราะมีชัยภูมิเหมาะสม มีภูเขาล้อมรอบ มีเส้นทางคมนาคมเข้าออกเพียงทางเดียว มีภูมิประเทศสวยงาม อากาศดี อยู่ตรงกลางของประเทศ เป็นศูนย์กลางของภาคเหนือกับภาคอีสานและกรุงเทพฯ อีกทั้งยังต้องการสร้างเพชรบูรณ์ให้เป็นฐานทัพลับ เพื่อซ่องสุมกำลังไว้รบขับไล่ศัตรู (ฝ่ายญี่ปุ่น) อีกด้วย

แต่สุดท้ายแผนนี้มีอันต้องล้มเลิกไป เพราะพื้นที่มีจำกัด ไม่สามารถขยายเมืองต่อในอนาคตได้ และเป็นเมืองป่าเมืองเขา มีไข้ชุกชุม ถือเป็นเกร็ดความรู้ที่คนไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้กัน ที่จังหวัดเพชรบูรณ์เกือบจะได้เป็นเมืองหลวงของประเทศไทยแล้ว

ข้ามเขารังที่เพชรบูรณ์

'เขารัง' เป็นจุดชมวิวที่กว้างไกล อากาศดี ตั้งอยู่บนเส้นทางสายเพชรบูรณ์-ตะพานหิน ซึ่งสร้างขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อเปิดเมืองเพชรบูรณ์ ถนนสายนี้ได้คร่าชีวิตผู้คนที่สร้างทางจำนวนมาก โดยเสียชีวิตด้วยโรคไข้มาลาเรีย

ข้อมูลจาก Google



แต่สำหรับในมุมมองของแน็ต

เขารังเป็นเขาที่ขึ้นยาว ลงยาว

เป็นเขาที่สนุกตอนลง เพราะมันลงยาววว...

ฟิ้ว...มันส์มาก

ตอนขึ้นก็ใช้ต้องเวลาอยู่เหมือนกันนะ แล้วก็เหนื่อยมากด้วย เพราะมันขึ้นสูง แต่พอตอนลงนี้ ปล่อยตัวล่องลอยเต็มที่... ฟินมาก ลูกนี้ยังดีกว่าเขาในหลาย ๆ ลูกที่เจอมา ที่ขึ้นแล้วก็ลง ขึ้นแล้วก็ลง บางทีเขาทางขึ้นก็แปลก ๆ ทางมันค่อย ๆ หักขึ้นไป มันต้องเก็บแรงหลายก๊อกมากนะ และเราก็ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะมีเขาอีกกี่ลูก แบ่งเก็บพลังไม่ถูกเลยทีเดียว ถ้าแรงหมดนี่จบกัน ต้องวางแผนแบ่งพลังงานให้ดี ๆ

ก่อนถึงทางขึ้นเขารังได้แวะทานข้าวเช้า และถามทางกับลุงเจ้าของร้านข้าว ลุงบอกว่า จากตำบลวังชมพู เข้าอำเภอชนแดน ระยะทางประมาณ 30 กิโลเมตร พอถึงเขารังทางมันจะเป็นลักษณะขึ้น ๆ ลง ๆ ระยะทางประมาณ 15 กิโลเมตร ลุงมองจักรยานแล้วก็บอกว่า มีแววว่าน่าจะได้เข็นจักรยานขึ้นนะ (ขอบคุณมากค่ะสำหรับความเชื่อมั่นในฝีมือของเรา -*-) เอาเป็นว่าแน็ตขึ้นไปอย่างเดียวหนึ่งลูก ระยะทางประมาณ 1 กิโลเมตรได้ แล้วก็ลงมานิดนึง หลังจากนั้นก็ขึ้นอย่างเดียวเลย ไม่มีขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างที่ลุงว่า ระยะทางไม่ต่ำกว่า 5 กิโลเมตรได้ ดีนะที่ไม่ชันตลอดทาง พอไปถึงจุดสุดยอดแล้ว ก็เห็นซุ้มทางเข้าเขียนว่า `พุทธบาท Holy Land ถนนสายโรแมนติก' ตกลงไม่รู้จะเอาอันไหนกันแน่ เหอะ แต่วิว

บนสุดของเขารังสวยมาก ก่อนที่จะลงเขาก็ไม่ลืมที่จะถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระทึกนิดหน่อย รอบนี้ระทึกจริงๆ เพราะปีนข้ามขอบรั้วกั้นถนนไปอีกฝั่ง เพื่อที่จะถ่ายรูปไม่ให้ติดป้ายเลี้ยว เสียวได้ใจจริงๆ

ตอนขาลงนี่อย่างมันส์เลย ให้อารมณ์เหมือนตอนลงภูพานเลี้ยวไปก็เลี้ยวมา ได้ถ่ายวิดีโอเก็บไว้ด้วยสำหรับคนที่ไม่เคยปั่นขึ้นเขาแบบนี้ และไม่เคยสัมผัสการลงแบบนี้มาก่อน แน็ตยังจำได้ตอนลงเนินแบบนี้ครั้งแรกแถวเขาหินเหล็กไฟ ที่หัวหิน บอกได้คำเดียวว่า น่ากลัวมากโดยเฉพาะตอนแรก แล้วหลังจากนั้นมันจะมีแต่คำว่า 'สนุก'


ภาคกลาง →

จักรยานของฉัน กับ โรงแรมของเธอ

คนไม่ได้เป็นนักปั่นจักรยาน จะไม่เข้าใจหรอกว่า

จักรยานมันเป็นสิ่งของสาคัญที่สุด

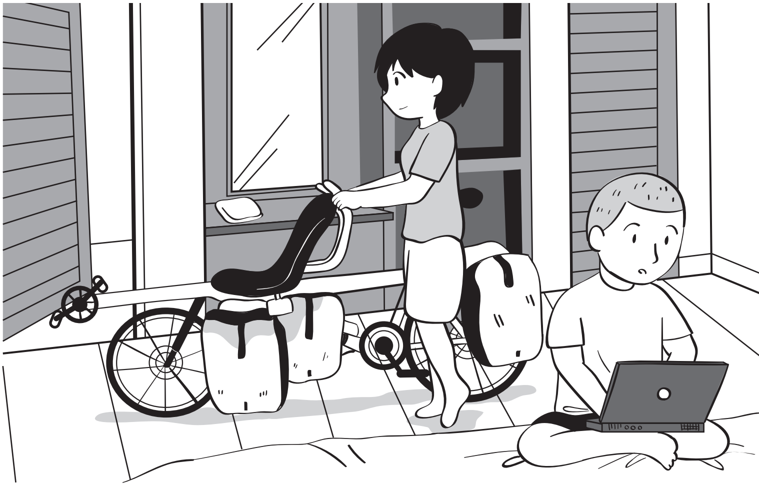
ถ้ามันหายไป ทริปนี้จบเลยนะ เพราะจักรยานเหมือนลูกในไส้ ถ้าสามารถเอาจักรยานนอนบนเตียงได้ จะเอามานอนบนเตียง แล้วให้พอลไปนอนโซฟา ฮ่าฮ่า แต่คนส่วนใหญ่มักจะจัดความสำคัญของยานพาหนะบนบกแบบนี้

รถยนต์ > มอเตอร์ไซค์ > จักรยาน

เพราะมักจะคิดว่า จักรยานเป็นของราคาไม่แพง ไม่สำคัญเท่ารถยนต์ แต่ความจริงแล้ว จะแพงหรือไม่แพง มันไม่ใช่ประเด็น แต่สำหรับคนที่มีแต่จักรยานต่อให้ราคาถูกแค่ไหน มันก็สำคัญกับคนๆ นั้นมากกว่า

เวลาปั่นจักรยานเข้าที่พักแต่ละที ต้องถามก่อนว่า เอาจักรยานไปไว้ที่ห้องได้มั้ย โรงแรม/รีสอร์ทส่วนใหญ่ก็จะอนุญาตให้แบกขึ้นไป (ประมาณว่าถ้าแบกขึ้นห้องไหว ก็แบกไปเลยจ้า) ต่อให้ยากขนาดไหน เราก็จะต้องเอาขึ้นไป เก็บไว้ในห้องให้อุ่นใจ แต่ก็มีบางโรงแรมห้ามเอาจักรยานเข้ามา บอกให้จอดไว้ข้างนอกอย่างเดียว จำได้ว่าเป็นโรงแรมในตัวเมืองจังหวัดสมุทรสาคร แน็ตถามเขาว่า ถ้าหายขึ้นมา พี่จะรับผิดชอบมั้ยคะ เขาก็บอกว่า มียามเฝ้าอยู่ไม่หายหรอกน้อง แน็ตก็ถามต่อว่า แล้วถ้าจักรยานเสียหายทางโรงแรมรับผิดชอบมั้ยคะ เขาก็บอกอีกว่า ก็มียามเฝ้าอยู่แล้วมันจะเสียหายยังไงล่ะน้อง

กลุ่มคนส่วนใหญ่ที่จะเล่นกับจักรยานมากสุดก็คือ เจ้าหน้าที่โรงแรมและยามนี่แหละ คุณลองคิดดูนะว่า มีจักรยานหน้าตาประหลาดจอดวางทิ้งไว้ ร้อยทั้งร้อยต้องมีคนเดินมาจับ มาบิด มากดเกียร์เล่น ที่หนักสุดนี่พี่ท่านกระโดดขึ้นไปนั่งถ่ายรูปเลยจ้า ถ้าจักรยานมันล้ม เสียหายขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบคะ แต่ก็มีหลายโรงแรม พอบอกราคาจักรยานไป เขาก็ตกใจและบอกว่า ถ้างั้นยกไปเก็บในห้องเลยน้อง ไม่ก็จะเปิดห้องเก็บของให้เก็บไว้เป็นกรณีพิเศษ แหม่ พอรู้ราคาแล้วก็ไม่กล้าจะรับผิดชอบเลยนะ แต่โรงแรมที่สมุทรสาครนี่ ยังไงก็ไม่ให้ ยืนยันให้จอดไว้กับมอเตอร์ไซค์แล้วให้พี่ยามเฝ้าอย่างเดียว แน็ตไม่กล้าเสี่ยงเลย ไปนอนที่อื่นแทน



สรุปคืนนั้นได้ไปพักโรงแรมจิ้งหรีดในตัวเมืองสมุทรสาคร ราคาห้องคืนละ 500 บาท กำแพงห้องบางมาก จนได้ยินเสียงห้องข้าง ๆทำอะไรบางอย่าง... ยังบอกพอลเลยว่า นี่ถ้าเราเปิดหนังผี มี

ฉากคนกรี๊ดนี่ คงจะทำลายอารมณ์รักของห้องข้าง ๆ แน่นอน ฮ่าฮ่า

ปั่นจักรยานมาทั้งประเทศ 77 จังหวัด โซนที่หาโรงแรมยากที่สุด จะเป็นจังหวัดละแวกกรุงเทพฯนี้แหละ ด้วยความที่จังหวัดเหล่านี้ใกล้กรุงเทพฯ คนส่วนใหญ่ก็จะขับเข้าไปนอนในกรุงเทพฯกัน เพราะมีที่พัก อาหารการกิน ความสะดวกสบายที่เพียบพร้อมกว่า มาครั้งนี้ก็ถือเป็นบทเรียนกันไปว่า อย่าคิดจะพักแถวนี้ เพราะโรงแรมหายาก แถมคุณภาพยังไม่ดีอีก ม่านรูดราคาคืนละ 500 บาท ที่อื่นสภาพดีกว่านี้เยอะ

ถนนไร้สุนทรียภาพ



ถ้ามาถึงแถบจังหวัดนครปฐม สมุทรสาคร สมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา (โซนจังหวัดใกล้กรุงเทพ) จะได้บรรยากาศที่แตกต่าง

จากจังหวัดอื่นอย่างเห็นได้ชัดนั่นคือ ต้นไม้ไม่ค่อยมี มีแต่โรงงาน รถบรรทุก น้ำเน่า และขยะข้างทาง เอาเป็นว่าไม่ค่อยสวยงามเท่าไหร่ แต่ก็พอเข้าใจนะว่า คงเป็นเพราะเขตอุตสาหกรรมที่เจ้าของโรงงานไม่รับผิดชอบในของเสียต่าง ๆ ที่เป็นผลพวงมาจากการผลิต ประกอบกับคนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ละแวกนี้ไม่ใช่คนในพื้นที่ เลยไม่รู้สึกผูกพันว่าเป็นบ้านของตัวเอง คนในพื้นที่ดั้งเดิมคงเสียใจแต่ก็ไม่สามารถที่จะทำอะไรได้ เห็นแล้วก็เศร้าใจแทน ถ้าย้อนเวลาไปหลายสิบปี ก่อนที่โรงงานทั้งหลายจะมาตั้งรกราก บริเวณนี้คงจะสวยงามไม่แพ้ที่อื่น ๆ เหมือนกัน

อีกหนึ่งปัญหาคือ การหาที่พัก แน็ตเริ่มหาที่พักตอนบ่าย 3 โมง พยายามปั่นหาที่พักก็เจอแต่โรงแรมม่านรูด บางที่เขาไม่ให้เอาจักรยานเข้าห้อง หรือไม่มีที่เก็บจักรยาน แน็ตก็ไม่เอา เวลาก็ผ่านไปเรื่อย ๆ ถามใครก็ไม่เห็นความหวังที่จะมีโรงแรมดี ๆ ถูก ๆ เลย ปั่นมาก็เจอราคาเริ่มต้น 1,200 บาท พอลบอกว่า ห้องพักไม่เหมาะสมกับราคา ปั่นไปเจออีกที่ราคา 1,800 บาท พอลบอก แพงไป ปั่นหาที่พักอยู่หลายที่ก็ไม่ลงตัวสักที พอมาถึงสามพรานก็ 5 โมงเย็นแล้ว เริ่มหงุดหงิดไม่อยากปั่นต่อ ถามคนแถวนั้นเขาบอกว่า มีอีกทีก็อ้อมใหญ่ อ้อมน้อยนู้น แต่ก็จะเป็นม่านรูด

ไม่นะ! ฉันไม่ไปถึงนั่นแน่นอน

ต้องหาที่พักแถวนี้ให้ได้!

จากที่แน็ตมีอาชีพเป็นไกด์เลยรู้ว่า มาเขตสามพรานเดี๋ยวข้างหน้าจะมีโรงแรม เพราะเคยพาลูกทัวร์มาดูโชว์การแสดง และ

ก็รู้ว่าโรงแรมนี้ห้องพักใช้ได้เลย ในที่สุดต้องยอมจำนนที่ 'สวนสามพราน ริเวอร์ไซด์ (Rose Garden)' ราคาห้องพักคืนละ 2,600 บาท เพราะมันเหนื่อยมาก ณ เวลานั้นมันไปต่อไม่ไหวแล้วจริง ๆ งานนี้ท่านพ่อสุดที่รักก็ได้ทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนทางการเงินของทัวร์นี้อย่างเป็นทางการ(มัดมือชก) เพราะแน็ตใช้บัตรเครดิตท่านรูดไปเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากเงินสดในกระเป๋าตัวเองมีไม่พอ แล้วก็โทรศัพท์ไปบอกป๋าทีหลังด้วยว่า

"ยินดีด้วยนะ ป๋า ได้เป็นสปอนเซอร์ให้หนูไปแล้ว ขอบคุณมากค่ะ หนูโฆษณาบริษัทป๋าให้แล้วนะ" (เสื้อปั่นจักรยานของแน็ตที่ด้านหลังจะมีชื่อบริษัทพ่ออยู่)

ป๋าถามว่า ฉันเป็นสปอนเซอร์ให้แกตั้งแต่เมื่อไหร่ ค่าอะไร แน็ตชี้แจงไปว่า ค่าโรงแรม หนูไม่ไหวแล้วจริง ๆ หนูเหนื่อยมาก ๆ หาที่พักไม่ได้ บลา บลา บลา... (พูดขอความเห็นใจสุด ๆ) แต่ป๋าไม่ต้องห่วงนะ ระหว่างทางได้เป็นสปอนเซอร์อีกแน่นอน ฮ่าฮ่า (ป๋าคงนึกในใจ ถามฉันก่อนมั้ย?)

ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว พรุ่งนี้จะขออยู่ยาวจนเขามาเชิญให้ Check Out ไปเลย ฮ่า ๆ พอลบอก พรุ่งนี้จะกินมื้อเช้าตั้งแต่ 6 โมงเช้ายัน 10 โมง แล้วกลับมานอนต่ออีก 2 ชั่วโมง ค่อย Check Out ตอนเที่ยง ตั้งใจจะเอาให้คุ้ม ฮ่าฮ่า คิดในทางที่ดี คิดซะว่ามาฉลองแต่งงานครบรอบ 2 เดือนก็แล้วกัน

ระหว่างที่กำลังเตรียมจักรยานออกเดินทาง พอลเล่าให้ฟังว่าหนึ่งในเบล์บอยที่ Rose Garden อ่านบทความเกี่ยวกับเราสองคนมา

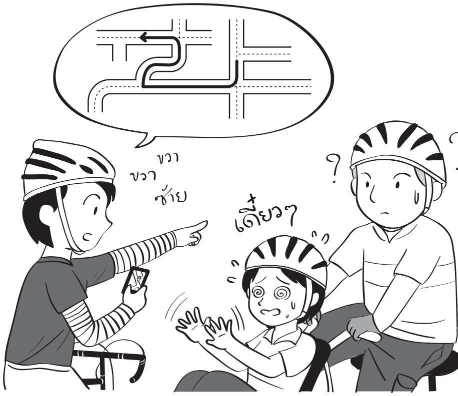
จากเว็บไซต์หนึ่ง พี่เขากลัวหาว่าโม้มั้ง เลยปริ้นบทความออกมาให้ดู เพื่อเป็นการยืนยัน ขอบคุณมากนะคะที่ให้ความสนใจและจำกันได้ ตอนเข้าไปเอารองเท้าแตะ พี่เขาก็อุตส่าห์ติดป้ายว่า ห้ามเล่น ห้ามจับ ไว้ที่จักรยาน พี่เขาดูแลให้ดีจริงๆ ขอบคุณมากค่ะที่เข้าใจเรา

ความจำสั้น

จากสมุทรสาคร กำลังปั่นมุ่งหน้าไปสมุทรปราการ แน็ตได้โพสต์ถามใน thaimtb เกี่ยวกับเส้นทางจากสมุทรสาครไปสมุทรปราการ โดยที่ไม่ต้องผ่านถนนเพชรเกษม ก็ได้พี่หลายๆคนแนะนำเส้นทางทั้งทางเว็บบอร์ดและโทรศัพท์เข้ามา แต่ไม่รู้ทำไม พอพี่เขาบอกทางให้ แน็ตจำทางไม่ได้ซะงั้น จำได้แค่ช่วงแรก เช่น น้องแน็ตเลี้ยวซ้ายหน้านะ แล้วก็... ลืม!!! ถนนมันก็วกวนเหลือเกิน งงมาก มีคนโทรศัพท์เข้ามาบอกทางประมาณ 20 คน ช่วยกันบอกเส้นทางเป็นทอดๆ กลายเป็นว่าลำบากเขาอีก -*-

ระหว่างทางได้เจอพี่อัศวิน พี่เขาปั่นจักรยานผ่านมาพอดี ก็เลยถามทางว่า ไปพระสมุทรเจดีย์เส้นไหนดีคะ พี่เขาก็ปั่นมาส่งถึงตรงแยก แล้วก็อธิบายทางที่จะไปต่อ เหอเหอ มึนอีกแล้ว จำได้แค่ตรงเลี้ยวขวาจากจุดที่แยกกัน แล้วก็ปั่นตามทางนี้ไป แยกนั้น เลี้ยวนี่ ที่พี่อธิบายมาทั้งหมด ไม่เข้าหัวเลยแม้แต่นิดเดียว เรียกว่าต้องถามทางคนแถวนั้น แบบแยกต่อแยกเลยทีเดียว ส่วนคนที่เก่งเรื่องเส้นทางก็ดันฟังภาษาไทยไม่ออก จบกัน แต่ก็สามารถ

มาถึงพระสมุทรเจดีย์ได้อย่างปลอดภัย



เรื่องนี้ทำให้แน็ตแจ่มแจ้งแล้วว่า ตัวเองนี่ความจำสั้น ความจำแย่เรื่องทิศทาง ต้องขอโทษและขอบคุณทุกๆ คนด้วยนะคะที่ช่วยกันบอกทาง และขอบคุณพี่อัศวินด้วยที่ปั่นมาส่ง ขอบคุณจริงๆ ค่ะ

แก้บน ทัวร์ริ่ง

เราสองคนกำลังจะใกล้เข้าสู่กรุงเทพฯทุกทีๆ เร่งสปีดสุดๆ เพราะอารมณ์นั้นอยากกลับบ้านเต็มทีแล้ว พอถึงชัยนาท แน็ตได้ไปพักที่โรงแรมสุขจิต คืนวันนั้นไม่รู้มีอะไรดลใจ ให้อยากออกไปข้างนอก ทั้งๆ ที่ออกไปกินข้าวเรียบร้อยแล้ว เป็นเวลาที่ควรจะพักผ่อน แต่ใจกลับอยากออกไปเดินเล่นข้างนอกอีก พอเปิดประตูเดินออกไป ก็เจอกับกลุ่มจักรยานทัวร์ริ่ง แถมมีคู่หนึ่งใช้จักรยานแทนดัมซะด้วย กำลังจะเช็คอินเข้าที่พักพอดี แน็ตเดินเข้าไปคุยกับกลุ่มนั้นถึงได้รู้ว่า เขารู้จักและติดตามเรื่องราวของแน็ตอยู่

เหตุที่กลุ่มนี้มาปั่นจักรยาน เพราะว่าหนึ่งในสมาชิกนักปั่นไปบนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาว่า ถ้าคำขอพรเป็นจริงจะปั่นจักรยานขึ้น



ดอยสุเทพและดอยอินทนนท์ และตอนนี้คำที่ขอเป็นจริงเลย ต้องมาปั่นแก้บน พี่เขาบอกว่า ตอนนั้นนึกอะไรไม่ออก นึกออกแต่ดอยอินทนนท์ รู้งี้น่าจะบนเขาเตี้ยกว่านี้ ฮ่าฮ่า ก็ขอให้โชคดีค่ะ เอาใจช่วยเข็น ช่วยดัน ช่วยปั่นขึ้นไปให้ถึงยอดนะคะ ว่าแต่กลุ่มนี้เขาฟิตมาก เพิ่งปั่นมาจากกรุงเทพฯอัดมารวดเดียว 200กว่ากิโล (พี่จะรีบไปไหนคะ ฮ่าฮ่า) มีน้องคนหนึ่งอายุ 14 ก็ปั่นมา 200 กว่ากิโล โอ้โห...นับถืออย่างรุนแรง สุดยอด

แต่มันเป็นอะไรที่แปลกมาก ที่ได้มารู้จักและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน และโชคดีที่ได้มีโอกาสเจอตัวเป็นๆ ทั้งสองฝ่าย ได้อีกหนึ่งกลุ่มมิตรภาพปิดท้ายก่อนเข้าสู่เมืองหลวง ส่วนใครที่คิดอยากปั่นจักรยาน แต่ยังหาฤกษ์ยามไม่ได้ ลองใช้โอกาสปั่นแก้บนก็ได้นะ เอาระยะทางไม่ไกล เช่น เขาใหญ่ ปั่นขึ้นบนลาน กางเต็นท์ นอนดูดาว ปาร์ตี้หมูกระทะกับผองเพื่อน

น่าสนุกอะ!

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา

จากปราจีนบุรีก่อนจะเข้านนทบุรี พี่บลู (กษิดิ เกษมสวัสดิ์)

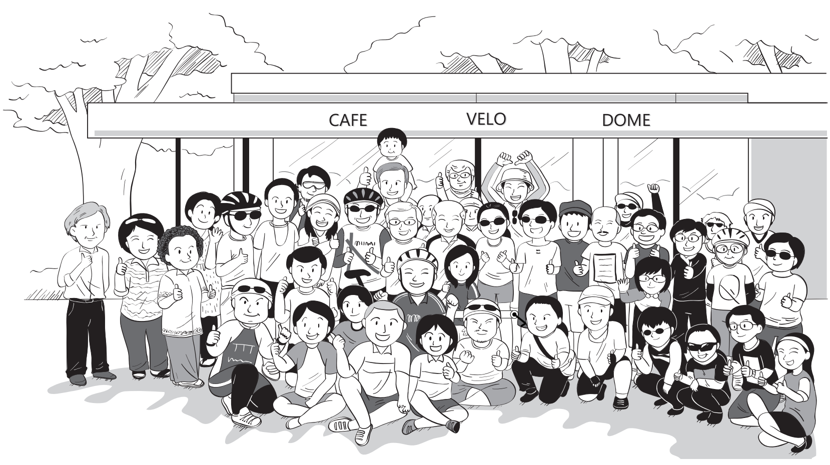
ได้ติดต่อมาบอกว่าจะปั่นไปเป็นเพื่อน นัดเจอกันที่จุดหนึ่ง แต่แน็ตหลงทางหาไม่เจอ พี่บลูก็งงว่าทำไมแน็ตไม่มาสักที พี่เขาก็ปั่นสวนขึ้นมาตามทางที่คิดว่าน่าจะเจอแน็ต มาพร้อมกับเพื่อนๆ อีกประมาณ 10 คน ความจริงแน็ตไม่เคยเจอพี่บลูมาก่อน ได้แต่เห็นรูปในเฟสบุ๊ค พอเจอผู้ชายที่ใส่กางเกงยีนส์ มีหูฟัง ปั่นจักรยานมา ก็รู้เลยว่าคนนี้คือพี่บลู หาไม่ยาก ผู้ชายที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว พี่เขาปั่นมาส่งถึงนนทบุรีเลย

แน็ตเอาจักรยานมาฝากไว้ที่บ้าน Don Huttner ที่อยู่นนทบุรีก่อน แล้วนั่งแท็กซี่กลับบ้าน เหตุที่ต้องทำเช่นนี้เพราะก่อนหน้านี้เดือนนึง แน็ตได้เคยประกาศลงในเว็บบอร์ดว่า วันที่ 4 พฤศจิกายน 2555 แน็ตและพอลปั่นจักรยานจากนนทบุรีเข้ากรุงเทพฯ ขอเชิญเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ มาร่วมปั่นเข้ากรุงเทพฯ ด้วยกันกับเรา ระยะทางรวมประมาณ 20 กิโลเมตร แต่ด้วยอารมณ์อยากกลับบ้านสุดๆ สปีดปั่นมาอย่างแรง เลยทำให้ถึงเร็วก่อนกำหนด 1 อาทิตย์

แต่ก็ถือว่าได้กลับมาเตรียมตัวก่อนเริ่มทำงาน มีภารกิจหลายอย่างที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน พอถึงวันที่ 4 แน็ตก็นั่งแท็กซี่มาที่บ้าน Don เพื่อมาเตรียมปั่นจักรยานตามที่ได้ประกาศเอาไว้ วันนั้นแน็ตไม่คิดเลยว่าจะมีคนมาร่วมปั่นกันมากมายขนาดนี้ ประมาณ 40 คนได้ กลายเป็นแก๊งค์จักรยานที่แห่เข้ากรุงเทพฯ ร่วมใช้ถนนเบียดเสียดกับรถของชาวเมืองกรุงที่แออัดคับคั่ง โชคดีที่มาเป็นกลุ่มใหญ่ มิงั้นได้โดนรถเบียดตายก่อนเข้ากรุงเทพฯแน่ๆ

จุดหมายปลายทางอยู่ที่ร้านกาแฟ ‘Cafe Velodome’

พอปั่นไปถึง แน็ตอึ้งมาก เพราะไม่คิดว่าจะมีคนมารอรับเรามากมายขนาดนี้ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวของแน็ต กลุ่มชมรมสุขภาพ ชมรมจักรยานต่างๆ กลุ่มเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่รู้จักกันในเว็บบอร์ดจักรยาน นอกจากนี้ยังมีการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยของสำนักงานใหญ่ก็มาร่วมรับและเซ็นหนังสือให้ด้วย เราสองคนก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ใช่ดาราดังที่ไหน แต่กลับมีคนกลุ่มหนึ่งคอยติดตามเรื่องราวของเราในการทัวร์ริ่งครั้งนี้ อีกทั้งยังสนับสนุนในหลายๆ เรื่อง พร้อมให้กำลังใจ และวันปิดทริปก็มาต้อนรับรอคอยเรา มันเป็นมิตรภาพที่ผ่านจักรยาน ทำให้แน็ตรู้สึกตื้นตันใจมากอย่างบอกไม่ถูก แม่บอกว่า ตอนที่แน็ตปั่นเลี้ยวเข้ามาในธรรมศาสตร์ เห็นแล้วน้ำตาจะไหล รู้สึกดีใจ เหมือนได้เป็นส่วนหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์เลยทีเดียว มันเป็นความทรงจำที่ไม่มีวันลืมเลย



77 จังหวัด 143 วัน 8,600 กิโลเมตร

อเมซซิ่งไทยแลนด์ ประเทศไทยสวยจริงๆ หลายที่ก็ตื่นตาตื่นใจเหลือเกิน มันใช่เลยกับสโลแกนที่ว่า 'เที่ยวเมืองไทย ไม่ไปไม่รู้' มันไม่รู้จริงๆ นะ ถ้าไม่ได้ไปเที่ยว จะไปทำไมเมืองนอก แค่ประเทศตัวเองยังไม่เห็นเลย บ้านของตัวเองไปให้รู้ให้เห็นหมดก่อน ถ้าเห็นหมดแล้ว อยากจะไปเมืองนอกต่อ นี่สิเรียกว่าเปิดโลกเพิ่มเติม

ประเทศไทยมีศิลปะวัฒนธรรมสี่ภาคที่สวยงาม มีมนต์เสน่ห์ที่น่าหลงใหล และเอกลักษณ์ในความเป็นไทยที่น่าภาคภูมิใจจริงๆ ได้ไปสัมผัสวิถีชีวิตบ้านๆ ที่เรียบง่าย ไม่วุ่นวาย มีแต่ความสงบ สบายใจ ผู้คนน่ารัก อัธยาศัยดี คนไทยมีน้ำใจไม่เคยหมด รู้สึกอบอุ่นถึงแม้จะอยู่ต่างถิ่นก็ตาม อย่าง 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ก็ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด ปั่นที่นี่น่ากลัวน้อยกว่าปั่นเข้ากรุงเทพเสียอีก คนมุสลิมน่ารักมาก มีน้ำใจ ซึ่งหาได้ยากมากในกรุงเทพฯ

การปั่นทัวร์ริ่งครั้งนี้ ทำให้แน็ตได้มิตรภาพใหม่ๆ ที่ไม่คิดว่าจะได้ ได้รู้จักคนที่ไม่คิดว่าจะได้โคจรมาเจอโดยเชื่อมผ่านจักรยานทั้งนั้น ความจริงแล้วการปั่นจักรยานทั่วประเทศไทยไม่ได้ยากอะไรสักหน่อย ตราบใดที่ยังมีแรงก็ปั่นไปเหอะ เดี๋ยวมันก็ถึง แถมยังทำให้แน็ตได้รู้กำลังของตัวเองด้วยว่า จริงๆ แล้วตัวเองก็สมบุกสมบันได้เหมือนกัน ฉันก็มีโหมดลุยนะ อึด ถึก ได้อยู่

การที่คนสองคนต้องใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน 24 ชั่วโมงเนี่ย เต็ม

ที่ได้แค่ 3 เดือน เกินจากนั้นแล้วมันเหมือนจะเอามีดมาเสียบกัน แต่ก็ทำให้ได้รู้ว่าอีกฝ่ายนิสัยเป็นยังไง และรู้ว่าลึก ๆ แล้วด้านมืดของตัวเราเป็นยังไงด้วย ได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ได้รู้จักที่จะปรับตัวเข้าหากัน คนหนึ่งตึง อีกคนหนึ่งต้องหย่อน ไม่ใช่ตึงทั้งสองฝ่าย ที่สำคัญเลยต้องรู้จัก 'ให้อภัย' กัน



การปั่นขึ้นภูเขาแต่ละลูก ก็เหมือนกับปัญหา เมื่อเราปั่นผ่านภูเขาลูกนี้ไปได้ ปัญหามันก็สามารถแก้ไขได้เช่นกัน ปัญหาทุกอย่างมีทางออกของมันเสมอ ภูเขาแต่ละลูกมันก็มีจุดสุงสุดของมัน ไม่มีทางที่จะสูงไปตลอด เดี๋ยวมันก็ต้องมีลง เช่นเดียวกับปัญหาเมื่อถึงจุดสุงสุด เหมือนเจอทางตัน หาทางออกไม่ได้ แต่แล้วเดี๋ยวมันก็ต้องคลี่คลายลง เริ่มหาทางออกได้ เพียงแต่อย่าหยุดปั่น หรือ หนีปัญหาไม่กล้าเผชิญกับมัน อย่ากลัวล่วงหน้า ให้ลองทำ ลองแก้ไขดูก่อนใช้ใจสู้ให้มาก ๆ อย่าแพ้หมา หมาบางตัวพิการมันลันล้า ร่าเริงได้คนเรามีแขนมีขา สู้ต่อไป เราสามารถทำได้ดีกว่านี้

การเดินทางที่ยาวนาน ถึงแม้จะต้องหมดเงินไปหลายหมื่นบาท ถึงแม้มันจะมีทั้งเรื่องดีและร้าย แต่เมื่อผ่านมาได้ เราจะกลายเป็นคนที่มีมุมมองใหม่ไปจากเดิม บางสิ่งเงินก็ซื้อไม่ได้ บาง

อย่างถ้าไม่ลองทำ ก็ไม่เป็น บางครั้งถ้าไม่ลองสัมผัสด้วยตัวเอง ก็ไม่รู้ซึ้ง ความสุข ความทรงจำ ใครเล่าให้ตายยังไงก็ไม่อิน นอกจากใช้ตัวและหัวใจเข้าไปเจอโลกอันกว้างใหญ่ ที่ไม่มีใครสอนและทำแทนคุณได้

สรุปทริป

ระยะเวลาที่ใช้ในการปั่นครั้งนี้ :

พวกเราใช้ระยะเวลาทั้งหมดในการนั่งอยู่บนอานจักรยานของทริปนี้ 113 วัน จากทั้งหมด 159 วัน เนื่องจากพวกเราไม่รีบ แต่ก็ได้วางแผนระยะเวลาการปั่นว่าจะต้องจบทริปไม่เกินเดือนพฤศจิกายน ซึ่งก็ประสบความสำเร็จอย่างงดงามตามที่หวังไว้ จำได้เลยว่าช่วงหนึ่งอาทิตย์สุดท้ายก่อนจบทริปนี้ ปั่นอัดกันเกือบร้อยกิโลต่อวัน เพราะอยากจะกลับบ้านใจจะขาด

ระยะทางทั้งหมด :

ตลอดทั้งทริปปั่นไป 3,697 กิโลเมตร ซึ่ง 31 วันจากทั้งทริปปั่นในระยะทางที่เกิน 100 กิโลเมตรต่อวัน ส่วนวันอื่นๆ ก็จะประมาณ 60 กิโลเมตรต่อวัน

ปั่นไกลสุด (ภายในหนึ่งวัน) :

ระยะทางที่ปั่นไกลสุดต่อวันอยู่ที่ 145 กิโลเมตร จากระนองเข้าชุมพร โดยใช้เวลาที่นั่งปั่นบนจักรยาน 7 ชั่วโมง กับอีก 26

นาทีจากเวลาทั้งหมดตั้งแต่เริ่มจนจบของวันที่ 11 ชั่วโมง กับอีก 30 นาที ถ้าถามว่าเวลาที่เหลือเอาไปทำอะไร ก็บอกได้คำเดียวว่า กิน ฮ่าฮ่า จอดกินเกือบตลอดทาง

ปั่นขึ้นจุดสูงสุด :

ระดับความสูงที่สูงที่สุดที่ปั่นมาในทริปนี้อยู่ที่ 1,431 เมตรจากระดับน้ำทะเล ซึ่งเป็นจุดชมวิวดอยกิ่วลม เป็นการปั่นจากอำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน เข้าอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ความเร็วสูงสุด/ความเร็วช้าสุด :

สำหรับสปีดความเร็วที่ปั่นเร็วที่สุดอยู่ที่ 69.6 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ไม่ต้องตกใจไป เพราะมันเป็นระยะทางการลงเขาจากปายเข้าเชียงใหม่นั่นเอง ไม่ต้องถามวว่าสปีดช้าสุดอยู่ที่เท่าไหร ลองนึกสภาพเดินขึ้นขาพร้อมกับเข็นหินหนักประมาณเกือบร้อยกิโลกรัมขึ้นไปด้วย มันช้าชนิดที่เรียกว่าเต่ายังเดินผ่าน ฮ่าฮ่า จากวันนั้นเข้าใจคำว่าเข็นครกขึ้นภูเขาเลยทีเดียว

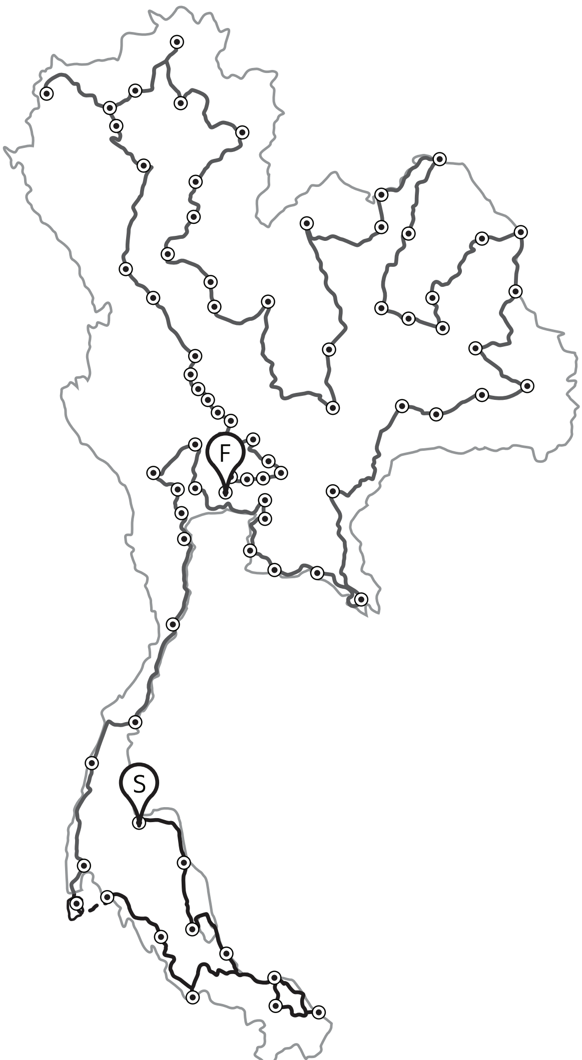
จำนวนเงินที่จ่ายไป :

ค่าใช้จ่ายต่อวันจะอยู่ประมาณ 1,200 บาท เนื่องจากนอนโรงแรม ไม่ได้กางเต้นท์เลยทำให้ค่าใช้จ่ายสูงกว่าคนอื่นนิดนึง

แผนที่การเดินทาง 77 จังหวัด

เช็คแผนที่ GPS ของเราได้ที่ :

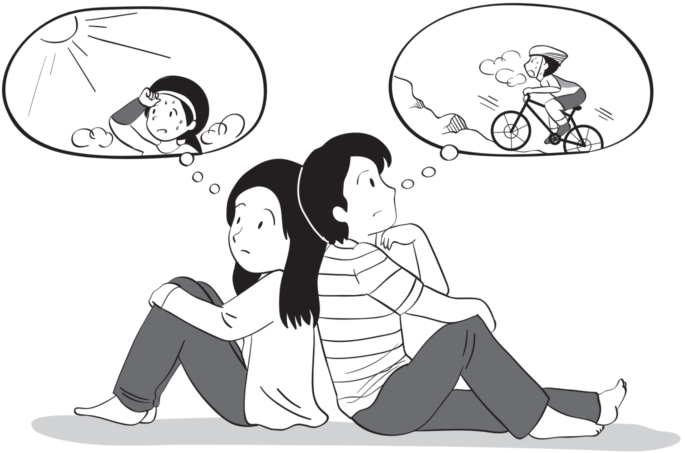
http://everyprovincechallenge.com/gps/



การเตรียมตัวก่อนออกทริปทางไกล

1. เตรียมจิตใจ

ก่อนอื่นต้องเริ่มที่เตรียมจิตใจของเราก่อน นิสัยพื้นฐานมนุษย์ มักไม่ชอบทำอะไรที่ออกจาก 'โซนปลอดภัย' ของตัวเอง คำว่า 'โซนปลอดภัย' หมายความว่าอะไร ในความคิดแน็ตนะ คือเป็นพื้นที่เฉพาะบุคคล ที่คุ้นเคย ใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมนั้นมานาน จนมีความมั่นใจในตัวเองมากพอที่จะทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามด้วยตัวเอง โดยไม่รู้สึกประหม่าหรือไม่ปลอดภัย ยกตัวอย่าง ถ้าคุณปั่นจักรยานในหมู่บ้านที่คุณโตมา คุณจะรู้สึกสบาย ๆ ไม่ประหม่า เพราะคุณรู้ว่า เฮ้ย! ซอย 3 หมาดุ หนีไปทางอื่นดีกว่า หรือ มุมนี้จุดอับ รถอาจสวนทางมาโดยที่ไม่เห็น หรือตรงนี้ถนนเป็นหลุม ต้องหลบซ้ายถึงจะพ้น เป็นต้น แล้วอยู่มาวันหนึ่ง คุณเริ่มปั่นจักรยานออกถนนใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย รถเยอะขึ้น มอเตอร์ไซค์ก็ขี่กันน่ากลัว คนเดินก็ไม่ดูทาง ถนนที่เคยนั่งรถผ่านทุกวัน ก็ไม่เห็นหลุมนี่ วันนี้ปั่นจักรยาน อ้าวเฮ้ย! หลุมมันมาจากไหนเนี่ย เหมือนมีคนมาขุดไว้ เพื่อดักคุณโดยเฉพาะ ด้วยความที่คุณเดาไม่ออก หรือไม่ชินทาง ไม่แน่ใจว่าทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร มันทำให้คุณรู้สึกไม่มั่นใจ ประหม่าที่จะออกมาจาก 'โซนปลอดภัย' มีหลายคนเลือกที่จะหยุดตัวเอง ไม่ก้าวออกไป ไม่ขยายพื้นที่โซนปลอดภัยให้ตัวเอง แต่ก็มีหลายคนเช่นกัน ที่กล้าขยายพื้นที่โซนปลอดภัยของตัวเอง คนพวกนี้เราขอนับถือคุณจริง ๆ



ฉะนั้นอย่าให้ความกลัวมาปิดกั้นการก้าวออกจาก 'โซนปลอดภัย' ของตัวเอง มาหยุดความคิดคุณ และที่สำคัญ อย่าให้คนอื่นมาหยุดความคิดคุณด้วย ก่อนที่แน็ตจะมาปั่นทริปนี้ มีเยอะนะที่บอกว่า ทำไม่ได้หรอก จะบ้าเหรอ เป็นผู้หญิงทำอะไรแบบนี้ไม่ปลอดภัย แน็ตเอาคำพูดพวกนี้มาผลักดันตัวเอง บางเวลาเหนื่อยหรือท้อแท้ ก็จะนำคำพูดเหล่านี้มาย้ำเตือนตัวเอง

"โอเค เพราะฉันเป็นผู้หญิง ถึงคิดว่าฉันทำไม่ได้ เดี๋ยวจัดให้ จะพิสูจน์ให้ดู"

ถ้าถามว่าอะไรสำคัญที่สุดในการเตรียมตัว พูดได้คำเดียวเลยว่า 'ใจ' สำคัญที่สุด ถ้าใจมันมาแล้ว คุณจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้สำเร็จ เพราะฉะนั้นลองมานั่งคิด ไตร่ตรองดี ๆ ด้วยตัวเอง ไม่ต้องไปถามคนอื่น ของแบบนี้ ต้องคิดด้วยตัวเองว่าอยากลองมั้ย กล้าพอมั้ย

'ใจ' พอหรือเปล่า

2. เตรียมร่างกาย



เมื่อใจพร้อมแล้ว ต่อมาก็เตรียมตัว เตรียมสภาพร่างกายของเรา หลายคนคงเริ่มคาดเดาว่า ต้องฟิตซ้อมร่างกายหนักแน่ๆ ถ้าพูดถึงตามหลักการ ก็ควรที่จะฟิตร่างกายให้อย่างน้อยชินกับการออกกำลังกายในระดับที่คุณไม่เคยทำมาก่อน แต่ก็ไม่ต้องถึงกับเข้าฟิตเนส โหมร่างกายหนัก ๆ นะ ถ้าคุณจะฟิตร่างกายแนะนำให้ไปปั่นจักรยาน ระยะทางใกล้ ๆ สัก 20 - 25 กิโลเมตร ไม่ก็ลองเดินระยะทางประมาณ 8 -10 กิโลเมตรต่อวัน ก็น่าจะเพียงพอ ไม่ใช่แค่ฝึกซ้อมร่างกาย แต่คุณกำลังฝึกซ้อมสภาพจิตใจของคุณไปในตัวด้วย ทำไมถึงไม่แนะนำเข้าฟิตเนส เหตุผลคือ เวลาปั่นจักรยานจริง ๆ แล้ว เราปั่นกันตอนกลางวันใช่มั้ย แถมประเทศไทยก็รู้ ๆ กันอยู่ว่า ร้อนโคตรร... เพราะฉะนั้นฝึกปั่นในห้องแอร์ มันไม่ช่วยอะไรเลย นอกจากได้กล้ามเนื้อ แต่เรื่องการเผาผลาญมันคนละเรื่องกันนะ การออกกำลังกายในสภาพอากาศสนามจริงแบบร้อนจัด เราจะได้รู้ตัวว่าทนได้มั้ย ฝึกให้คุ้นชิน

การปั่นจักรยานทัวรริ่งจริง ๆ ร่างกายต้องสามารถปรับตัวให้ทนกับการเจอแดดเปรี้ยง ๆ สัก 2-3 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อยต่อวัน นี่ยังไม่นับว่าเจอสภาพอากาศแปรปรวนตลอดเวลา เช่น แน็ตเคย

เจอตอนเช้าๆ ฝนตก อากาศเย็น แต่พอสาย ร้อนโคตร ไม่เป็นไข้ก็นับว่าเก่งแล้ว แต่ไม่ต้องห่วงส่วนใหญ่มักจะเจอร้อน จนถึงร้อนโคตรอย่างเดียว และที่แน็ตแนะนำให้ฝึกซ้อมปั่น 20 - 25 กิโลเมตรต่อวัน เพราะเวลาปั่นจริงๆ เราจะไม่ปั่นอัดรวดเดียว แนะนำให้คุณปั่นหนึ่งชั่วโมงแล้วหยุดพักสัก 5 - 10 นาที แล้วค่อยปั่นต่อ ทำแบบนี้แล้วร่างกายจะไม่อ่อนล้ามาก แน็ตเคยปั่นอัดยาวมา 2 ชั่วโมงไม่พักเลย ปรากฏว่าร่างกายเหนื่อยเกินไป อาจจะมีบางคนถามว่า ชั่วโมงนึงก็ยังปั่นไม่ถึง 20 - 25 กิโล ให้ทำอย่างไร ง่ายๆ เลย ยึดหลักเวลาไว้คือ 1 ชั่วโมง ระยะทางได้เท่าไหร่ คุณจะปั่นช้าหรือเร็วแค่ไหน ช่างมันเถอะ อย่าลืมว่า นี่เป็นการเดินทางท่องเที่ยวของคุณ ไม่ได้ไปแข่งตูร์ เดอ ฟรองซ์ กับใคร

บางคนอาจจะมีคำถามต่ออีกว่า ต้องฝึกปั่นขึ้นเขาขึ้นเนินด้วยมั้ย ก็จะบอกว่า ถ้าแถวบ้านคุณมีให้ฝึกก็ลองฝึกไปเถอะ ไม่เสียหายอะไร ถ้าปั่นขึ้นเนินได้ ทางเรียบก็ไม่ต้องห่วงแล้ว แต่ถ้าแถวบ้านไม่มีเขาให้ฝึก ก็ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าไปทัวรริ่งเจอเนิน เจอเขา ก็เปลี่ยนเกียร์สำหรับปั่นขึ้นเขา แล้วก็ค่อยๆ ปั่นขึ้นไป ค่อยๆ จริงๆ นะ อย่าไปอัดขึ้นล่ะ ตายอย่างเดียวเลยแบบนั้น ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปดีกว่า แล้วอย่ามัวแต่ปั่นอย่างเดียว จนลืมมองวิว เพราะความช้านี่แหละที่จะทำให้คุณมองเห็นอีกหนึ่งวิวที่แตกต่างไป ส่วนเรื่องกล้ามเนื้อไม่ต้องห่วงหรอก ร่างกายมันจะเสริมสร้างกล้ามเนื้อขึ้นมาเอง ปั่นเหนื่อยก็พัก หายเหนื่อยแล้วก็ปั่นต่อ ปั่นสัก 3 วัน พัก 1 วัน ให้ร่างกายได้พักผ่อน ซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ แนะนำอาหารให้เน้นข้าว

เน้นเนื้อ เพราะข้าวให้คาร์โบไฮเดรต เพิ่มพลังงาน เนื้อให้โปรตีนเสริมสร้างซ่อมแซมกล้ามเนื้อ ถ้าอยากลดน้ำหนัก เช้าๆ ตื่นมาอย่าเพิ่งกิน ให้ดื่มน้ำ จิบกาแฟไปก่อน ปั่นไปสักชั่วโมงค่อยหาข้าวเช้ากิน ช่วงที่ปั่นชั่วโมงแรกนั้นร่างกายจะดูดเอาพลังงานที่สะสมเป็นไขมันแล้วไปใช้แทน ถ้ากินก่อนปั่น ร่างกายก็จะดูดเอาสิ่งที่เราเพิ่งกินเข้าไป แล้วก็ทิ้งไขมันส่วนเกินไว้ให้เราดูเล่น และที่อยากจะบอกมากๆ คือ ก้น ทำใจไว้เลยว่า คุณจะมีอาการเจ็บก้น มันระบมแน่นอน ทางที่ดีเวลาซื้อจักรยานให้ดูเรื่องเบาะ เลือกที่เบาะใหญ่ๆ จะช่วยบรรเทาได้ ฮ่าฮ่า

3. เตรียมกระเป๋า

เสร็จจากขั้นเตรียมสภาพร่างกายและจิตใจกันมาแล้ว เราก็มาเริ่มแพ็คกระเป๋ากันดีกว่า ตอนนั้นแน็ตแพ็คของไปเยอะมาก คิดว่าสักวันหนึ่งต้องได้ใช้มันแน่นอน แต่เอาเข้าจริงส่งกลับบ้านประมาณ 15 กิโลกรัมได้

ของหลักๆ ที่ควรนำไป แบ่งออกเป็น 5 ส่วน

1. 'เสื้อผ้า' แนะนำเอาชุดสำหรับปั่นจักรยานสัก 1-2 ชุดก็พอ เวลาถึงที่พักระหว่างอาบน้ำก็ซักไปด้วย แล้วก็ตากข้ามคืน ตื่นมาถ้ายังไม่แห้ง ก็ทำใจแล้วใส่ไปเถอะ เพราะอีกไม่ถึงชั่วโมงเหงื่อคุณก็จะออกมาให้มันเปียกอยู่ดี เสื้อผ้าอื่นๆ สำหรับใส่หลังปั่นเสร็จ สัก 3-4 ชุดก็พอ เอาแบบสีเข้มๆ ไม่ต้องรีด แล้วก็แห้งไวนะจ๊ะ จะได้ไม่มีปัญหา

2. 'ของใช้ส่วนตัว' ถ้านอนโรงแรมก็ไม่ต้องห่วง เพราะส่วนใหญ่ จะมีแชมพู สบู่มาให้เรียบร้อย แต่ถ้ากางเต็นท์นอนวัด ก็คงต้องเตรียมไป ชุดเล็ก ๆ ก็พอ หมดก็ซื้อใหม่ไม่ว่าจะเป็น สบู่ ยาสระผม แปรงสีฟัน ยาสีฟัน โฟมล้างหน้า สาว ๆ ถ้าคิดจะหิ้วเครื่องสำอางไปนี่ เลิกคิดเลยนะ เก็บกลับบ้านไปเถอะ ไม่ได้ใช้หรอก ให้เน้นพวกครีมกันแดด เจลว่านหางจระเข้ จะดีกว่า ได้ใช้ประโยชน์แน่นอน ส่วนเรื่องวันนั้นของเดือน ให้ใช้ผ้าอนามัยแบบสอด เลิศที่สุด



3. 'ยาสามัญประจำบ้าน' ใครมีโรคประจำตัวจงพกไว้ พวกยาพารา ยาแก้ปวด ยาฆ่าเชื้อ แก้ท้องเสีย ยาทากันยุงกัด พกไปเลย ได้ใช้แน่นอน และพวกอุปกรณ์ทำแผลต่าง ๆ เช่น แอลกอฮอล์ พลาสเตอร์ปิดแผล เบตาดีน ทิงเจอร์ พกไปเถอะเผื่อล้ม ฮ่าฮ่า

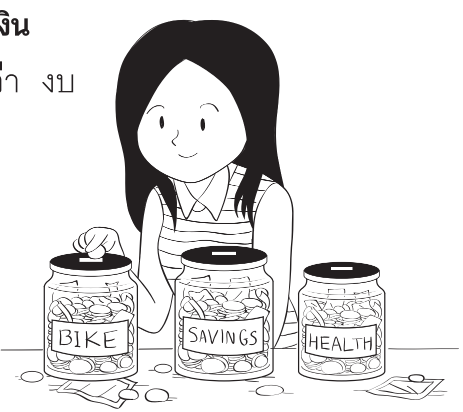
4. 'อะไหล่จักรยาน' สิ่งนี้สำคัญที่สุดเลย ยางในสัก 2 ชุด ถ้าไปไกล ๆ ก็หิ้วยางนอกไปด้วย น็อต อุปกรณ์ซ่อมต่าง ๆ เผื่อจักรยานตายกลางทางจะได้มีเปลี่ยน ทางที่ดีฝึกเปลี่ยนยาง เปลี่ยนอะไหล่ก็จะดีมาก พอเจอสถานการณ์จริง จะได้สอบผ่าน

5. 'อุปกรณ์เอ็นเตอร์เทนชีวิต' ไอพอดอัดเพลงมาให้เต็ม หรือ วิทยุเครื่องเล็ก ๆ หิ้วไปเลย มันจะทำให้การปั่นจักรยานทัวร์ริ่ง

สนุกขึ้นเป็นเท่าตัว และทำให้การเดินทางวันนั้นดูสั้นลงไปเยอะเลย ถ้าจะใช้หูฟัง แนะนำให้ใส่ข้างเดียว อย่าใส่สองข้างเพราะอันตราย ใส่ข้างที่หูไม่ได้หันออกไปทางถนน อย่างน้อยมีอีกหูช่วยฟังเสียงรถ เสียงเตือนภัยต่างๆ หรือไม่ก็ซื้อลำโพงคอมพิวเตอร์ ตัวน้อยๆ ที่มีช่องให้ใส่ MiniSD card ได้ แล้วก็ติดไว้หน้าแฮนด์เลย ฟังเรื่อยๆ ไม่อันตรายเท่าหูฟัง แถมได้เผื่อแผ่ให้เพื่อนร่วมโลกฟังด้วยนะ สำหรับกล้องถ่ายรูป ถ้าคุณไม่ชำนาญกล้องใหญ่ๆ แนะนำเอากล้องดิจิตอลธรรมดาไปเถอะ เพราะส่วนใหญ่ ภาพที่น่าถ่าย จะเป็นภาพที่คุณเห็นระหว่างที่ปั่นจักรยาน กว่าจะได้หยิบออกมาถ่าย สิ่งที่อยากบันทึกก็หายไปละ หากระเป๋าใบเล็กกระทัดรัดใส่กล้องดิจิตอล แขวนไว้ตรงจุดที่คุณคิดว่า หยิบ กล้องได้ง่ายและเร็วที่สุด ถ้าให้ดีเอาแบบกันน้ำไปเลย ฝนตกจะได้ไม่ต้องห่วง เดี๋ยวนี้มีกล้องตัวน้อยๆ ไว้ติดหน้าจักรยาน ยี่ห้อ Go Pro อันนี้เจ๋งนะ เราสามารถเลือกได้ว่า จะให้ถ่ายรูปทุกๆ 10 วินาที หรือถ่ายเป็นวิดีโอก็ได้

4. เตรียมกระเป๋าเงิน

ทริปนี้พูดตรงๆ ว่า งบประมาณบานปลายมาก จากตอนแรกตั้งไว้ว่า ใช้วันละพัน แต่ใช้จริงตกวันละพันห้า ส่วนใหญ่แพงเรื่องที่พัก มีนักปั่นทัวร์ริ่งหลาย



คนที่สามารถคุมงบประมาณให้ตกเดือนละไม่ถึงหมื่นบาทได้ เพราะที่พักก็ใช้การตั้งเต็นท์นอนตามศาลาวัด หรือนอนตามศาลาริมทาง คนกรุงเทพฯ อาจนึกภาพพวกนี้ไม่ออก แต่ต่างจังหวัดพอออกนอกเมืองไป มีที่เงียบ ๆ ให้กางเต็นท์นอนเยอะเลย

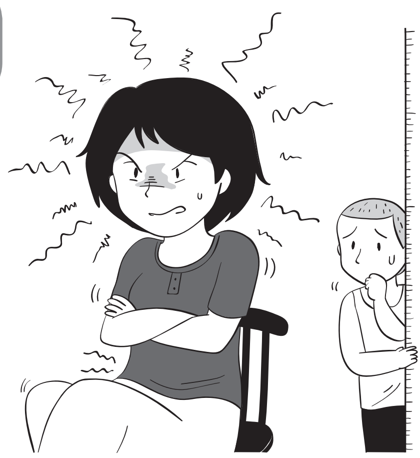
สรุปแล้ว งบประมาณก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคน ต้องการความสะดวกสบายขนาดไหน แน็ตไม่อยากให้หยุดทำในสิ่งที่รักเพราะเรื่องเงิน ตอนแน็ตปั่นทริปนี้ก็ใช่ว่าเงินหนา ตาพอลนี่ก็ไม่ได้มีเงินเยอะหรอกนะ จบทริปนี้กลับบ้านไปแบบหมดตูดจริง ๆ

เงินทองหาใหม่ได้

แต่ประสบการณ์ ความทรงจำนี้มันจะอยู่ติดตัวเราตลอดไป

จะรวย จะจน มันก็อยู่กับเราไปจนตาย

เคล็ดลับผู้หญิง



คุณผู้หญิงนักปั่นทั้งหลาย ถ้าเจอวันนั้นของเดือนช่วงมาวันแรก ๆ

เลือกได้ก็อย่าปั่นเลย

เก็บแรง พักผ่อนดีกว่า

เพราะคุณจะเหนื่อยง่าย แล้วจะยิ่งอารมณ์แปรปรวน หงุดหงิดง่ายมากขึ้น ให้กินยาแก้ปวด แล้วนอนไปยาว ๆ ส่วนเรื่องของผ้าอนามัยแนะนำให้ใช้แบบสอด เพราะ

มันเหมาะกับการออกกำลังกายที่สุดแล้ว ส่วนเสื้อในนั้นแนะนำแบบสปอร์ตบรา จะได้สบายขึ้น ไม่อึดอัด กางเกงในนี่ก็แล้วแต่คนนะ ตัวแน็ตไม่ใส่เพราะรำคาญตะเข็บกางเกง แต่บางคนก็ต้องใส่นะ เพราะไม่งั้นจะรู้สึกหวิวเกิน ฮ่าฮ่า อันนี้ก็แล้วแต่รสนิยม

มาถึงพวกเครื่องสำอาง แนะนำว่าไม่ควรพกมา หนักเปล่า ๆ เพราะคุณจะไม่ได้ใช้เลย บางคนอาจจะบอกว่า ขอมาสคาร่าอย่างเดียวได้มั้ย ขอบอกเลยว่า อย่าดีกว่า เพราะมันจะเหนียวเยิ้มเหงื่อมันเยอะมาก เอามาก็ไม่ได้สวยขึ้น ฮ่าฮ่า เน้นพกครีมกันแดดเพื่อป้องกันแสงยูวี ไม่ให้เป็นมะเร็งผิวหนัง แต่มาปั่นแบบนี้ต้องทำใจนะว่า ยังไงก็ดำ หนีไม่พ้นเรื่องนี้ และถ้าถามว่า โลชั่นล่ะได้มั้ย ขอตอบเลยว่า เอามาได้ ให้ทาก่อนนอนอย่างเดียว ห้ามทาตอนเช้า เพราะมันจะเหนียวเหนอะหนะ คุณอาจจะเสริมด้วยเจลว่านหางจระเข้ อันนี้ดีมากเลย เพราะมันช่วยให้ผิวหนังของเราที่ร้อนให้เย็น ผิวชุ่มชื้นขึ้น เวลาอาบน้ำแนะนำให้อาบน้ำเย็นจะช่วยให้ผิวหนังคลายความร้อน รู้สึกสดชื่นขึ้น สุดท้ายให้ต่างคน ต่างอยู่เมื่ออยู่ในห้อง อย่าเกาะกัน เพราะรังสีความร้อนมันจะแผ่ออกมา พากันร้อน หงุดหงิดขึ้นไปอีก

เรื่องของผู้หญิง ๆ เธอต้องเข้าใจนะ ฮ่าฮ่า

ปัญหา ตูด ตูด...

เวลาพอลปั่นจักรยานไปนาน ๆ ตูดของพอลจะเกิดอาการ

ระคายเคือง จากการเสียดสีระหว่างก้นกับกางเกง ปัญหานี้ถ้าใครไม่เข้าใจให้นึกถึงตอนเวลาซื้อรองเท้าใหม่แล้วโดนรองเท้ากัด อาการจะคล้าย ๆ กัน เมื่อถูกเสียดสีจากกางเกงจนเนื้อแดง ประกอบกับคราบเหงื่อที่ไหลอย่างต่อเนื่องในระหว่างปั่น มันก็อับหมักหมม จนในที่สุดตูดน้อย ๆ ของพอลก็เกิดฝี ซึ่งมีลักษณะคล้ายสิว



อักเสบ เม็ดใหญ่มาก ส่งผลให้เธอนั้นนั่งไม่ถนัด มีบางทีที่รู้สึกแปลก ๆ ทำไมวันนี้จักรยานเอียงผิดปกติ เหมือนมันหนักอยู่ข้างเดียว พอถามพอล คุณเธอก็ตอบกลับมาว่า วันนี้นั่งบนอานด้วยตูดแค่ข้างเดียว (เป็นความสามารถพิเศษเฉพาะตัว ห้ามลอกเลียนแบบ เด็กอายุต่ำกว่า 18 ควรมีผู้ใหญ่ช่วยชี้แนะ) อีกข้างนั่งไม่ได้เจ็บเกิน

วิธีแก้ปัญหาทั่วไปก็จะใช้สบู่ที่สามารถฆ่าเชื้อแบคทีเรียทำความสะอาดที่บริเวณนั้น หรืออาจกินยาฆ่าเชื้อโรคควบคู่ไปด้วย บางทีจะใช้ครีมฆ่าเชื้อโรคของ Dettol ทาไว้บนหัวฝีแล้วก็ปิดพลาสเตอร์ทิ้งไว้ข้ามคืน เพื่อให้หัวฝียุบลงและแตกออกมา (หวังว่าจะไม่มีใครอ่านบทนี้ตอนกินข้าวนะ ฮ่าฮ่า) แต่ทั้งหมดทั้งมวลที่กล่าวมา เป็นแค่เพียงการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเท่านั้น

วันหนึ่ง Mike Conroy เพื่อนที่อเมริกาส่งครีมชามัว (ครีมทาก้นสำหรับนักปั่นจักรยาน) มาให้ลอง ปรากฏว่าใช้งานได้ดีค่ะ

ไม่เกิดปัญหาอีกต่อไป ตัวเนื้อครีมจะทำหน้าที่เคลือบผิวตรงจุดที่ทา ทำให้ผิวจุดนั้นลื่น เพื่อไม่ให้เกิดการเสียดสีกับเนื้อผ้า อีกทั้งยังมีส่วนผสมที่เป็นสารฆ่าเชื้อโรคด้วย เลยทั้งปกป้องและรักษาไปในตัว เป็นครีมที่ฟ้าประทานลงมาให้นักปั่นจักรยาน นักวิ่ง นักกีฬาไตรกีฬา คนโดนรองเท้ากัด ใช้โดยเฉพาะ แต่เนื่องจากเป็นของนำเข้าจากต่างประเทศ พอใช้หมดแล้วจะไปหาซื้อค่อนข้างลำบาก มีไม่กี่ร้านที่ขายแถมราคาแพงมาก เลยตัดสินใจทำมันเองซะเลย เริ่มเข้าสู่ช่วงการขายของกันแล้วนะคะ ไม่มีใครโฆษณาให้ เลยจะขอโฆษณาให้ตัวเราเองละกัน ฮ่าฮ่า

ครีมทาก้น Smooth Ass Silk เป็นผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในไทย โดยใช้สูตรมาตรฐานเดียวกับอเมริกา มีการปรับสูตรเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะกับสภาพอากาศชื้นๆ แบบบ้านเรา เนื้อครีมมีส่วนผสมของลาโนลิน ที่เขานำมาจากหนังแกะ มันถึงทาแล้วลื่นๆ มีจำหน่ายทั้งแบบซองและแบบหลอด ผลิตภัณฑ์เหมาะกับทุกกิจกรรมที่ผิวหนังมีโอกาสเจอการเสียดสีกับเนื้อผ้า เช่น เสื้อ กางเกง รองเท้า ใช้ได้ทุกเพศทุกวัย ไม่ใช่เพียงเฉพาะนักปั่นจักรยานเท่านั้น ใครที่เคยเป็นจะรู้เลยว่ามันทรมานมากแค่ไหน นี่คือตัวช่วยของคุณ ส่วนใครที่ยังไม่เคยลิ้มรสชาติเจ็บแบบนี้ ก็ขอให้โดนสักทีในเร็ววัน จะได้มาอุดหนุนสินค้า ฮ่าฮ่า สามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมและราคาได้ที่ www.smoothasssilk.com จ้า

จักรยานแทนดัม Vs จักรยานธรรมดา

คู่รัก นักปั่นหลายคู่คงจะมีปัญหากับการเลือกซื้อจักรยานว่า จะซื้อแบบไหนดีระหว่าง จักรยานเสือภูเขาที่ต่างคนต่างปั่นคนละคัน หรือ จักรยานแทนดัมที่ปั่นได้สองคนในคันเดียว จะได้ปั่นด้วยกันมุ้งมิ้งตามประสาคนอินเลิฟ แน็ตเลยขอแชร์ประสบการณ์จากที่เคยใช้จักรยานทั้งสองแบบ ให้คุณพิจารณา

ตอนปั่นทัวร์ริ่งระยะไกลรอบแรกตอนปี 2551 จากหัวหินไปกัวลาลัมเปอร์ ที่ได้เล่ากันไปแล้วว่า ปั่นจักรยานเสือภูเขาไปกันคนละคัน เนื่องจากระดับความบ้าพลังของพอลและแน็ตนั้นต่างกันดั่งแลนซ์ อาร์มสตรอง และ หอยทากติดล้อ การปั่นคราวนั้น แรก ๆ จะปั่นขนาน เคียงข้างกันไปเรื่อย ๆ พอ 25 กิโลเมตรต่อมา พอลก็จะนำหน้าไปอย่างเร็ว ปล่อยให้หอยทากติดล้ออย่างเรา ค่อย ๆ กระดึ๊บตามไป ด้วยอากาศมันร้อน อารมณ์หญิงมันก็พุ่ง เริ่มเหวี่ยงใส่ทุกอย่างที่ขวางหน้า ทั้งหงุดหงิด ทั้งน้อยใจ ใช่สิ! ฉันมันช้า ไม่ต้องรอฉันเลย จะไปไหนก็ไป ไม่ต้องมายุ่ง พอมาคุยปรับความเข้าใจกันว่า ฉันเหนื่อยนะ มาดูแลฉันบ้างสิ พอลก็เข้าใจ ขอโทษขอโพยพรุ่งนี้จะไม่ปั่นนำหน้าแล้ว วันต่อมาคุณเธอปั่นติดเลย แน็ตก็เริ่มเหวี่ยงอีกครั้ง เอ๊ะ! อะไรเนี่ย! ถ้าไปได้เร็วกว่า ก็นำไปก่อนสิ จะมาตามจี้ตูดทำไม ฉันก็ไปได้แค่นี้ รำคาญ ประมาณว่า ก็ฉันเหนื่อย ก็ฉันร้อน เธอทำอะไรมันก็ผิดหมดแหละ พอลก็คง งง อะไรของแกเนี่ย ทำตัวไม่ถูกละ ตอนนี้มานั่งคิดแล้วฮาตัวเอง ฮ่าฮ่า

ยังมีอีกหนึ่งเรื่องซึ่งเกี่ยวกับการสื่อสาร เนื่องจากพอลปั่นเร็วมาก ห่างกันไปหลายเมตร อิฉันเหนื่อย อยากเข้าห้องน้ำ อยากกินข้าว อยากพัก ก็ต้องตะโกนไป ถ้าได้ยินก็จบ แต่ส่วนใหญ่มักจะไม่ได้ยิน ก็ต้องไล่ปั่นตามตูดให้ทันถึงจะได้หยุด ใช้ระบบกระดิ่งแล้ว ก็ยังไม่ได้ยิน (คนที่ปั่นจักรยานจะเข้าใจดีว่า เสียงลมเข้าหูประกอบกับจิตใจที่ล่อง ลอย คิดเรื่องอื่น ทำให้ไม่ได้ยิน) จนคิดอยากจะซื้อวิทยุสื่อสารมาใช้

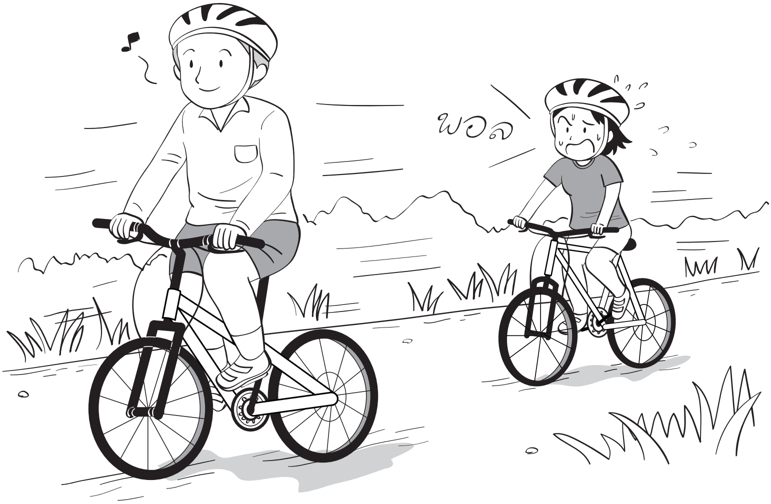
"วอหนึ่งเรียกวอสอง เปลี่ยน"

"วอสอง เปลี่ยน"

"วอหนึ่งปวดฉี่มาก จอดปั๊มด่วน เปลี่ยน"

"วอสอง รับทราบ เปลี่ยน"

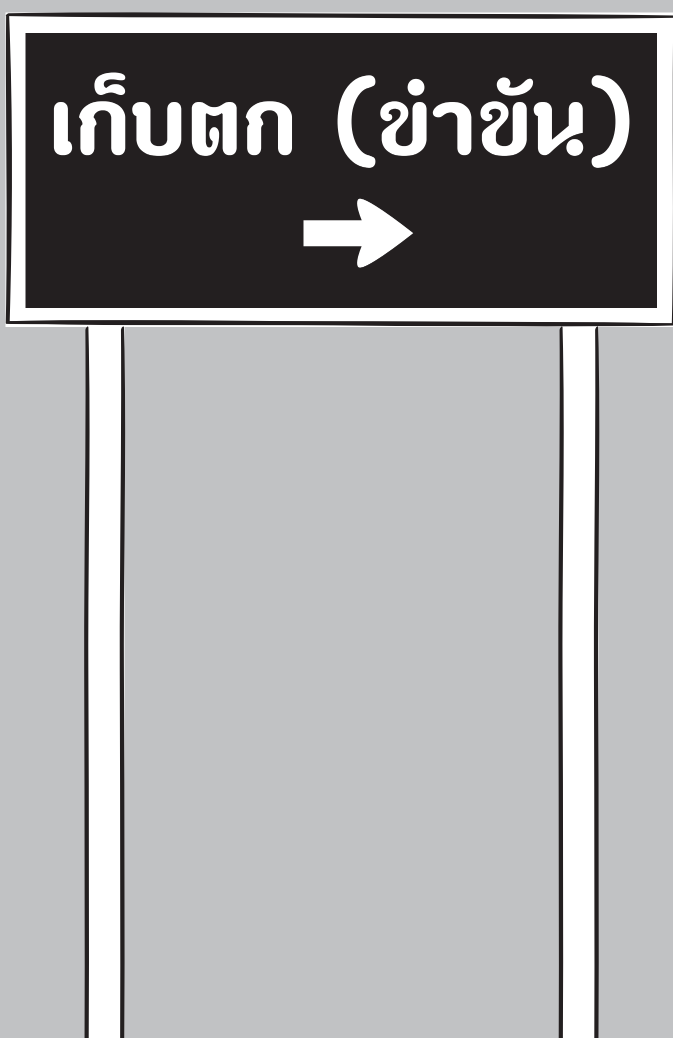
แต่ก็ไม่ได้ซื้อเพราะแพงเกิน



พอรอบนี้มาปั่นฮันนีมูนทั่วไทย แน็ตเลือกจักรยานแทนดัม ข้อดีที่ได้รับคือ ไปด้วยกันตลอดเวลา ไม่มีใครทิ้งห่างใคร ต่อให้แรงต่างกันแค่ไหน ก็ยังไปด้วยกันได้ เวลาขึ้นเขาก็ช่วยกันดันขึ้นไป อยากเข้าห้องน้ำ หิวข้าวก็คุยกันได้เลย แต่มันก็มีปัญหาคือ เวลาทะเลาะกันแล้วหนีไปไหนไม่ได้ แอบพูดบ่น ด่า ต่อให้เบาแค่ไหน อีกฝ่ายก็ยังได้ยิน แถมยังถึงเนื้อถึงตัวง่ายกว่า ทั้งฟาด ฟันเหวี่ยง โบกหัวถึงง่าย กว่าจะหายโกรธกัน โอ้ยย...อีกไกล หลายกิโลอยู่ แต่แน็ตชอบจักรยานแทนดัมอย่างหนึ่งคือ เวลาปั่นไปไหน แน็ตจะถึงก่อน เพราะนั่งอยู่ข้างหน้า ฮ่าฮ่า

สรุปแล้ว จักรยานทั้งสองแบบมันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย

แล้วแต่คุณจะชอบ ลองตัดสินใจกันดูนะ


เก็บตก (ขำขัน)

อำเภอขนม

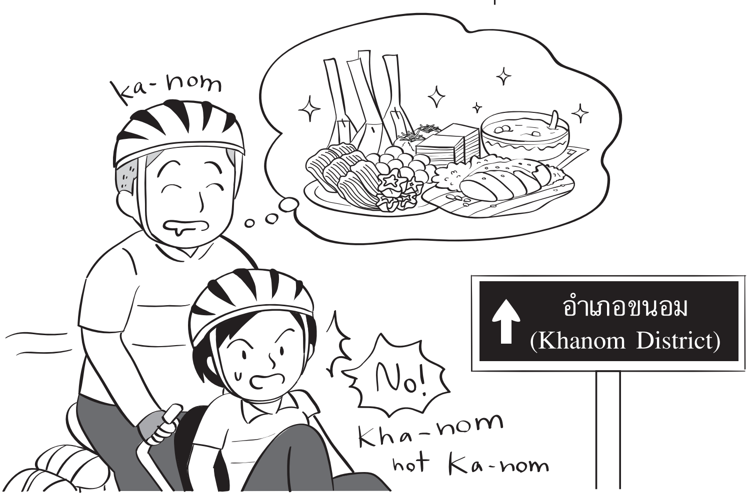
เรื่องนี้เป็นเรื่องตลกเล็ก ๆ ของพอล ตอนนั้นกำลังปั่นจากสุราษฎร์ธานี เพื่อไปยังนครศรีธรรมราช ก็ได้เจอป้ายข้างทางเขียนว่า `อำเภอขนอม (Khanom District)´ ซึ่งเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดนครศรีธรรมราช พอลบอกว่า เราไปที่นี่กันเถอะ แน็ตก็แปลกใจเลยถามว่า ไปทำไม คุณเธอบอกว่า ชื่ออำเภอขนม ของกินน่าจะเยอะ

อึ้งกิมกี่ไปเลยค่ะคุณ -*-

นั่นมันชื่ออำเภอขนอมเฟ้ย ไม่ใช่ขนม

ยังมีอีกครั้งตอนปั่นผ่าน `อำเภอรามัน (Raman District)´ ซึ่งเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดยะลา พอลก็ดันอ่านเป็น อำเภอราเม็ง

ฮ่วยย... ในหัวนี่มีแต่เรื่องกินจริง ๆ



ข้าวหมูแดง

ตอนนั้นเราแวะจอดกินข้าวซึ่งเป็นร้านอาหารในปัตตานี ป้าคนขายก็แต่งตัวแบบคนมุสลิม มีผ้าคลุมหัว แต่งกายมิดชิด พอลเดินไปสั่งข้าวหมูแดง

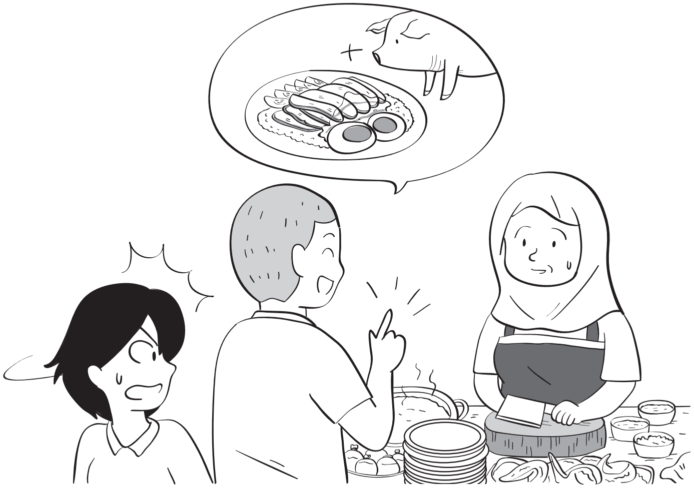
ชี้งงงง!

แน็ตหันไปมองหน้า ด้วยสีหน้าตกใจนิดๆ ไม่รู้จะพูดยังไง

ป้าคนขายก็คงจะงง มุข หรือ จริง?

ความจริงพอลรู้นะว่า คนอิสลามเขาไม่กินหมู แต่ไม่รู้ว่าคุณเธอมีนอะไร แน็ตก็บอกพอลว่า คนอิสลามเขาไม่กินหมูนะ สั่งข้าวหมูแดงจะได้กินมั้ย!! พอลก็ขำใหญ่ แต่แน็ตนี่อายมาก มัสมั่นใส่ปลาดุกก็ทีนึงแล้วนะ

ฝรั่งอ้วนเอ๊ย!!!



เรื่องหมาๆ

ใครปั่นจักรยานแบบเอ้าท์ดอร์แล้วไม่เคยโดนหมาไล่ แสดงว่ารอบชั่วโมงปั่นยังไม่เพียงพอ ตั้งแต่แน็ตปั่นมา โดนหมาไล่บ่อยจนเข้าใจสำนวนภาษาไทยคำว่า 'หมาเห่าไม่กัด' มันไม่กัดจริงๆ นะ แต่ไอ้ตัวไหนไม่เห่านี่สิ แกเอ๊ย ปั่นให้ไวเลย มันเอาจริง

รอบแรกที่ปั่นระยะไกลจากหัวหินไปกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย พอลเป็นฝ่ายจัดการเรื่อง GPS และแผนที่ในการเดินทาง ทุกๆ คืนคุณเธอก็จะนั่งวางแผนผ่าน Google Map ซึ่งตอนนั้น (ปี 2551) Google map ในเมืองไทยยังไม่ชัดและถูกต้องเหมือนปัจจุบัน บ่อยครั้งมากที่ดูเส้นทางใน Google map มันบอกว่ามีทางไป แต่เอาเข้าจริงกลับเป็นทางตัน และรอบนี้ก็เหมือนกัน แผนที่ชี้ให้ไปตามทางนี้ เราสองก็ปั่นกันไป เป็นถนนลูกรังเล็กๆ แคบๆ ตอนนั้นยังขี่จักรยานกันคนละคัน พร้อมสัมภาระแบบจัดเต็ม พอลบอกว่า ทางนี้เริ่มไม่แน่ใจ แน็ตรอตรงนี้นะ เดี๋ยวจะปั่นไปดูต้นทางก่อนว่าออกได้มั้ย พอ 5 นาทีผ่านไป เห็นพอลปั่นกลับมาพร้อมฝุ่นฟุ้งตลบ แล้วตะโกนโหวกเหวกอะไรก็ไม่รู้ ฟังไม่ออก ข้างหลังพอล มีหมาวิ่งไล่ตามประมาณเกือบสิบตัวได้ คะ คะ คือ...ช็อคค่ะ ไปต่อไม่ถูก พอพอลปั่นใกล้เข้ามา ก็ตะโกนบอกว่า รออะไร กลับรถปั่นหนีสิ แน็ตแอบคิดในใจ ฉันเข่าอ่อน ฉันกลัว ฉันไปไม่ถูก กว่าจะกลับรถเคลื่อนตัวได้ หมาก็เข้ามาใกล้แล้ว พอมันเห็นเราหยุด มันก็หยุด ไม่กัด ไม่เห่าเลย ก็นั่งมองตากัน

สักพัก ประมาณว่า จะเอายังไง ว่ามา! สุดท้ายแน็ตเลือกที่จะปั่นออกมาก่อน พอขาเริ่มปั่นเท่านั้นแหละ เหมือนแรงที่ปั่นนั้นกลายเป็นการส่งกระแสไฟไปให้หมา เพราะมันเริ่มวิ่งไล่เห่าต่ออย่างหนักหน่วง ตั้งแต่นั้นมาเลยเข้าใจแล้วว่า ถ้าหมาเห่า ไม่กัด

อีกครั้งหนึ่งตอนปั่นทริปฮันนีมูนนี้แหละ ปั่นผ่านบ้านคน มีหมาสามตัวออกมาไล่และเห่าใส่ น่ากลัวมาก เสียวอะ พอลก็บ้าจี้เห่ากลับไป แต่ปรากฏว่าหมาหยุดเห่า นั่ง งง ซะงั้น เอียงคอกันน่ารักทั้งสามตัวเลย ประมาณว่า คนนี้มาแปลก เห่ากลับด้วยวุ้ย

เคยเจอปั่นสวนทางกับหมา มันก็เดินมาเงียบ ๆ เราก็ปั่นเงียบ ๆ ต่างคนต่างไม่สนใจ พอปั่นผ่านมันไปได้สักพักก็ยินเสียงเล็บข่วนถนนดัง แกรก แกรก แน็ตหันไปดู แทบช็อค ปากนี่เผยอกว้าง แยกเขี้ยวแหลม ๆ น่ากลัวมาก เตรียมตั้งท่าจะกัดในระยะเผาขนตาตุ่มพอล คือถ้าไม่หันไปนะ โดนลอบกัด คืนนั้นได้ไปโรงพยาบาลพร้อมฉีดยากันพิษสุนัขบ้าแน่นอน

และเรื่องเกี่ยวกับหมา ๆ อันนี้ฮาสุด (สำหรับแน็ตนะ) คือตอนนั้นปั่นตามหลังหมา หมาก็ตกใจนึกว่าเราไล่กวดมันก็วิ่งหนี แต่ดันวิ่งหนีอยู่ข้างหน้าจักรยาน ถ้ามันวิ่งหนีลงข้างทางก็จบไปละ หรือเพราะจักรยานเราคงน่ากลัวมาก หมาก็วิ่งกวดหนีอย่างสุดชีวิต จนขาหลังทั้งสองข้างเริ่มนำหน้าขาหน้า คุณลองนึกภาพหมาวิ่งด้วยความเร็ว จนขาหลังวิ่งมาเทียบในระดับเดียวกับขาหน้า สุดท้ายขาขวิดกันเอง ล้มเลย ฮ่าฮ่า เห็นแล้วมันขำมาก เสียดายที่ไม่ได้ติดกล้องไว้หน้าจักรยาน ไม่งั้นจะเอาภาพมาโชว์ให้ดู

มีเพื่อนนักปั่นชาวต่างชาติหลายคน ได้มาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาจัดการกับหมาในเมืองไทย บ้างก็เอาขวดน้ำดื่มนี่แหละ ฉีดปี๊ด ๆ ใส่หน้าหมา หมาตกใจก็หยุด ปืนฉีดน้ำก็น่าจะใช้ได้นะ แต่ระวังชาวบ้านจะเข้าใจผิดเอาได้ บางคนหนักหน่อยมีไม้พร้อมเชือกห้อยติดปลาย ดูคล้าย ๆ แส้ เวลาหมาเห่าไล่มาก็เอาไม้นี่ล่ะ หวดใส่กันไป ส่วนใหญ่ไม่โดน แต่เสียงทำให้หมาตกใจจนหยุดไล่ได้ หนักสุดเท่าที่เคยได้ยินมา เป็นนักปั่นจักรยานมาจากยุโรป (อันนี้เพื่อนจอห์นเล่ามาอีกที) เพื่อนจอห์นเล่าว่า ไปไหนจะโดนหมาไล่กัดประจำ เพื่อนจอห์นเลยถามไปว่า แล้ววิธีไล่หมาทำยังไง เขาบอกว่า ใช้ปืนอัดลมยิงใส่เลย อืม...เจริญ ถ้าแน็ตเป็นหมา ก็คงจะหอนและเห่าส่งสัญญาณไปให้อีกฝูงข้างหน้าให้ ไล่กัดแก โทษฐานยิงปืนอัดลมใส่ฉัน

สุดท้ายนี้ มือใหม่จงท่องจำไว้ว่า

หมาเห่าไม่กัด

แต่ถ้ามันกัด

ก็ตัวใครตัวมันนะ ฮ่าฮ่า



ผ่านฝูงวัว ควาย



เมื่อพูดถึงวัว ควาย ก็ดูเหมือนจะไม่มีอะไร

ก็น่ารักดีออก จริงมั้ย

น้องวัวเคี้ยวหญ้า น้องควายเดินเล่นชิลล์ ๆ

ทริปทัวร์ริ่งครั้งนี้ แน็ตเคยปั่นผ่านฝูง วัว ควาย ที่เดินกันเต็มถนน ประหนึ่งถนนนี้ของพวกข้านะโว้ย เล่นจับจองกันแบบนี้แล้วฉันจะไปยังล่ะ? ต้องจ่ายค่าผ่านทางด้วยมั้ย? ทีนี้เอาไงล่ะเนี่ย ตอนนั้นคิดได้อยู่อย่างเดียวคือ กดกระดิ่งเพื่อไล่ให้คุณพี่วัว ควายทั้งหลาย หลบทางให้หน่อย แต่พี่เจ้าถิ่นเหล่านั้น หันขวับมาด้วยท่าทีที่ไม่สบอารมณ์

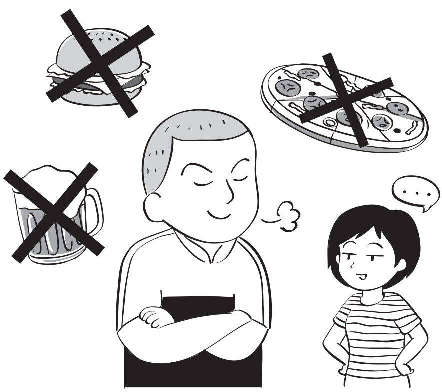
อารมณ์ประมาณว่า

พวกหล่อนเป็นใคร แถวนี้ถิ่นใครรู้มั้ย!

บังอาจมากนะ มากดกระดิ่งไล่ที่พวกฉันเนี่ย เดี๋ยวขวิดให้เลย

เอิ่บ... เห็นท่าไม่ดี อยู่นิ่งๆ เงียบๆ ดีกว่า หลังจากนั้นมาก็เริ่มรู้แล้วว่า ถ้าเจอฝูงวัว ควาย ออกมาลั้นลาเต็มถนน ให้ปั่นเงียบๆที่สุด อย่าให้เขาเห็น อย่าเข้าใกล้ให้เขาตกใจ อย่าไปหือกับพี่เขา ถ้าเจอแบบข้ามถนนก็หยุดให้พี่เขาข้ามไปก่อน ทำตัวเป็นธาตุอากาศได้ก็จะดีมาก แล้วคุณจะปลอดภัย

พอลไดเอท



ตอนปั่นขึ้นเขา ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ต้องใช้พละกำลังเป็นอย่างมาก พอลก็เลยได้ทีขอข้ออ้าง กินแต่ของอ้วนๆ เช่น พิซซ่า พาสต้า พวกเนื้อสัตว์ ของมันๆ เบียร์ ขนมต่างๆ ก็มันเหนื่อยนี่นา เสียแรงไปมากโข ขอกินทดแทนหน่อยนะตัวเอง

พอหลังจากลงเขา พอลก็ตั้งใจว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะเริ่มไดเอทอีกรอบ เพราะใกล้จะถึงวันเกิดครบ 40 ปี แน็ตก็ได้แต่บอกไปว่า เออ ก็ดี งั้นเช้านี้จะกินอะไร พอลบอก อยากกินอาหารไทย ไม่เอาแล้วพวก American Breakfast แน็ตก็โอเค ได้

ไม่มีปัญหา พอปั่นผ่าน MacDonald เท่านั้นแหละ แน็ตถามพอลว่า กินแม็คมั้ย พอลเงียบไปสักพักแล้วบอกว่า เอ่อ...ก็ดีนะ ไว้ค่อยไดเอทมื้อกลางวันละกัน -*-

อืม...เจริญ พอมื้อเที่ยงจะลดมั้ย

ไม่!!

นี่สินะ นิสัยของคนอ้วน

ส่งโปสการ์ดให้ตัวเอง

พูดถึงโปสการ์ด มันเป็นสิ่งย้ำเตือนความทรงจำของการเดินทางของเราว่า เรื่องราวในวันนั้นมันมีอะไร และเราอยู่ที่ไหน ปกติแล้วเวลาที่แน็ตไปเที่ยวไหน ก็จะชอบซื้อโปสการ์ดเก็บไว้เป็นที่ระลึก และมีอีกสิ่งหนึ่งที่ชอบทำคือ

การเขียนโปสการ์ด

และส่งหาตัวเอง

การทัวร์ริ่งครั้งนี้ก็เช่นกัน แน็ตไม่พลาดที่จะซื้อโปสการ์ดสวยๆ แล้วเขียนส่งหาตัวเองและแม่ แน็ตมักจะส่งที่เคาน์เตอร์ของไปรษณีย์มากกว่าหย่อนตู้ ด้วยความว่ากลัวส่งไปไม่ถึง แต่การส่งแบบนี้มันทำให้ได้รู้ว่า เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ก็แอบยุ่งเรื่องของชาวบ้านอยู่เหมือนกันนะ

ยังไงน่ะเหรอ?

ยื่นโปสการ์ดให้เจ้าหน้าที่ แล้วเขาก็รับมาอ่าน (ใครอนุญาต

เนี่ย) ต่อหน้าต่อตาด้วยนะ พอเขาอ่านจบก็ประทับตรา มาส่งทีไรก็เจอแบบนี้ทุกที่ ไม่เข้าใจ ฉันไม่ได้ส่งจมหมายลับ วางระเบิด หรือต้องมาขออนุญาตอะไร จะอ่านทำไมเนี่ย จนบางทีอยากจะเขียนทิ้งไว้ว่า



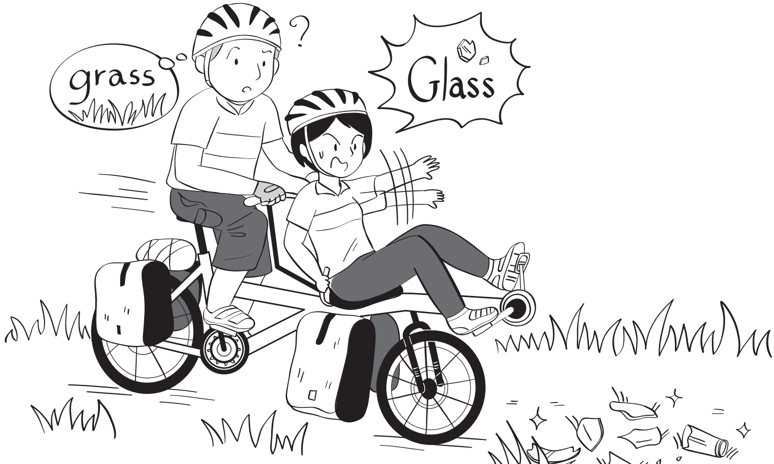
"พี่คะ ไม่ใช่โปสการ์ดของพี่ จะอ่านทำไมคะ?" ฮ่าฮ่า

Grass and Glass

การขี่จักรยานแทนดัม ใช่ว่าคนนั่งหน้าจะสบาย ขาปั่นไปเบา ๆตามแรง มือว่างก็ถ่ายรูปเล่น หารู้ไม่ว่านอกจากเป็นตากล้องแล้ว คุณจะต้องเป็นพนักงานตรวจจับสิ่งผิดปกติบนถนน ตาต้องไว คอยสอดส่อง ข้างหน้ามีหลุมนะ หลบซ้าย ๆ เฮ้ย! มีตะปู ขวาหน่อย ๆ นั่น งู! หลบห่าง ๆ เลย แต่ด้วยความที่แน็ตสายตาดีมาก ๆ มองไม่เห็นงูเห่าที่กำลังตั้งคอแผ่พังพาน รอฉกอยู่ร่อมร่อข้างหน้า โชคดีที่พอลเห็นก่อน เลยหลบได้ทัน งูมันก็กลัวเราไปทำร้าย เราเองก็กลัวมันมาฉกเหมือนกัน สรุปต่างคนต่างกลัว งั้นต่างคนต่างห่าง ๆ กันนะจ๊ะ พอลบอก ดูทางประสาไร เกือบโดนงูฉกแล้วเนี่ย ก็แหม่ คนเราก็มีตาลาย ผิดพลาดกันบ้างเนอะ

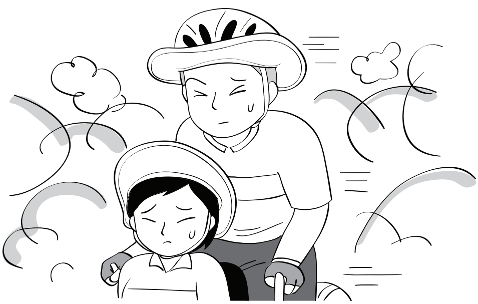
แต่ที่ฮาสุดคือ เจอเศษแก้ว ด้วยความที่พูดเร็วจาก Glass

เป็น Grass คือ จากแก้วเป็นหญ้า พอลก็งงว่า ต้องหลบหญ้าด้วยหรอ แน็ตก็บอก Grass! Grass! Grass! (คือออกสำเนียงผิดไปนิด) เศษแก้วโว้ย... พอลบอก Grass แล้วไง แน็ตก็บอกว่า ไม่ใช่ๆ ที่มันแหลมๆอ่ะ Glass เว้ย! ก็รู้อยู่ ถ้ามันเป็นหญ้า จะบอกให้หลบทำไม ฮ่วย... ตอนหลังก็มาทำความเข้าใจกันใหม่ว่า ต่อไปนี้ ไม่ว่าแน็ตจะพูดว่า Glass หรือ Grass แกต้องหลบ จบป่ะ ฮ่าฮ่า



หลับตาปี๋

การปั่นบนท้องถนนแน่นอนว่า ต้องเจอกับฝุ่นมากมาย บางทีก็เจอกลุ่มควันจากท่อไอเสีย หรือ การเผาฝืนไฟ มีครั้งหนึ่งปั่นมาเจอจุดที่เขากำลังทำถนนอยู่ เจาะพื้นกันมันส์เลย ฝุ่นก็คลุ้งเลยทีนี้ มันเป็นไปไม่ได้ที่จะเบิ่งตาต่อสู้กับเศษฝุ่นเหล่านั้น แน็ตก็หลับตาปี๋เลยจ้า พอเลยจุดนั้นมา แน็ตพูดขึ้นมาว่า ขนาดหลับตา



ฝุ่นยังเข้าเลย พอลก็ร้องขึ้นมาว่า ฮะ! อะไรนะ! เมื่อกี๊แน็ตหลับตาเหรอ? แน็ตก็บอก อ้าวต้องหลับสิ ฝุ่นเยอะขนาดนั้น ก็พอลลืมตาอยู่ไม่ใช่เหรอ ไม่มีอะไรต้องกลัว พอลบอก เปล่าเลย เมื่อกี๊ก็หลับตาเหมือนกัน กรรม!

สรุปผัวเมียคู่นี้ปั่นจักรยานหลับตาทั้งคู่ ไม่มีใครมองทางกันเลย จากเหตุการณ์นี้ก็มาตกลงกันว่า ผลัดกันหลับตาถ้าเจอฝุ่น รอบนี้ฉันลืมตาแล้วนะ รอบหน้าฉันหลับ

เข้าใจตรงกันนะ!

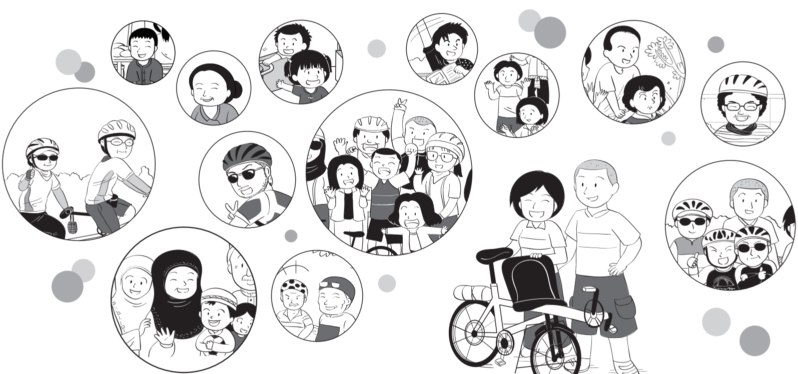
เมืองไทย สยามเมืองยิ้ม

เชื่อว่าหลายคนคงเคยได้ยินที่เขาพูดถึงเมืองไทยกันว่า 'สยามเมืองยิ้ม' แน็ตเคยได้ยินคำนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ไม่เคยได้สัมผัสกับมันสักที ชีวิตในเมืองหลวง ที่เราเติบโตมา แข่งขันกันสูง ผู้คนก็เครียดมากขึ้น หารอยยิ้มได้ยากเหลือเกิน

เมื่อแน็ตได้ไปปั่นจักรยานทั่วทั้งสี่ภาคของประเทศไทยเรา ได้เห็นวิถีชีวิตของคนชนบทที่เรียบง่าย สงบ ต่างคนต่างถ้อยทีอาศัยกัน ไม่ต้องเร่งรีบ ไม่ต้องวุ่นวายให้มากความ ความสุขมัน

ก็อยู่ใกล้ ๆ แค่นี้ รอยยิ้มจึงเป็นสิ่งที่หาง่ายจากคนที่อยู่แถวชนบท

คนไทยเรายิ้มสวย มีเสน่ห์มาก มันมีแรงดึงดูดให้อยากกลับมาที่นี่อีก แน็ตมักได้รับรอยยิ้มแห่งมิตรภาพเสมอ ๆ จากคนไทย ไปที่ไหนก็เจอ คุณตา คุณยาย ลุง ป้า น้า อา ยิ้มให้เราสองคนที่เป็นคนแปลกหน้า ไม่ใช่คนบ้านเดียวกับเขา แถมยังมีน้ำใจอีกด้วย คนชนบทถึงแม้จะไม่ได้รวยด้วยเงินทอง แต่พวกเขาก็รวยน้ำใจมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่หาซื้อไม่ได้ เป็นอะไรที่ตราตรึงในจิตใจ



ประทับใจเธอ

แนะนำโรงแรม

ปั่นมา 77 จังหวัด ได้เข้าที่พักหลายโรงแรมมาก เจอทั้งดีมากจนถึงห่วยสุด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เราก็จะจำแต่สิ่งดี ๆ และแน็ตจึงขอแนะนำเฉพาะที่ประทับใจนะจ๊ะ ทั้งนี้แน็ตไม่ได้มีเจตนาโฆษณาให้โรงแรม และไม่ได้ค่านายหน้าแต่อย่างใด ที่บอกต่อเพราะของเขาดีจริงอยากให้คนอื่นได้ใช้มาบริการดี ๆ แบบนี้เช่นเดียวกับเราสองคน

สะกอม คาบาน่า

หาดสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

ติดต่อ 081- 213 - 0560 ราคาห้องพักระหว่าง 800-1,000 บาท

Home Phang Nga Guest House

อำเภอเมือง จังหวัดพังงา

ติดต่อ 081 - 958 - 5538 ราคาห้องพักระหว่าง 800-1,500 บาท

สวัสดี บังกะโล

อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ติดต่อ 056 - 721 - 850 ราคาห้องพักระหว่าง 200-600 บาท

จารุนันท์ แมนชั่น
อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
ติดต่อ 081 - 040 - 9347 ราคาห้องพักระหว่าง 500-800 บาท

เข้าสู่เส้นชัย

อ่านจบแล้ว อยากปั่นจักรยานกันหรือยัง?

หรือถ้าไม่อยากปั่นจักรยาน แต่รู้สึกคันหัวใจยุกยิก อยากออกไปทำอะไรในสิ่งที่อยากทำมาตลอด แต่ไม่ได้ทำเสียที ก็ออกไปทำเลย ปล่อยตัวแล้วให้หัวใจพาไป ได้ลอง ได้รู้ ได้เห็น ในสิ่งใหม่ๆ บางครั้งสิ่งที่เรารอคำตอบมาแสนนาน มันอาจจะมาเฉลย เหมือนแสงไฟส่องนำทางให้เราก็เป็นได้ ชีวิตคนเราไม่ได้มีมากมายอะไรเลย แต่หลายคนกลับชอบคิดว่ายังเหลือเวลาอีกเยอะ จะทำเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ถ้าเราไม่เริ่ม แล้วเมื่อไหร่จะได้ทำมันสักทีล่ะ กว่าจะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่เขาว่าแสนยากทั้งที ก็รีบใช้ชีวิตให้คุ้มซะ

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ใครหลายคนกล้าที่จะออกไปทำสิ่งที่อยากทำ อย่าให้ความกลัวมาหยุดชีวิตเรา ความกลัวเป็นสิ่งที่จิตเราสร้างขึ้นเอง สิ่งที่ขจัดความกลัวได้นั่นก็คือตัวเรา และสุดท้ายนี้ขอเป็นกำลังใจให้กับทุกคนที่มีความฝันเป็นแรงผลักดันให้คุณได้ทำในสิ่งที่คุณมุ่งหวังตั้งใจไว้

พิชิตเป้าหมาย!

ขอบคุณ

ทริปนี้จะจบไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือจากคนกลุ่มนี้ ขอบคุณมากค่ะ ขอบคุณจากใจจริง คนไหนแน็ต ลืมเอ่ยชื่อ ก็ต้องขอโทษมา ณ.ตรงนี้ด้วยนะคะ แต่ทุกคนจะอยู่ในความทรงจำของทั้งแน็ตและพอลตลอดไป

- John Graham จาก Bicycle Thailand ที่เป็นสปอนเซอร์ทริปนี้ และปั่นจักรยานมาส่งถึงหัวหิน

- คุณพ่อมนัส โอภาสานนท์ จากบริษัท Embassy Freight Thailand อีกหนึ่งสปอน์เซอร์ของทริปนี้ ที่ช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายในเวลาคับขัน

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศของแต่ละสาขาที่ช่วยเซ็นหนังสือ และดูแลประสานงานให้

- เพื่อนต้น (ปฏิพัทธ์ ช่อมณี) จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่เลี้ยงมื้อเย็นและทำพอลร้องไห้ไปกับตีนไก่

- พี่ปอ (ระพีวัฒน์ ภูนุชอภัย) จากจังหวัดพัทลุง ที่แนะนำและพยายามห้ามเรื่องควายว่ายน้ำ

- ร้านจักรยาน `ฉอยเซ่น' ในอำเภอเมืองพัทลุง ที่ช่วยซ่อมกระเป๋าจักรยานให้

- พี่ซี (ฮาเลม มาลา) , ญาญ่า (ราญ่า มาลา) และชมรมจักรยานปัตตานี ที่ดูแลเราเหมือนเป็นญาติพี่น้องที่รู้จักกันมากว่า 20 ปี

- ทีมจักรยาน อำเภอต้นไทร, ยี่งอ , รือเซาะ , รามัน และทีมอื่น ๆที่เอ่ยนามไม่หมด ที่ปั่นเป็นเพื่อนและช่วยผลักดันให้ข้ามเขาแต่ละลูกมาได้

- ร้าน `ซาน่า จักรยาน' จังหวัดนราธิวาส สปอน์เซอร์ที่พักเมื่อไปเยือนนราธิวาส

- พี่บี (สายชล หอมขื่น) จังหวัดหาดใหญ่ ที่ให้ที่พักพิงพร้อมกับข้าวมื้อเย็นอร่อยมาก

- น้องกุ้ง (นุชจรีย์ นิรันรัตน์) จังหวัดภูเก็ต ที่ดูแลเรื่องที่พัก ถ่ายรูป พากินและพาเที่ยว

- Sukko Spa จังหวัดภูเก็ต สำหรับแพ็คเกจนวดตัว

- คุณลดาวัลย์ ช่วยชาติ หัวหน้าศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัดพังงา ที่เป็นสปอน์เซอร์ที่พักในพังงาหนึ่งคืน

- พี่ชาย (วรา สาธร) และ พี่ต้อม (ทวีศักดิ์ ธรรมรักษ์) จาก Home Phang Nga Guest House จังหวัดพังงา ที่ปั่นจักรยานมาส่งถึงจุดสุดยอดของวันนั้น

- โกเล่ (สิทธิพงษ์ วิริยานนท์) จากร้าน `วิริยา' จังหวัดระนอง ที่ช่วยหาที่พักและล้างจักรยาน

- พี่กบ (กษมา บุปผเวส-เบลส์) และ Byron Bales ร้าน `Kasama Pizza' อำเภอบ้านกรูด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ให้ที่พักฟรี

- พี่โอ๋ และ พี่โป๊ย จังหวัดสมุทรสงคราม ที่พาปั่นมาถึงราชบุรี ถ้าให้มาเองอาจหลงทางได้

- พี่นิสิต (นิสิต ศรีบูรสุข) และ พี่สุนี (สุนี ศรีบูรสุข) จังหวัดราชบุรี ที่พาปั่นไปทานข้าวเช้าและช่วยบอกทางไปจนถึงกาญจนบุรี (สุดท้ายก็หลง)

- พี่แจ็ค อาจารย์แดง จากร้านจักรยาน 'Red Bike' และ พี่จิ จากร้าน 'สุพรรณไบค์' จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ปั่นมารับเข้าจังหวัดสุพรรณด้วยกัน

- พี่รัชตะ ธาดา กู้ภัยจักรยาน ที่มาดูแลและปั่นเป็นเพื่อนในนครปฐม

- น้องแน็ต (อนันตพงษ์ ณรงค์เพชร) และครอบครัว จังหวัดสระแก้ว ที่พาไปเลี้ยงข้าวเย็นและพานั่งเรือชมวิว

- พี่จำรัส ละหานทราย และ พี่เส จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ปั่นเป็นเพื่อน

- อาจารย์ ธีระพันธ์ จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ปั่นเป็นเพื่อน

- คุณสรียา บุญมาก เจ้าหน้าที่จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานบุรีรัมย์ ที่ให้ข้อมูลการท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งจัดได้ว่ายอดเยี่ยมและให้ข้อมูลเยอะที่สุดเท่าที่เคยเจอมา

- พี่เจมส์ (เอกชัย ปริตโตทก) และเพื่อนๆ จากจังหวัดศรีสะเกษ ที่ ปั่นเป็นเพื่อนและพาไปเปิดหูเปิดตาทานอาหารอีสานที่ทั้งแน็ตและพอลก็ไม่เคยกิน

- กลุ่มไม้ค้ำตะวัน จังหวัดอุบลราชธานี ที่พิสูจน์ให้แน็ตและพอลดูแล้วว่า อายุเป็นเพียงแค่ตัวเลขจริงๆ

- คุณจูน (จุฑาทิพย์ แง้มสุราช) , คุณจอย (ช่อผกา แง้ม

สุราช) และเพื่อนๆ จากจังหวัดนครพนม ที่เป็นเจ้าภาพมื้อเย็นและเป็นมัคคุเทศก์พาเที่ยวในพื้นที่

- พี่ต้อม (กฤษดา อภิรักษ์ศานติกุล) จากร้าน `บ้านรถถีบ´ จังหวัดมหาสารคาม ที่ทำให้รู้ว่าร้านจักรยานในต่างจังหวัดก็สามารถมีของที่น่าสนใจได้มากกว่าร้านในกรุงเทพ

- พี่เปเล่ (อภิสิทธิ์ ฤทธิธาดา) จังหวัดหนองคาย ที่พาปั่นเข้าในเมืองและถ่ายรูปคู่ที่เราชอบมากที่สุดในทริปนี้ให้เรา

- อาจารย์ตั๋ง, พี่แม๊ค, พี่ต้อม จังหวัดเลย ที่มาปั่นเป็นเพื่อนและแนะนำที่พักให้

- พี่น้อย จากร้าน `สามล้อ´ จังหวัดนครราชสีมา ที่ซ่อมจักรยานให้ ไม่งั้นคงไปต่อไม่ได้แน่นอน

- ร้าน `Excel Electronic´ จังหวัดอุตรดิตถ์ ที่ซ่อมจักรยานให้ ถ้าไม่ได้ร้านนี้ก็ไปต่อไม่ได้อีกเช่นกัน

- พี่จุมพล ปริตรโตทก จังหวัดเชียงราย ที่ปั่นเป็นเพื่อนรวมทั้งพาไปเที่ยววัดร่องขุ่น

- พี่อู๊ด (ภูริภัทร สันติสงวนศักดิ์) เป็นเจ้าภาพพาเที่ยวที่เชียงราย พร้อมพาไปเปิบเมนูพิสดารจิ้งหรีดทอด

- พี่สมัคร อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย ที่มาปั่นเป็นเพื่อน

- พี่โกศล (โกศล เชาว์เลขา) ชมรมจักรยานปาย จังหวัดเชียงใหม่ ที่ช่วยซ่อมจักรยาน ถ้าไม่ได้พี่ซ่อมคงไปไม่ถึงแม่ฮ่องสอนแน่นอน

- หมอมิ้น (แพทย์หญิง ปาจรีย์ สแน็บฟังเงอฮ) ที่ช่วย

วินิจฉัยอาการแพ้ผ่านทางโทรศัพท์

- น้าลักษ์ (อารีลักษ์ เกรียงวัฒนากุล) และครอบครัว จากจังหวัดเชียงใหม่ ที่ดูแลสัมภาระพร้อมทั้งขับรถมาช่วยเหลือเมื่อยามจักรยานไม่สามารถใช้งานได้

- พี่ช้าง (คณิตศาสตร์ เสมานพรัตน์) สำนักพิมพ์มะลิ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มาปั่นเป็นเพื่อนและพาไปทานมื้อเย็นร้านอร่อย แถมยังช่วยวาดรูปประกอบให้หนังสือเล่มนี้

- พี่ไห่ (ออพันธุ์ ผิวเหลือสวัสดิ์) จากร้าน 'I Love Bike Shop' จังหวัดลำปาง ที่มาปั่นเป็นเพื่อน

- พี่ตุ่น (พูลศรี โรจน์สุพจน์) และครอบครัว จังหวัดตาก ที่ให้ที่พักพิงพร้อมอาหารอร่อยมาก

- พี่โหน่ง จากจังหวัดสิงห์บุรี ที่ปั่นมาส่งถึงลพบุรี

- อานุ้ย (ปณิธาน อุดมรัตน์) จากจังหวัดอยุธยา ที่เลี้ยงมื้อเย็น

- พี่อาภรณ์และเพื่อนๆ จากอำเภอภาชี จังหวัดอยุธยา ที่ดูแลและปั่นมาด้วยกัน

- Nigel Fennell และพี่นุ้ย (ตรีดา เฟนเนลล์) จากจังหวัดสระบุรี ที่แนะนำทางลัดพร้อมปั่นมาส่งครึ่งทาง

- พี่บลู (กษิดิ เกษมสวัสดิ์) และเพื่อนๆ จากนนทบุรี ที่ปั่นมาส่งถึงนนทบุรีและช่วยประสานงานวันสุดท้าย

- Don Huttner จากนนทบุรี ที่ให้เราฝากจักรยานไว้ก่อนถึงวันสุดท้าย

- ร้าน 'Cafe Velo Dome' ที่ให้เราได้ใช้สถานที่เป็นจุดจบของการปั่นจักรยานครั้งนี้

และสุดท้าย ทุก ๆ คนที่ร่วมปั่นเข้ากรุงเทพฯด้วยกันในวันสุดท้าย และที่มาเป็นกำลังใจ ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์ และที่สำคัญในความทรงจำของเราทั้งสองคนที่ขาดไม่ได้เลยคือ คุณพ่อมนัส โอภาสานนท์ ที่เป็นกำลังใจและแรงผลักดัน คุณแม่อารีภรณ์ โอภาสานนท์ ที่ส่งข้าวส่งน้ำพร้อมทั้งเป็นกรมอุตุนิยมวิทยาแจ้งสภาพอากาศให้ตลอดทริป และคุณพ่อ Howard Hamon คุณแม่ Desrae Hamon ที่ส่งกำลังใจข้ามทวีปจากออสเตรเลียมาให้ถึงเมืองไทย

